SIDNEY SHELDON
PASIUNE FATALĂ

ISBN 973 – 969654 – 6
Coperta de: Vasile Nicolae

CAPITOLUL I
29 noiembrie 1990

Ce pierdere de vreme mai sunt şi nunţile astea! Cel puţin aşa spunea fratele ei, care abia trecuse de un divorţ şi alesese, după o încercare costisitoare pe toate planurile, să se gândească mai mult, înainte de a se duce din nou în faţa altarului. Boby devenise oarecum misogin. Iar Kit era o variantă feminină a misoginului convins, în sensul că părerea ei despre bărbaţi era clară: o specie care nu merită băgată în seamă în ultimii zece ani fusese la prea multe nunţi. Toate, după regulile artei în înalta societate, căreia Katherine St Clair îi aparţinea cu fiecare picătură a sângelui ei albastru.

Kit oftă şi îndesă în sertar plicul elegant, din hârtie satinată, care conţinea încă o invitaţie la un astfel de eveniment Altă nuntă. Se ridică de la masa de lucru, îşi dădu ochelarii jos şi îşi frecă ochii cu pumnii strânşi. Poate că Sally, asistenta ei, avea dreptate când îi spunea că munceşte prea mult. Iar Sally, oricât de tare ar fi fost implicată în viaţa lui Katherine, nu ştia chiar totul… Se duse până la fereastră ca să-şi odihnească ochii şi mintea privind panorama oraşului, aşa cum se vedea de la etajul al treizeci şi doilea: Phoenix, Paradise Valley şi Scottsdale la nord, Tempe la est şi o bună parte din Salt River Valley între ele. Îşi mută uşor privirea spre Superstition Mountain, care îşi profila în depărtare silueta masivă şi întunecată încă o invitaţie la nuntă Muffy Wainwright se mărita pentru a patra oară. Kit fusese la celelalte trei nunţi pe care Muffy (ce s-ar mai ofusca dacă ar auzi că o numeşte ca la şcoală!) le avusese în ultimul deceniu. La urma urmei, Kit nici nu era sigură că era nunta numărul patru. Se surprinse băgând

mâna în sertar după plicul cu invitaţia, ca să îşi verifice memoria îi veni să râdă de absurditatea gestului: doar nu era ca Muffy să scrie pe cartonaşul elegant, aurit, „vă invităm la nunta numărul patru". Pe Kit o distra ideea. Se întrebă ce trăsneală de rochie avea să mai pună pe ea Muffy. Era o creatură slabă-ca-o-gloabă, cu gusturi imprevizibile. La nunta numărul trei purtase o rochie de un roşu-aprins, iar cineva în mulţimea de invitaţi remarcase că ar fi trebuit chemaţi pompierii înainte ca mireasa să apuce să spună „da". Cu siguranţă că de data asta Muffy va apărea într-o toaletă de un alb spumos, virginal. Albă AGFA, ar fi spus Kit Ea şi Muffy erau bune prietene, doar că Muffy nu înţelegea în ruptul capului de ce Kit refuzase atâtea partide absolut „splendide". Aşa le spunea ea celor câţiva pretendenţi pe care Kit îi lăsase cu ochii în soare.

Poveştile de dragoste ale lui Muffy erau la fel de discrete ca o maşină de pompieri, iar divorţurile la fel de decente ca un carnaval sud-american. Gelozia lui Muffy era proverbială Kit îi zisese cândva de ce, dacă e atât de geloasă, nu se mărită cu unul pe care să nu-l placă nici naiba, pentru că, ce e drept, e drept, toţi soţii lui Muffy erau îngrozitor de frumoşi pentru nişte bărbaţi. Mult prea frumoşi. Toţi cu averi considerabile şi comparabile cu cea pe care Muffy o moştenise cu opt ani în urmă Primul lucru pe care îl făcuse atunci fusese un divorţ fotografiat în toate ziarele. Şi apoi alte două. La fel de „calme". Adevărat, Muffy îşi triplase aproape averea numai prin divorţuri, aşa că s-ar fi putut spune că era o afacere rentabilă Pe Kit o chemase o dată la ea cu aparatul de fotografiat. Îşi cumpărase perdele noi, spunea, redecorase salonul şi umpluse spaţiul rămas cu un splendid pian de concert pe care nu-l deschisese decât ca să îl arate musafirilor. Fără să se gândească la ce va urma şi crezând că nu era vorba decât de o simplă prezentare pentru vreuna din revistele în care Muffy era un adevărat personaj din lumea bună, care se lăsa fotografiată în aproape cea mai strictă intimitate şi având mereu un aer de regină care se vrea populară… Soţul numărul doi apăruse pe neaşteptate şi Muffy începuse să-i facă o scenă de gelozie. I se umflaseră venele gâtului, de parcă ar fi stat din moment în moment să îi plesnească Kit încercase să

se strecoare neobservată afară. Muffy zbierase neconsolată, izbucnind şi mai amarnic în lacrimi:

— Nimeni nu mă iubeşte, nimeni nu mă doreşte! Bărbatul mă înşală cu prima fustă care îi apare în faţa ochilor, iar cea mai bună prietenă de-a mea o şterge englezeşte în loc să facă lucrul pentru care am chemat-o. Fotografiază, Kit, ce stai?

Îşi revenise apoi fără probleme, văzând mutra uimită a lui Kit.

— Fotografiază, nu sta, vreau că pozele de la divorţ să fie făcute de o profesionistă ca tine, altfel iar mă scot aia ca o ciocănitoare!

La primul divorţ, un săptămânal ilustrat de scandal şi bârfe publicase o fotografie a lui Muffy cu ochii ieşiţi din orbite, făcându-i o scenă groaznică domnului Numărul Unu. Muffy nu se consolase niciodată cu acest lucru, aşa că la al doilea divorţ începuse să-şi pregătească din timp portofoliul. Dincolo de aspectul moral, de care nu avea de ce să fie mândră, Kit era încântată de ceea ce numea „pozele de divorţ". Surprinseseră esenţialul: mutra uimită a bărbatului întors acasă dintr-o călătorie de afaceri, căruia nevasta îi aruncă în faţă că o înşală cu secretara Mutra lui Muffy plină de ură şi în acelaşi timp, privind cu cochetărie spre cameră de parcă l-ar întreba pe privitor: „ce zici de mine?"

Kit îşi reveni din visare, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai des. Şi mai brutal. Reveni la realitate cu o spaimă cuibărită în suflet „Dar oare eu nu greşesc la fel ca ea, pe undeva?"

În ultimul timp Kit se întreba de ce nu simte nimic din ceea ce îi spuneau prietenele care, ca ea, rămăseseră nemăritate până la treizeci de ani. A, draga mea, am simţit dintr-odată că viaţa trebuie trăită în doi. Şi când a apărut Hal, John, Jack, Albert sau cum I-o mai fi chemat pe Domnul Ideal, m-am măritat". Kit nu simţea nimic. Îi părea rău de Don, care o cerea de nevastă la fiecare Sărbătoare a Recunoştinţei şi la fiecare nouă firmă pe care o înghiţea compania lui mamut Don era un băiat dulce care moştenise de la tatăl lui Eagle Dream, un lanţ de fast-food-uri pe autostradă, de boutique-uri pentru orice buzunar şi o fabrică de îmbrăcăminte sportivă Era înalt, frumos, sportiv. O dată pe săptămână o ducea pentru două ore în apartamentul lui din oraş şi

făcea dragoste cu ea. Kit se străduia să-şi spună că îl iubeşte. Îi aducea flori, brăţări fine cu pietre preţioase, avea întotdeauna o bomboană pentru Alic, setterul ei irlandez, şi nu se plânsese niciodată când Alic îi rosese portofelul de piele fină pe care i-l fura, invariabil, din buzunarul de la spate al pantalonilor.

Şi totuşi nu se putea gândi la Don ca la bărbatul cu care va trăi toată viaţa, cu care va face copii. „Am munca mea", îi spunea ea lui Don când venea vorba de mers la altar. „Nu pot s-o las de izbelişte, nu a fost uşor să ajung aici, şi nici nu vreau să renunţ. „Don nu îi ceruse să renunţe la agenţia de reclame de lux pe care o inventase Kit când împlinise optsprezece ani, bunicul ei, bătrânul Albert St Clair o întrebase ce îşi doreşte cel mai mult. Se aştepta ca ea să spună că vrea o maşină ultimul răcnet, o bijuterie sau o rochie scumpă, o casă, chestii de genul ăsta Fără un preţ prea mare, fără semnificaţie. Dar întrebarea nu o prinsese pe Kit nepregătită. Surprinsese o discuţie discretă între tatăl şi bunicul ei şi ştia că i se va oferi orice ar cere. Se gândise dacă să ceară ceva scump sau ceva care să le arate celor din familia St Clair că era cu adevărat o St Clair. Adică o persoană care ştie să se descurce pe cont propriu şi care străluceşte orice ar încerca să facă Ei îi intrase în cap să devină fotograf. Primise la zece ani un aparat de fotografiat destul de primitiv. Făcuse poze cu care îşi tapetase pereţii camerei. Scosese toată familia din sărite cu acest capriciu – cel puţin aşa credeau la vremea respectivă încetul cu încetul se obişnuiseră cu aparatul de fotografiat aflat mereu la gâtul lui Kit, cu podul transformat în cameră obscură, cu sticlele cu soluţii foto din camera ei, păstrate cu grijă sub pat sau în micul ei frigider. Banii pe care îi primea cu tot felul de prilejuri se duceau pe substanţe, obiective, hârtie, filme. Pe manuale pentru fotografi amatori. Pe reviste de specialitate, scumpe şi ademenitoare. Cumva, Kit reuşise să nu supere pe nimeni, ci, dimpotrivă, să mulţumească pe toată lumea, devenind fotograful oficial al familiei. I se acorda importanţă şi ea se bucura Avea grijă ca fotografiile să nu supere pe nimeni, dar într-un sertar secret păstra clişee pentru fotografii care, dacă ar fi intrat pe mâna unor ziarişti de scandal, ar fi făcut furori.

Când împlinise treisprezece ani făcuse fotografii la nunta unei verişoare dintr-o ramură mai îndepărtată a familiei. „Pozarul" angajat avusese filme proaste, aşa că singurele imagini demne de arătat urmaşilor tinerilor căsătoriţi erau cele surprinse de Kit în ziarul local, la rubrica de mondenităţi apăruse o fotografie făcută de ea Cei de la ziar, mai mult, la început, pentru numele ei care era o garanţie a succesului, i-au comandat poze de la tot felul de evenimente. Primea câţiva dolari pe fotografie, îi punea deoparte, păstra exemplarele din reviste. La paisprezece ani a avut deja banii ei, câştigaţi astfel, pentru a-şi cumpăra un aparat de fotografiat profesional. Ziarul local se afla în pragul falimentului şi a fost preluat de un concern de presă Noul editor s-a gândit că din vechea formulă trebuie păstrate ideile care se bucuraseră de succes. Aşa că lui Kit i-a revenit o rubrică de evenimente mondene. Familiile cu sânge albastru din San Francisco se dădeau în vânt după ea Era invitată „în interes profesional" la toate sindrofiile. Se îmbrăca în pantaloni şi era foarte şic. La început ai ei strâmbaseră din nas. Bunicul o încurajase. „Nu e nicio ruşine să munceşti", îi tot repeta el, mai ales când, invidioase, colegele de clasă o tratau cu un anume dispreţ şi îi aruncau în obraz că o fată de condiţia ei nu trebuie să se atingă de bani gheaţă Pentru fete ca ele, spuneau, erau făcute cărţile de credit. Era o aluzie la faptul că micuţa moştenitoare a familiei St. Clair îşi ridica salariul de la ziar în bani peşin. Bunicul St. Clair a învăţat-o să-şi deschidă un cont la una din băncile solide ale oraşului. Până la optsprezece ani avea cinci mii de dolari. O mică avere. Inventase un sistem deştept care mulţumea pe toată lumea. În suplimentul ilustrat de duminică erau prezentate pe rând familiile de viţă din regiune. Acestea erau bucuroase să plătească o reclamă implicit pentru afacerile lor. Însă fiicele, numeroase şi destul de greu de măritat, în ciuda averilor, erau suficient de urâte. Dar trebuia să le arate rivalilor în afaceri totul: dragostea, averea şi că sunt mai bine situaţi. Tot felul de explicaţii, dar cele mai multe cam de felul ăsta Kit nu mai prididea cu comenzile. Curgeau şi banii şi renumele îi creştea Dar era destul de singuratică din cauza muncii ei care, alături de şcoală, la care nu voia să renunţe cu niciun chip, îi înghiţea tot timpul. Bunicul St Clair,

prietenul şi confidentul ei, îi spusese acest lucru de câteva ori, însă fără să reuşească să o pună serios pe gânduri.

La optsprezece ani ai ei nu ceruse niciun Porsche, nicio motocicletă. Nu ceruse nici măcar un soţ. Niciun aparat de fotografiat care să coste o sumă cu mai multe zerouri decât îşi putea permite cu contul pe care îl avea în bancă la maşină îşi cumpărase un Pontiac de care era foarte încântată, deşi unii comentau că, pentru familia din care face parte, să umble cu o astfel de maşină era o adevărată ruşine. Lui Kit nu îi păsa de gura lumii. Descoperise un mic atelier foto, cu ceva văd de publicitate, pe care şi-l dorise. Visa să îl reamenajeze şi să îşi înceapă propria ei afacere. Asta nu înseamnă că nu ştia că avea să aibă de furcă cu mentalităţile şi prejudecăţile din Phoenix. Bunicul fusese de acord să îi completeze suma pe care o avea în cont până la cheltuielile pentru atelier. Kit refuzase banii ca dar, ceruse doar un împrumut Bunicul St Clair avea ochii umezi când semnase contractul de împrumut, prin care Kit se obliga să îi restituie suma în cinci ani, cu o dobândă de douăzeci la sută. Se vedea pe sine în tinereţe. Mereu prea mândru ca să accepte vreun serviciu de la cineva. Mereu propriul său stăpân. Iar nepoata lui era la fel.

Kit se gândea cu drag la bunicul ei. Îl pierduse cu doi ani în urmă cu un singur regret – acela că, la treizeci şi doi de ani ai ei, Kit nu îi dăruise un strănepot Câteodată se simţea vinovată, era convinsă că bătrânul ar fi meritat acest dar pe care ea nu i-l putuse oferi.

Şi acum primise încă o invitaţie la nuntă Adevărul era că se plictisise. Agenţia mergea bine, ea nu mai era nevoită să lucreze decât atunci când credea că este neapărată nevoie. Reuşise cam tot ce încercase. Fotografie de modă, peisaje, fotografie de reclamă. Avea ochi bun, iar studiile de pictură îi conferiseră o profunzime pe care nu o aveau mulţi fotografi, chiar dintre cei aflaţi în top. La moartea bunicului preluase afacerile familiei. Deşi, datorită unor tranzacţii dezastruoase făcute după moartea tatălui ei de unchiul Ralph, averea St. Clair-ilor nu mai era ce fusese odată, nu erau câtuşi de puţin strâmtoraţi. Ceea ce reuşise Kit fusese să-şi angajeze un staff pe care să se poată bizui la orice oră din zi şi din noapte. Doar că nu era uşor.

Deloc chiar. Timp pentru propria ei persoană aproape că nu mai avea Don, care o iubea de mai mulţi ani, era bun şi tandru cu ea îi suporta această poftă de muncă, deşi nu scăpa ocazia să spună că o găseşte anormală la o femeie.

Hotărât lucru, invitaţia la nunta lui Muffy picase prost în seara asta Afară începuse să se întunece şi peisajul era deprimant îşi frecă din nou pleoapele obosite. „Poate ar trebui să o las mai moale. Poate îmbătrânesc. „În septembrie, cu două luni în urmă, împlinise treizeci şi doi de ani. Don o ceruse de nevastă şi îi dăduse răgaz să se decidă până la Sărbătoarea Recunoştinţei. Don nu era foarte imaginativ, reperele lui în timp erau statornicite. „Şi dacă m-aş mărita cu el? De unde, la vârsta mea, ar mai putea să apară un Făt-Frumos? Şi, peste toate, călare pe un cal alb?"

Invitaţia la nuntă o predispusese la introspecţie, îşi analiză cu sinceritate şi onestitate sentimentele. Poate ar trebui totuşi să se mărite. La naiba, dacă nu ieşea bine, avea destule exemple în jur că un divorţ nu este o tragedie naţională Nu contează nici cât o petardă care nu se aprinde de 4 iulie. Îi va spune lui Don acel „da" pe care el i-l cerea de atâta vreme. Îşi dădu seama brusc că mâine era Sărbătoarea Recunoştinţei. Era timpul să îi spună lui Don „da" sau „nu". Va fi un „da". Poate nu pentru toată viaţa, dar, gândi ea, cel puţin în clipa asta, este din toată inima îşi amintea că Don era întotdeauna blând şi bun, un bărbat drăguţ şi, bănuia ea, fidel. Nu era un amant prea plin de pasiune, dar, la urma urmei, un soţ... Încântată de noua şi viteaza ei hotărâre, puse mâna pe telefon să-i spună lui Don că nu mai are răbdare până a doua zi ca să-i dea un răspuns la întrebare. Trebuia să i-l dea chiar în aceeaşi seară. Se gândi că s-ar putea chiar ca până mâine vechile spaime să reapară să spună iar „nu". Acel nu înnebunitor pentru Don care promisese că o rupe cu ea dacă-l va refuza iar. Chiar şi pentru Don răbdarea avea un capăt.

Formă numărul de la apartamentul lui din oraş, unde stătea în cursul săptămânii, dar îi răspunse robotul. Oftă şi aşteptă semnalul acustic lung, aşa cum îi indica o voce care era a lui Don, dar străină, distantă „După semnalul acustic lung puteţi lăsa un mesaj sau un

număr de telefon la care vă pot contacta. Mulţumesc. „În sfârşit, mesajul înregistrat se termină şi lăsă şi ea unul.

— Sunt Kit. Să mă aştepţi cuminte deseară, fiindcă nu mai am răbdare până mâine. Am ceva important să-ţi spun şi vreau să lămurim lucrurile chiar în această seară. Abia aştept. Te sărut!

Îşi imagină ce mutră avea să facă Don când avea să audă şi zâmbi în sinea ei. Nu se mai aştepta Don ca să-i fie acceptată cererea în căsătorie.

Mai dădu câteva telefoane unor subalterni care urmau să-i prezinte a doua zi unele rapoarte. O lăsase liberă pe Sally două zile şi trebuia să se descurce singură cu partea de secretariat Reuşea, de altfel, foarte bine. Sună acasă să spună că întârzie – nu mai avea răbdare, trebuia să-i comunice lui Don hotărârea care avea să le schimbe vieţile amândurora Află – din relatarea împănată cu numeroase expresii spaniole a Chiquitei – că setterul Alic este „rău câine" şi a mâncat încă o pereche de pantofi din piele fină ai stăpânei lui. După descriere se părea că erau cei pe care şi-i adusese din Europa şi la care ţinea mult. Dar, într-o seară ca asta, era gata să-i ierte chiar şi năzbâtiile lui Alic. Lăsă instrucţiuni pentru micul dejun, îi reaminti Chiquitei de masa de Sărbătoarea Recunoştinţei la care veneau invitaţi.

Chiquita era de origine latino-americană, bătea spre şaizeci de ani şi era foarte grasă o bucătăreasă excelentă, dar numele de Chiquita i se potrivea ca nucă în perete. Lucra pentru familia St Clair doar de doi ani, de la moartea bunicului, când plecase şi bătrâna servitoare a acestuia, care nu mai suportase într-o casă aşa mare lipsă bărbatului acela impunător. Kit bănuia că Luisa îl iubise în taină, dar nu o spusese niciodată.

Reuşi să scape repede de Chiquita, care nu se opri să o dojenească pentru că iarăşi va veni târziu acasă şi iar va mânca pizza Chiquita era de părere că singura mâncare picantă la care merită să te uiţi este cea mexicană Kit nu se enervă de data asta, aşa că scăpă mai ieftin promiţându-i Chiquitei că va încerca să se abţină să mănânce pizza Primul lucru pe care avea de gând să-l facă după ce ieşea din clădirea companiei era să intre în primul supermagazin să cumpere

două pizză semipre-parate pentru ea şi Don. Şi tone de ketchup, care le plăcea amândurora la nebunie. Bineînţeles, Chiquita nu avea să ştie nimic. Doar că trebuia să-l prevină pe Don, să nu cadă iar în abilele capcane ale Chiquitei, care scotea întotdeauna de la el ceea ce nu putea afla de la stăpâna ei.

Vru să se ridice de la birou, dar îşi aminti de invitaţia la nunta lui Muffy. Ei bine, n-avea să meargă. Gata cu maimuţăreala, va trebui să-şi aleagă mai inteligent anturajul. Ea, una, nu-şi dorea divorţuri. Visa la o viaţă de familie liniştită, e drept că nu lua în calcul existenţa lui Alic, care avea mereu de plătit o poliţă lui Don, dar în seara asta se simţea gata să medieze orice conflict ar fi apărut Decise să lase în seama lui Sally refuzul pentru Muffy. Se gândi dacă să fie, la rândul ei, răutăcioasă, cum fusese şi Muffy şi nu o dată, pe seama faptului că nu se mai mărită îi trecu prin minte să-i transmită regretele ei profunde că nu va lua parte la această nuntă, dar că spera din toată inima să se mai ivească astfel de ocazii. Se abţinu. „O mireasă, mă rog, o viitoare mireasă, nu trebuie să gândească de rău despre nimeni", obişnuia să spună bunica ei. Aşa că se abţinu şi-i sugeră lui Sally în mesajul lăsat pe dictafonul aproape plin, un text sobru şi decent. „La fel de bine putea fi un mesaj de con-coleanţe", se gândi. În cele din urmă se hotărî să plece. Nu primise niciun semn de la Don. Probabil că nu ajunsese acasă cu atât mai bine, avea să-l aştepte în vârful patului cu pizza aburind în cuptor, cu un vin bun. Ba nu, cu şampanie. Avea să fie o seară pe cinste. Îşi dădu seama că, totuşi, ceea ce o încât a cel mai tare era perspectiva de a mânca o pizză stând în vârful patului şi fără să-i ţină nimeni socoteală cu cât ketchup. „Sunt răutăcioasă, nu e frumos", îşi spuse, închizând uşa în urma ei.

Îi trecu prin minte că lăsase pe masă, undeva, o scrisoare într-un plic cafeniu, cu adresa scrisă la o maşină cu panglica proastă Ceva o făcuse să ocolească toată ziua scrisoarea îi fu prea lene să descuie din nou biroul şi îşi propuse ca mâine, imediat ce ajunge la birou, să se ocupe de acea scrisoare care părea rătăcită între plicurile cu corespondenţă de afaceri.

Se opri să privească plăcuţa cu inscripţia elegantă de pe uşă: St

Clair Enterprises. Cei mai mulţi credeau că tatăl şi bunicul ei fuseseră tot ce putuse da mai bun familia St Clair în materie de afaceri. Ea le demonstrase tuturor care credeau una ca ăsta că se înşelau.

Tot ce obţinuse singură, obţinuse prin munca ei, prin talentul pe care îl avea de a vedea arta, afacerea, acolo unde nimeni nu vedea decât un peisaj anodin, o persoană ştearsă, o idee prea trăsnită pentru a aduce bani. Ea avea curajul de a risca Făcuse totul cu banii ei – îşi plătise datoriile până la ultima centimă – şi, e drept, cu ceva din faimă numelui St Clair şi din relaţiile de familie. Dar ceea ce conta cel mai mult fusese obţinut prin efortul ei. Chiar dacă asta însemnase că la treizeci şi doi de ani nu avea o familie… O clipă îşi aminti de acea nebunie din tinereţe. Alungă gândul că pe o viespe veninoasă Dacă atunci ar fi fost altfel… Refuză să-şi ducă gândul mai departe, forţându-se să privească spre viitor. „În seara asta va începe o nouă viaţă pentru Katherina St. Clair".

Tot făcându-le fotografii bogătaşilor din Salt River Valley, imortalizându-le luxul şi stilul de viaţă, îşi plătise toate datoriile. Anul trecut făcuse ceva de care era chiar ea însăşi mulţumită: o expoziţie de peisaje în alb-negru – fotografii făcute pentru un album despre Ari-zona Fusese prima femeie care expusese în galeriile din Scottsdale şi avusese succes. Poate că nu era încă un nume pentru americani, dar fotografiile ei se vindeau scump. Uneori ridicol de scump, credea ea îşi aminti de tipa care vindea picturile făcute de pisica ei cu coada înmuiată în guaşe. Se vindeau chiar mai scump decât fotografiile lui Kit Aşa că poate, la urma urmei, pozele ei nu erau chiar-aşa-de-scumpe.

Înainte de a coborî în garaj, se decise să treacă pe la toaletă ca să-şi refacă machiajul, în caz că ajungea acasă şi Don era deja acolo. N-ar fi vrut să o vadă aşa cum arăta după o zi de muncă în care îşi fusese propria ei secretară Tocmai îşi ridica bikinii, când două tinere angajate intrară chicotind.

— Imaginează-ţi, spunea una din ele, biata Lizzie, a trecut printr-un şoc groaznic. Luis a părăsit-o pentru un fazan plin de bani, o adevărată pleaşcă Lizzie a plâns de s-a omorât, dar Luis i-a explicat că a venit aici să facă bani şi dacă pentru asta trebuie să-şi pună fundul la

bătaie, ei bine, o va face. Şi s-a ţinut de cuvânt.

Kit rămase interzisă, cu bikinii ridicaţi numai până la genunchi. Întotdeauna îi era jenă să se întâlnească cu angajatele la toaletă, de aceea evita să meargă acolo, dacă era posibil. Acum însă confidenţa această neaşteptată ar fi putut s-o facă pe fată să se simtă prost, dacă ar bănui că a auzit-o. Kit îşi ţinea aproape respiraţia şi nu mişca de teama celui mai mic zgomot care i-ar fi trădat prezenţa Efectul a fost cel scontat, pentru că fata continuă:

— Dar figura cea mai tare e că Luis şi-a găsit fazanul chiar aici la poarta clădirii ăsteia că nu putea să mă găsească pe mine claponul ăla îndopat. Când îl vedeai cum aştepta în jaguarul ăla argintiu, Dumnezeule, credeai că e vreun fante. Şi când colo, el era., din aia, ştii tu.

Fetele chicoteau, dar Kit nu mai auzea Don avea un Jaguar. Unul argintiu. Nu, nu era posibil. Fata aia se înşală cu siguranţă că auzul mi-a jucat o festă, îşi spuse. Nu se poate. Nu am înţeles eu bine. Nu era vorba de Jaguar şi chiar de-ar fi fost, nu putea fi el cel care l-a „corupt" pe junele Luis.

Cele două fete se amuzau din ce în ce mai tare. La urma-urmei, nu era vorba de niciuna din ele, pe niciuna nu o părăsise iubitul pentru un bogătaş cu gusturi anormale. Subiectul bârfei lor se schimbase, după cât îşi putea da ea seama, o femeie, şi nu una oarecare. Una cu bani. Kit se simţea straniu: blocată în toaleta propriei clădiri de două puştoaice care trăgeau chiulul şi bârfeau persoanele din înalta societate.

— Ai văzut-o ce costum avea astăzi pe ea? Hotărât, trecuseră la bârfe despre o femeie, probabil colegă de-a lor. Doamne, cum sunt muierile astea, nu iartă nimic! Cea de-a doua voce se alătură.

— Da, absolut superb!

— Cum ai vrea să fie altfel? Am văzut unul la fel la Lord Taylor şi pot să-ţi spun că făcea o groază de parale. Cam cât câştigăm noi amândouă într-o lună.

— Chiar atâta?

— Fix!

— Cu sau fără TVA?

— Fără.

Undeva pe parcursul acestui schimb de replici lui Katherine începură să îi ardă urechile, începuse să aibă strania senzaţie că, de data asta, vorbeau chiar despre ea.

Cea care părea mai blândă dintre cele două încercă un compliment – fără să ştie, bineînţeles, că beneficiara complimentului era la doi paşi, ascunsă în toaletă.

— Este foarte frumoasă.

— Şi cu nasul pe sus, adăugă, iritată, cealaltă. Are nasul aşa pe sus că te şi miri că nu scoate abur când respiră.

Cealaltă, un veritabil fan al persoanei de care se vorbea, nu se lăsă.

— Poate că nu e decât timidă.

Asia o făcu pe cea mai afurisită să râdă în hohote.

— Timidă? Cine, Prinţesa? Avusese un ton batjocoritor când spusese Prinţesa, încât Kit nu mai avu nicio îndoială că de ea era vorba.

— Nu poţi să ştii niciodată, nu se lăsă cealaltă. Uite, de exemplu Lady Diana. Este cu adevărat timidă şi e dintr-o familie regală!

Era răutăcioasă nu se lăsă nici ea mai prejos.

— O fi şi cum spui tu, dar eu ştiu una şi bună: Katherine St. Clair e o răsfăţată şi o nesuferită, una căreia soarta nu i-a jucat niciodată vreun renghi şi aşa o să fie toată viaţa.

— Ei bine, noi n-am fost aşa de norocoase, i că hai înapoi la treabă până nu se prinde I ttreva că am stat atâta la toaletă, mai rămânem naibii şi fără slujbe. Fata mai timidă şi mai llmpatică fu cea care puse punct discuţiei acesteia Plecară flecărind ceva despre programul de lucru, despre sfârşitul de săptămână, «În Kit nu mai avu puterea să le urmărească I ucură minute bune de la plecarea celor două Fete până avu curajul de a-şi părăsi ascunzătoarea.

Se opri la chiuvetă să se spele pe mâini şi se privi în oglindă – Prinţesa? Eu? Aşa, deci, o privea lumea! Sigur, ştia foarte bine cine era, ce însemna familia ei pentru acel ţinut Fusese o răsfăţată a sorţii. Poate că era uşor rece şi distantă cu cei din jur, dar asta pentru că era mereu

cu timpul la limită Dar mai ştia foarte bine că pentru a fi acolo unde era, muncise. Al dracului de mult ia să nu mai vorbească de presiunile cărora trebuise să le facă faţă Trebuia să aibă mereu grijă să acţioneze, să spună, să fie exact ce trebuie, exact ce se aştepta de la o Prinţesă! Dar la asta nu se gândea nimeni!

Apăsă pe butonul liftului şi îl aşteptă pe acela care cobora când uşile se deschiseră, auzi vocile unor persoane care se contraziceau cu aprindere.

— Iar eu îţi repet, George, că dacă încerc să bag probe din astea în instanţă, curtea o să mă facă de râsul gâştelor! Cea care vorbise era o femeie trecută de patruzeci de ani, distinsă, într-un costum bleumarin. Evident, o avocată de la firma care închiriase birouri în clădirea lui St. Clair Enterprises. George era probabil îşi aranja mai bine pe umăr poşeta de piele foarte fină.

— Da, Hal, plec acasă.

— Vă conduc la maşină, domnişoară St. Clair. Spuse ceva în staţia pe care o avea în mână, apoi adăugă:

— Frumoasă toamnă, nu-i aşa?

— Da, îi replică ea, cam fără chef.

— Nici prea cald, nici prea frig, nu? Se încăpăţâna el să facă o conversaţie despre vreme după toate regulile artei.

— Parcă ar trebui totuţi puţină ploaie, îl întrerupse ea.

Bărbatul în uniformă râse.

— Aici parcă am fi mereu în deşert Mereu ne trebuie puţină ploaie.

Katherine descuie portiera şoferului. Şi ea avea un Jaguar, dar era de culoare verde-închis. Culoarea ei preferată Culoarea ochilor ei.

— Mulţumesc că m-ai condus până aici.

— Cu cea mai mare plăcere, domnişoară St Clair.

— Hal… Ar mai fi vrut să îl întrebe ceva, dar nu îndrăznea.

— Daa?

— Pe care o surprinsese la toaletă doamnelor. La urma-urmei, ce conta că două angajate o porecleau? Erau doar două fete simple, care nu puteau înţelege că nu era întotdeauna o mare bucurie să fii

moştenitoarea St. Clair. Probabil că i se spusese şi în alte feluri, mult mai puţin măgulitoare decât apelativul pe care îl foloseau ele, „Prinţesa”.

Îşi desfăcu un ac din cocul bine prins, lăsându-şi părul pe spate. Era şaten-închis, dar la soare se decoloră rapid şi avea reflexe aurii. Era aceeaşi culoare depăr cu a fratelui mai mare, Ronald, Ronnie, a cărui favorită era şi care preferase să conducă afacerile pe care i le lăsase socrul lui, decât pe cele ale familiei sale. Drept este că bunicul o idolatrizase întotdeauna şi nu fusese o surpriză pentru nimeni că lăsase prin testament nepoatei lui conducerea afacerilor familiei.

Întoarse pe o stradă îngustă, foarte aproape de casa lui Don. Inhală profund aerul serii. Parcă mirosea a portocali înfloriţi a doua oară îşi aminti o altă perioadă a vieţii ei, când mirosul de portocal înflorit îi înnebunise simţurile. O perioadă pe care, cu cât se străduia mai tare să o alunge din amintire, cu atât mai încăpăţâiele cu glas tare. Apoi uimirea i se transi i în furie.

Numitul Luis zâmbi indecis, neştiind care îi pasul următor al femeii care, dacă intrase ni Atu dezinvoltură până aproape de dormii” mi lui Don, avea, probabil unele drepturi i. i acestuia Nenorocitul! Nu-i spusese că H i’ I h şi femeile! Uite, genul ăsta de tipi îl n ivii Toarte tare pe Luis, pentru că femeile i ni întotdeauna probleme.

Bună, zise Luis, nesigur pe el, neştiind v a reacţiona cea din faţa lui.

Hună, spuse şi Katherine, pricepând ici ce se întâmplă şi tremurând de nervi. Vită că ştii cum mă cheamă, zise tânărul, Iţit cât probabil îţi dai seama că ai apărut ui moment cu totul nepotrivit. Ar fi bine i iei catrafusele şi să te cari. Reuşi cu greu să-şi păstreze firea în faţă.

„I. Mici individului. Era o situaţie din care mi vedea nicio ieşire. Se trezi urmărind o tiviţii de apă care se scurgea din părul lucios i mi al bărbatului. Nu-i trecuse prin cap că i ar fi putut avea şi astfel de preferinţe Miale. Privirea îi coborî fără să vrea ceva mai jos de talia bărbatului. Chiar şi aşa, în repaus, mexicanul părea bine dotat.

Se trezi că spune cu un glas ferm, aproape lipsit de emoţie:

— Cred că merit o explicaţie. Şi nu de la tine, spuse ea, dispreţuitoare, trecând pe lângă el, fără să-i arunce nici măcar o privire. Don va trebui să îmi spună cu gura lui că ceea ce văd este adevărat.

Era, fără îndoială, cât se poate de adevărat Ce o uimea cel mai tare era că nu simţea nici ură, nici durere. Doar furie şi, cel mult, un fel de milă pentru ea însăşi. N-apucă însă să facă doi paşi spre dormitor. Puştiul se strecură în faţa ei, blocându-i trecerea. Don auzi rumoarea vocilor, deşi uşa de la dormitor era destul de groasă Apăru în prag doar cu un halat descheiat pe el, în picioarele goale. Luis îi promisese că avea să mai vină un prieten al lui şi Don se bucurase cu anticipaţie când auzise zgomot, crezând că acesta apăruse. Şi, pentru Dumnezeu, dacă şi acesta era măcar pe jumătate atât de bine făcut ca Luis… Dădu cu ochii de Kit şi înlemni.

— Ce e cu tine aici, cum ai intrat? Avea ochii aproape ieşiţi din orbite. Ură amestecată cu spaimă îşi dădu seama că femeia folosise cheia pe care i-o dăduse el însuşi cu destul de mult timp în urmă A dracului femeie! îi încurca toate socotelile. Orice-ar fi, îşi spuse el, presa trebuie ţinută departe.

Kit îl măsură din priviri şi păru edificată asupra situaţiei.

Se întoarse pe călcâie şi dădu să plece.

— Stai, Kit, stai să-ţi explic. A fost doar o întâmplare, încearcă să înţelegi.

Lui Kit i se făcu milă dintr-odată de tot: de Don, de ea însăşi, de gândurile cu care venise la el, de şampania şi de tortul din frigider. De pizza pe care nu apucase să o bage în cuptor… De lumea întreagă i se făcu brusc o milă colosală şi greaţă în acelaşi timp. Furia îi trecuse ca prin minune şi nu mai simţea decât o imensă uşurare şi dorinţa de a pleca de acolo cât mai repede.

— Nu cred că este nimic de explicat, Don. Îţi lăsasem un mesaj pe robot, credeam că l-ai primit în rest, totul mi se pare atât de limpede că, mulţumesc, nu e nevoie de alte explicaţii.

Se miră ea însăşi de cât de clar şi răspicat îi sunase vocea Fără pic de ezitare, fără un ton fals. Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se

spre ieşire, lăsându-i pe cei doi, cum se spune, mască.

Abia ajunsă afară simţi că o podideşte plânsul. Alergă spre maşină fără să ştie însă de ce se grăbea aşa. Voia probabil să fie cât mai repede departe de locul acesta blestemat îşi descuie portiera şi se aşează pe locul şoferului, fără să îşi dea seama ce face. Odată aşezată, îşi dădu frâu liber emoţiilor. Rămase aşa, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, fără să ştie cât Mult Poate câteva ceasuri, poate doar câteva minute. Nu mai avea percepţia timpului.

Într-un târziu reuşi să-şi adune puterile. Se priviân oglinda retrovizoare şi-şi aranjă puţin fardul. În inimă avea o greutate pe care nicio cutie întreagă de pudră n-ar fi putut-o uşura cu toate astea se dichisi. Dacă Chiquita mai era la ea acasă, trebuia să facă faţă onorabil întâlnirii, pentru că nu avea de gând să deschidă cu ea o discuţie de genul ăsta îşi spuse că, poate, era mai bine că aflase adevărul despre Don acum şi nu mai târziu. După căsătorie sau după ce aveau vreo trei copii. Falsul optimism nu o ajuta prea mult în aceste momente.

Ajunse acasă şi, spre bucuria ei, dacă o mai putea bucura ceva în halul în care se afla, Chiquita lăsase bucătăria lună şi plecase. Kit îşi pregăti o baie caldă şi parfumată şi se strecură din hainele care trăgeau tone pe trupul pe care şi-l simţea de parcă ar fi mâncat o bătaie bună Intră în apa plăcută, frumos mirositoare – singurul remediu pe care îl putuse descoperi pentru oboseala pe care o acumula într-o viaţă profesională exagerat de conştiincioasă Pentru că îşi dădu seama că nu putea fi de ajuns, îşi luă alături un pahar mare cu Bourbon la gheaţă, leacul-contra-tuturor-necazurilor. Stătu mult în cadă, până paharul de Bourbon scăzu mult sub jumătate, iar apa se răcise sub limita suportabilului. Când ieşi, cu apa şiroind încă, se opri în faţa imensei oglinzi pe care o avea în baia decorată în nuanţe de piersică Până şi prosoapele, halatul de baie, trusa de perii de păr erau tot în astfel de nuanţe. Rama oglinzii, abajururile, totul în baia ei avea tonuri calde de piersică Era culoarea ei preferată. Fusese şi culoarea rochiei pe care o purtase cu zece ani în urmă atunci când, mânată de porniri adolescentine, făcuse acea mare şi unică greşeală a vieţii ei. Bărbatul care fusese alături de ea în momentele acelea şi pentru care

făcuse o aşa nebunie, incredibilă la o moştenitoare de talia ei, rămăsese vrăjit când o văzuse apărând îmbrăcată, în seara aceea blestemată, într-o rochie în care nuanţele calde o detaşau discret în aerul cu parfum de portocali al asfinţitului. Era o imagine pe care, îi spusese el, o va păstra în inimă toată viaţa, indiferent dacă drumurile lor se vor despărţi. Ea nu crezuse ce-i spusese, dar acum, într-o astfel de seară, înconjurată de aceste nuanţe pe care le simţea atât de potrivite cu pielea ei, şi chiar cu sufletul, înţelese în sfârşit ce vrusese să spună Lucky în acele momente de exasperare ale iubirii lor care curând avea să fie rănită de moarte.

Era foarte târziu când se duse la culcare în noaptea aceea. Se clătina uşor şi nu era cu totul efectul whisky-ului băut ci, mai degrabă, al şocului prin care trecuse seara Nu-şi dădu voie să se gândească iar la trecut – era un lux pe care şi-l permitea extrem de rar – dar, fără voia ei, în ciuda îndelungatului exerciţiu – trecutul îi revenea în memorie mai luminos, mai cald, mai fericit decât crezuse că şi-l va aminti vreodată Căzu greu în braţele lui Morfeu. Se trezi peste noapte transpirată, speriată, cu strania senzaţie că nu este singură în casă Un fâsâit un adio nerostit, pe care simţea că avea să-l poarte toată viaţa în ea Nu se gândi mai departe. Desfăcu tubul şi îşi puse două pastile în palma liberă Ezită, mai adăugă una, apoi alta cu un gest hotărât, goli tubul în palmă Duse pumnul la gură şi dădu pe gât paharul cu apă Apoi, ca o fetiţă cuminte, care se dăduse prea devreme jos din pat, se duse înapoi la culcare, îşi simţea trupul greu, obosit, dar de undeva, nu ştia nici ea de unde, venea o linişte care potolea toate durerile, toate câte fuseseră urâte în ultimele zile. Lucky venea spre ea cu braţele întinse. Vru să se ridice să-l întâmpine, dar era obosită, mult prea obosită.

CAPITOLUL II.
30 noiembrie 1990

De fiecare dată era la fel. Îl vedea apropiindu-se dinspre malul apei, înainta destul de greu printre pietrele ascuţite şi printre

smocurile de iarbă care creşteau aiurea Era foarte înalt, mult mai înalt decât şi-l amintea să fi fost în realitate. Iar ochii îi erau şi mai ciudaţi la culoare – un verde-albastru odihnitor, penetrant. Avea de fiecare dată expresia că poate vedea până în sufletul ei. Se topea toată sub puterea acelei priviri, simţea cum nimic din trupul şi sufletul ei nu îi mai aparţinea Sânii i se ridicau şi-i coborau tot mai agitat, după ritmul respiraţiei care devenea tot mai dificilă Nu îi ajungea aerul şi el se apropia continuu de ea, deşi parcă distanţa nu se micşora Era, ca de fiecare dată, o aşteptare inexplicabil de dureroasă, o suferinţă care se împrăştia în tot trupul. Ea privea pe fereastra căsuţei fermecate în care îşi petreceau puţinele zile ale „lunii lor de miere". De undeva din adâncul sufletului ei ţâşnea convingerea că acesta este singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată, singurul care merita cu adevărat luat în seamă dintre toţi care îi fuseseră apropiaţi.

Îl recunoştea cu trupul şi cu mintea Lucky intra în căsuţă, lua un prosop de pe fotoliul din holul de la intrare şi îşi ştergea trupul încă ud de apă din care ieşise cu foarte puţin timp în urmă, ai cărei stropi îi luceau încă pe pilea întunecată, catifelată, întinsă perfect peste muşchii fabuloşi care dădeau impresia că trupul îi este împletit cu nebănuită artă dintr-o materie dură, flexibilă, preţioasă După aceea rămânea în pragul dormitorului, pe chip aşternându-i-se o expresie în care se amestecau dragostea şi durerea despărţirii iminente. Între timp, Kit se întorsese în pat, aşteptându-l cu inima mică-mică, temându-se că el va spune că pleacă mai devreme chiar decât programase. Simţea lucrurile aproape şi încerca să zâmbească, să nu se vadă cât de tare suferă.

Visul se repetă identic ori de câte ori era foarte obosită sau supărată îl ştia în cele mai mici detalii şi ştia că Lucky se va apropia şi, im în se pe pat lângă ea, o va cuprinde li III III braţe. Urmărea visul ca pe unecran alograf şi, ciudat, în acelaşi timp şi-mi i l-l (1 braţelor lui care o cuprindeau. Nerăbillllloiiic –, trăgea de halatul lui, dezgolindu-i Impui superb, puternic, din care răsărea discret lllinii rasei din care era plămădit. Deveneau millmloi nerăbdători şi începeau să se iubească – H tandreţe, cu disperare, dorind parcă să se lupească definitiv într-o îmbrăţişare dincolit di i are să nu mai existe nimic

altceva decât Iubirea lor. Simţea cum buzele lui rătăcesc în inc pe un trup care se dăruia fără rezervă, ttl încolăciri perfecte, mulându-se pe curbele trupului lui tânăr, sănătos. Venea apoi senzaţia în i-u greu de definit când simţea că sunt unul înriu. O fiinţă fără nume, inventată de iubirea lui rării margini. El se oprea o clipă şi se ridică uşor deasupra ei, privind-o fără cuvinte, iar I i untea nevoia de a-i strigă „nu pleca, nu pli i. i!", deschidea gura şi nu putea scoate niciun unei. Neputinţa asta o făcea să transpire şi loiltfl durerea i se refugia în ochi, în conturul buzelor care devenea dur, în strânsoareani. Miilor pe trupul suplu, atât de iubit Palmele I i bucurau de atingere, pielea ei fremăta de apropierea pielii lui. O ridică pe genunchi şi continua să o iubească aşa până simţea cum talia ei se frânge în mâinile lui care o cuprindeau de tot, atât era de subţire. Sânii îi vibrau dureros la atingerea de pieptul lui. Urma apoi senzaţia aceea de ameţeală, un val care urca până în dreptul ochilor, topindu-i pe amândoi într-o plăcere şi o bucurie aproape neomeneşti. Lucky era încordat, atent la fiecare geamăt care începea să-i scape, sorbindu-l de pe buzele ei. O aştepta de fiecare dată, sprijinind-o de trupul lui puternic şi ea se bucura de fiecare atingere, iar fiecare mişcare era durere şi plăcere în aceeaşi măsură.

Chipul lui Lucky se tulbură transformându-se într-o mască I se făcu brusc groază şi foarte frig. Auzea o voce pe care nu o putea recunoaşte, în timp ce deasupra ei se apleca un chip ca de clovn, cu dâre albastre în jurul ochilor, cu părul galben ciufulit Sprâncenele îi erau prea subţiri şi desenate pe deasupra cu un creion nepotrivit îi veni să râdă, dar un râs care masca o groază greu de descris. Ca întotdeauna, Kit brava în faţa fricii, în situaţiile dificile. Clovnul continua să îşi ţină chipul aplecat deasupra ei şi îi era din ce în ce mai frică apropierea pielii lui. O ridică pe genunchi şi continua să o iubească aşa până simţea cum talia ei se frânge în mâinile lui care o cuprindeau de tot, atât era de subţire. Sânii îi vibrau dureros la atingerea de pieptul lui. Urma apoi senzaţia aceea de ameţeală, un val care urca până în dreptul ochilor, topindu-i pe amândoi într-o plăcere şi o bucurie aproape neomeneşti. Lucky era încordat, atent la fiecare geamăt care începea să-i scape, sorbindu-l de pe buzele ei. O aştepta de

fiecare dată, sprijinind-o de trupul lui puternic şi ea se bucura de fiecare atingere, iar fiecare mişcare era durereşi plăcere în aceeaşi măsură.

Chipul lui Lucky se tulbură transformându-se într-o mască I se făcu brusc groază şi foarte frig. Auzea o voce pe care nu o putea recunoaşte, în timp ce deasupra ei se apleca un chip ca de clovn, cu dâre albastre în jurul ochilor, cu părul galben ciufulit Sprâncenele îi erau prea subţiri şi desenate pe deasupra cu un creion nepotrivit îi veni să râdă, dar un râs care masca o groază greu de descris. Ca întotdeauna, Kit brava în faţa fricii, în situaţiile dificile. Clovnul continua să îşi ţină chipul aplecat deasupra ei şi îi era din ce în ce mai frică mi fel de râs, dar nu auzi decât un hârâit II Hrie mai mult decât clovnul. Încercă I emu ceva, dar buzele îi erau parcă tume-Sr străduiu până reuşi să articuleze cât de Im „l'Icacă de aici, urâtule, nu mi-e frică 1 11 ni" Clovnul râse şi spuse ceva ce Kit nuielege. Erau cuvinte care nu se legau, IUI IVI ui înţeles, deşi pe fiecare în parte le re-linu tea. Era prea obosită, poate de aceea. Iii n i s-a închidă ochii şi să întoarcă într-o un capul. Poate că totuşi clovnul avea să în dacă nu îl bagă în seamă.

Gata, acum nu trebuie să mai dormi, fetiţo, s-a terminat totul cu bine. Unsul clovnului era cât se poate de blând, H i îi plai de blând şi de puţin ameninţător. Un u/aloare, Kit deschise numai un ochi. ni ui urile chipului aplecat deasupra ei se llllipe/. Cau, dar capul rămânea ciudat de înііі. II. Deformat ca într-o oglindă proastă, nul semăna cu Edith St Clair, adică mama i i aula acolo?

I îi se ridică brusc în capul oaselor, dar lloiifl mâini ferme o obligară să rămână cu Tul pe pernă.

Nu trebuie să te ridici aşa repede, că iun i îi spuse o voce plăcută, bărbătească.

Simţea, de altfel, în jur, un miros ciudat de medicamente amestecat cu after-shave bun. Ne faci figuri şi pe urmă te grăbeşti. Încotro voiai s-o apuci?

Întoarse puţin capul spre direcţia din care venea vocea Un bărbat care părea uriaş, îmbrăcat în alb, era aşezat pe un scaun şi îşi ţinea mâinile împreunate liniştit în poală Prezenţa lui părea dătătoare

de putere, iar Kit se întrebă dacă nu cumva era un preot budist Nu-şi amintea să fi devenit bisericoasă în ultima vreme, dar în general nu îşi mai amintea bine nimic din câte i se întâmplaseră recent. De exemplu, nu ştia unde este, cum ajunsese şi nici ce făcea ea acolo, întinsă într-un pat. Se străduí să-şi amintească dacă fusese bolnavă, dacă memoria funcţionează prompt. Singura ei boală adevărată fusese o amigdalită la şase ani, după o cură intensivă de îngheţată de ciocolată Nu reuşea să îşi amintească vreo altă boală.

Se simţi brusc uşoară şi puternică Dădu din nou să se ridice şi mâinile, prezente la datorie, se repeziră să o ţină în loc.

— Spune-mi ce vrei şi te ajut Glasul tipului era la fel de potolit, fără urmă de enervare. Kit deschise din nou ochii şi bănuiala i se adeveri. Se afla pe un pat de spital. Alături, aşezaţi pe câte un scaun, în rezerva simplă, dar evident, nu sărăcăcioasă, se aflau mama ei şi bărbatul în alb. Doctorul, presupuse. Pe mama ei n-o mai văzuse de multă vreme, de când plecase pe coasta de Est şi se măritase cu un alt bărbat, la cinci ani de la moartea tatălui ei. Asta fusese acum aproape patru ani. Vorbeau la telefon din când în când, fleacuri. Se bucură când îşi dădu seama că mintea îi funcţionează din nou, fără rateuri. Edith St Clair devenise Edith Hoover. Fiica ei îşi amintea că domnul Hoover era un tip foarte vioi, cu un început de chelie şi burtă, pediatru. Ce găsise Edith la el, ce găsise el la Edith, rămăsese un mister pentru Kit, dar, ca de obicei, ea şi maică-sa îşi respectau reciproc dreptul la propriile opţiuni. Aşa că Edith nu protestase când Kit decisese să se mute singură în apartamentul pregătit de bunicul ei, iar Kit nu avusese nimic de spus când Edith, convinsă că viaţa nu îi mai poate oferi nimic pe coasta de Vest, decisese să încerce ceva nou pe cea de Est.

Ce nu putea înţelege Kit era de ce apăruse Edith acolo. Îşi aminti însă, ca-ntr-o străfulgerare, seara de dinaintea Sărbătorii Recunoştinţei. Iar de Sărbătoarea Recunoştinţei, anul acesta, ca o excepţie, Edith anunţase că vine cu soţul ei. Asta trebuie să fie. Îşi aminti cu claritate fiecare amănunt al serii aceleia, dar fără să mai simtă nimic, nici durere, nici măcar părere de rău. Ba mai mult, un fel de uşurare. Se bucura că Don ieşise din viaţa ei, dar îngheţă la gândul

că va trebui să explice acest lucru, încă o dată, se mustră în sinea ei, nu se purtase ca o femeie matură Trebuia ca, de acasă, să-i fi dat telefon lui Don, să fi lămurit lucrurile, apoi să îl şteargă din minte, din agenda de telefon şi de pe lista de invitaţi pentru cina de Sărbătoarea Recunoştinţei.

Edith o mângâia pe frunte, iar doctorul zâmbea.

— Draga mamii, ce s-a întâmplat? Am înnebunit când mi-am dat seama că nu răspunzi la telefon.

Ca de obicei, Edith intra în amănunte inutile.

— Am venit imediat la tine. Erai în pat, fără cunoştinţă, ce s-a întâmplat cu tine? Doctorul Matthew mi-a spus că ai luat o doză mare de somnifere, draga mamii, ce s-a întâmplat?

Ca de obicei, Edith repeta întrebările ca să se facă mai bine înţeleasă Doar că acum Kit nu avea niciun chef să răspundă.

— Doctorul Matthew? Încercă ea o diversiune care îi reuşi.

Ştia întotdeauna cum să-i distragă atenţia lui Edith.

— Draga mea, dânsul este doctorul Matthew.

Kit se întoarse spre el, ca şi cum ar fi aşteptat să îi confirme. Acesta aprobă uşor din cap şi îi zâmbi. Kit îi zâmbi la rândul ei, reconfortată Era o prezenţă care impunea acest doctor Matthew.

— Matthew şi mai cum? întrebă ea Doctorul zâmbi.

— Ronald. Prietenii îmi spun Ronnie, dar, de cele mai multe ori răspund la apelativul „Doc”. Îmi place, aşa că poţi să îmi spui la fel. Avea ceva de bunic şarmant, asta poate din cauza părului alb şi a bărbii cărunte, altfel părea să fie tânăr. Inspiră încredere. Avea ochi mici, albaştri şi foarte veseli. Părea să se amuze din orice. Privindu-l mai bine, Kit îşi dădu seama că nu putea avea mai mult de patruzeci de ani.

Doc privea cum îl studiază.

— Ai găsit ceva interesant sau am urme de ruj pe obraz?

Kit râse.

— Doc, cred că m-am îndrăgostit Doc râse la rândul lui.

— O să-ţi treacă repede, sunt o fiară.

Kit râse din nou. Obrajii, la început, după ce se trezise, palizi, se colorau încet Acum însă se înroşi de-a binelea, dându-şi seama că nu

era cu totul o glumă ceea ce spusese. Probabil că de Doc erau îndrăgostite toate pacientele lui.

Doc se ridică.

— Mai am de văzut şi alţi pacienţi. Dumneata, domnişoară, să te pregăteşti să mergi acasă şi să ai grijă cât curcan mănânci. N-aş vrea să-mi apari din nou pe aici cu vreo indigestie.

Plecă, lăsând în urmă parfumul foarte masculin de after shave bun şi o Kit îmbujorată şi emoţionată că o liceană.

Edith nu părea să observe stânjeneala fiicei ei. Niciodată nu o observase. Vorbi mult despre călătoria pe care o făcuse până la acest capăt de lume care este Phoenix-ul, întrebă, fără să aştepte răspuns, tot felul de mărunţişuri, cum făcea de obicei şi la telefon. Pe undeva, Kit îi era recunoscătoare că nu punea mai multe întrebări despre felul cum înghiţise conţinutul unui tub de somnifere. Sau ce mai rămăsese din el. Nu se simţea în stare să dea un răspuns. Cel puţin nu acum Prinse mâna lui Edith.

— Mulţumesc că ai venit, mamă Lui Edith i se umplură ochii de lacrimi. Poate că nu fusese o mamă prea bună, prea grijulie. Când o avusese pe Kit era ea însăşi foarte tânără şi maternitatea excesivă o dezgustase de viaţă Dar Nicholas St Clair, după ce îşi făcuse datoria faţă de familie şi avusese doi băieţi, îşi dorise nespus o fiică. Aşa că atunci când Edith rămăsese din nou însărcinată spusese: „asta e fetiţa mea!”. O copleşise pe soţia lui cu daruri, flori şi bijuterii cât purtase copilul în pântece, dar uitase complet de ea când se născuse Katherine. Edith acceptase acest loc secundarân inima soţului ei fără să crâcnească, dar părea înstrăinată şi de copil, şi de cei din familie. Relaţiile ei cu Nicholas rămăseseră politicoase, dar formale în următorii douăzeci de ani. Când se „întâmplase nenorocirea”, cum spuneau cei din familia St. Clair, Edith încercase să îi ia apărarea fiicei ei, mai mult dintr-o solidaritate feminină, decât din dragoste maternă, pe care nu o prea simţea, dar fusese dată la o parte şi cei din familia St Clair rezolvaseră lucrurile în stilul lor. Lui Edith îi păruse rău de fată, dar nu acordase prea multă importanţă întâmplării care însă îl îmbolnăvise de moarte pe Nicholas St Clair şi aproape făcuse ca

nepoata preferată şi bunicul să ajungă la cuţite. Katherine luptase cât putuse împotriva hotărârii familiei, daiconştiinţa faptului că, orice s-ar fi întâmplat, era o St. Clair, îi anihilase voinţa şi acceptase soluţia propusă de familie cu o resemnare pe care chiar dacă o regretase la momentul respectiv, îşi dădea seama că fusese cea mai bună soluţie. O duruse însă faptul că mama ei nu luptase mai mult alături de ea, dar îşi dăduse seama că n-ar fi avut nicio şansă, aşa că întâmplarea cu pricina, resimţită ca un cataclism de toţi St Clair – îi nu afectase în niciun fel relaţiile lui Kit cu mama ei. Tatăl, în schimb, făcuse primul infarct, iar după un an, pe al doilea, care îi fusese fatal. Singurul care rezistase eroic şi nici nu îşi schimbase poziţia cu nicio idee, fusese bunicul. Fermitatea lui fusese pe măsura dragostei pentru nepoata lui, pe care o idolatriza El decisese că niciodată Katherine St. Clair nu avea să fie soţia unui O'Brien. Cu niciun preţ! Hotărârea lui fusese literă de lege şi nici Katherine, după o slabă împotrivire, nu putuse face altfel.

— Mergem acasă, scumpo? Era singurul lucru pe care şi-l dorea Kit. Nu îi plăcea atmosfera de spital şi se simţea întotdeauna stresată de ea, chiar dacă trebuia să vină doar în vizită Ideea de a fi ea însăşi pacientă, chiar şi paciena lui Doc, o îngrozea. Nu era încă dezmeticită cu totul, dar se putea ţine pe picioare. Puţin fard pe pleoape, pe obraz, un pic de ruj şi nu se băga de scamă că trecuse prin momente dificile. Scara avea să fie una grea va trebui să facă faţă unor musafiri pe care nu-şi amintea bine de ce îi invitase. Poate că era mai potrivit să contramandeze totul, dar apoi îşi dădu seama că perspectiva unei seri petrecute numai cu mama ei şi, eventual, cu Chiquita, nu-i surâdea deloc. Oricare ar fi fost relaţiile dintre ele, nişte explicaţii ar fi trebuit să dea Poate ar fi ajuns să dezgroape morţii, ceea ce i se părea şi mai greu de suportat.

Ca de obicei, Edith comandase o limuzină, pentru că nu îi plăceau taxiurile. Drumul până acasă a fost destul de plăcut Niciuna dintre ele nu vorbi prea mult Doar despre vremea deosebit de frumoasă pentru această perioadă a anului.

Chiquita era o persoană care ştia, dacă era cazul, să îşi ţină gura Fusese cea care o găsise pe Kit zăcând aproape moartă în dormitor, dar

nu se pierduse cu firea Sunase la reşedinţa St Clair, unde trăsese şi Edith – care era considerată încă din familie. Întrebase respectuos dacă domnul său doamna Hoover sunt acolo. Fără să intre în amănunte cu „servitorii", cum îi numea pe cei de la reşedinţă Cât despre ea însăşi – se considera un fel de mătuşă a lui Kit şi se purta ca atare, dădăcind-o până peste cap. I se transmisese că doamna Hoover sosise în seara trecută, aşa că Chiquita sugerase că ar fi interlocutoarea cea mai potrivită. Doamna Hoover sosise la telefon şi Chiquita îi transmisese rugămintea de a veni urgent în Madi-son Valley, la apartamentul fiicei sale, ceea ce aceasta făcuse fără să stea pe gânduri. Manuel, şoferul lui Kit, o ajutase pe Chiquita să o ducă în braţe pe tânăra care nu-şi revenise, şi încercaseră fără succes să o facă să vomite.

Doamna Hoover fusese pusă la curent cu starea actuală a fiicei sale, fără cuvinte în plus şi fără văicăreli. Se mişcară foarte rapid. Aşa că ajunseră la spital în timp util. Lui Kit i se făcuse rapid o spălătură stomacală, pentru orice eventualitate, apoi intrase pe mâna doctorului Matthew.

Acasă totul era în regulă Chiquita bucătă-rea o privi critic pe Kit, care plecă privirea, dar nu spuse nimic despre evenimentele recente, mulţumindu-se să se intereseze dacă numărul de persoane invitate la masă era acelaşi. Abia acum îşi permise să o privească cu subînţeles.

— Tocmai asta voiam să-ţi spun, Chiqui, răspunse Katherine cu cel mai dulce glas. O să fie o persoană mai puţin. Domnul Silvergood are în această seară un alt program.

Chiquita rămase uimită Nu se aştepta la aşa ceva, dar nu întrebă nimic, mulţumindu-se cu ceea ce spusese Kit Avea timp să afle mai multe în curând.

Nu aceeaşi fusese reacţia doamnei Hoover, care de mai multă vreme o bătea pe Kit la cap să se aşeze la casa ei. De fiecare dată răspunsul era acelaşi „aici sunt la casa mea". În ultima vreme, din povestirile lui Kit aflase că se întâlnea destul de des cu Don Silvergood. Edith îl cunoştea pe tatăl lui Don, chiar şi pe acesta îl văzuse de câteva ori înainte să plece pe coasta de Estâi surâdea ideea unei alianţe cu familia Silvergood. Vestea că de Sărbătoarea Recunoştinţei Don şi Kit

aveau „programe diferite” îi spuse foarte mult lui Edith, care îşi trase din asta propriile concluzii. Se întrebă dacă nu cumva era cazul să intervină Poate că totuşi era timpul să facă ceva pentru viitorul fiicei ei. Dar nu îi plăcea să se amestece în astfel de lucruri. La urma-urmei, n-avea să stea decât câteva zile. N-avea rost să încurce lucrurile care, după părerea ei, erau ţinute sub control destul de bine de Kit Poate că totuşi ce se întâmplase noaptea trecută nu fusese decât un accident.

Avea multe griji pe cap. Trebuia să se împrospăteze un pic şi să se grăbească spre aeroport, pentru că nu mai era mult şi avea să sosească domnul Hoover. Îşi calculase timpul destul de bine, dar intervenise povestea asta neprevăzută cu spitalul. „Întotdeauna copiii sunt o bătaie de cap pentru părinţi, indiferent ce vârstă ar avea”, îşi spuse Edith examinându-şi critic machiajul care nu reuşea să-i ascundă ridurile fine care apăreau parcă peste noapte sub ochi.

Masa de Sărbătoarea Recunoştinţei fusese foarte veselă, dar pe Kit o cam plictisise. Cu toate astea, îi îndepărtase gândurile de la propriile-i probleme, de la deciziile pe care le avea de luat în legătură cu propria ei viaţă.

Cea care înveselise neaşteptat atmosfera fusese Muffy Wainwright, care venise însoţită de logodnicul ei. De data aceasta se pare că optase pentru un avocat din Prescott, simpatic şi jovial. Nu era genul „spectaculos”, ca foştii soţi ai lui Muffy, şi aceasta era într-adevăr o schimbare. Mai mult, vădea să aibă umor şi doar doi ani mai mult ca Muffy. Păreau potriviţi şi, ceea ce era interesant, Muffy nu mai era excentrica pe care o ştia Kit. În cele câteva săptămâni de când îl cunoscuse pe Lloyd Barrell, Muffy se schimbase radical, aşa cum niciunul din „foşti” nu reuşise să o transforme. Devenise o persoană amuzantă, dar fără excese de niciun fel. Abia dacă pomenise toată seara de noile toalete pe care şi le pregătise şi, în general, fu foarte reţinută când veni vorba de pregătirile de nuntă.

— A, de pregătiri s-a ocupat Lloyd, în cele mai mici amănunte. Chicoti. Mi-a ales trusoul şi rochia de mireasă, care este un vis. Trebuie să recunosc că are un gust grozav.

Lloyd nu era un vorbăreţ, dar o întrerupse.

— Ei, nu chiar de unul singur. La firmă am un excelent coleg şi prieten care m-a ajutat foarte mult Este un geniu când vine vorba de astfel de evenimente, deşi el n-a fost însurat niciodată Nu ştiu de unde se pricepeaşa de bine, dar… făcu el privind sugestiv spre Kit, care se înroşi până în vârful urechilor, o să aveţi prilejul să-l cunoaşteţi la nuntă, unde va fi şi maestru de ceremonii, şi cavaler de onoare. Nici nu-mi pot imagina pe cineva mai potrivit cu rolul acesta decât pe el, adăugă Lloyd repede, ca şi cum ar fi fost surprins dezvăluind mai mult decât ar fi trebuit.

Muffy interveni repede:

— Şi, Kit, iubito, îţi dai seama că tu va trebui să-mi fii domnişoară de onoare… Nuu, nu se poate să refuzi.

Kit îşi aminti că nici nu voia să meargă la nuntă Având în vedere câte se schimbaseră în viaţa ei în ultimele patruzeci şi opt de ore, încă o schimbare nu avea cum să mai conteze. Aprobă din cap şi spuse.

— Muffy, mă copleşeşti. Tăcu o clipă, să vadă dacă prietena ei va mai reacţiona la fel de prompt la această declaraţie idioată la care apela ori de câte ori avea ocazia Spre surprinderea ei, aceasta nici nu îşi schimbă măcar expresia feţei.

Hotărât lucru, schimbarea lui Muffy era mai profundă decât ai fi fost dispus să crezi la prima vedere. Apoi adăugă:

— Bine, Muffy, accept, dar cu o condiţie. Toţi păreau foarte interesaţi de ceea ce avea Kit de spus. Ea nu era persoana care să pună condiţii. Cavalerul de onoare trebuie să fie mai înalt ca mine. Râseră cu toţii, iar Muffy răsuflă uşurată Condiţia era îndeplinită, chiar dacă Kit avea o înălţime de manechin.

— Of, Kitty, scumpo, credeam că eşti supărată pe mine.

— De ce? Se făcu Kit că nu pricepe aluzia, de altfel, făcând parte dintr-un joc şi totodată un continuu prilej de împunsături între ele.

Erau două femei care, oricât de bune prietene ar fi fost, ajungeau invariabil să se ciocnească în diferite împrejurări. Kit îi reproşa lui Muffy că îşi schimbă soţii prea des. Muffy îi striga atunci că facepe mimosa pudică.

— Că încerc să fac pe peţitoarea pentru tine şi nici măcar nu mă

ascund…

Izbucniră cu toţii în râs.

— Ştii bine că figurile astea nu ţin cu mine, zise Kit. Pot să mă descotorosesc şi singură de pretendenţi. A propo, sper că acest Domn-Care-Se-Pricepe-La-Toate al vostru nu are o sută de ani, că atunci chiar te strâng de gât, Muffy.

Sosise momentul să intervină Lloyd.

— A, nici vorbă, Katherine. Michael este unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi din oraş. Cel puţin ca partener de dans şi tot o să-ţi facă plăcere să-l ai…

Hotărât lucru, atmosfera se destinsese.

— Pe deasupra, adăugă Lloyd, este tipul cel mai sobru pe care îl cunosc. Cred că femeile sunt moarte după el, cred că nici mie, care pot să zic că îi sunt prieten nu mi-a făcut vreodată vreo confidenţă Este, ca să spun doar atât, un tip discret şi un avocat foarte bun. Specialist în divorţuri. După fiecare succes nu mă pot abţine şi îl întreb cum de se pricepe el aşa de bine la căsnicii, dacă n-a fost niciodată însurat şi ştiţi ce spune? Că tocmai de aceea şi la birou îl tachinăm că nu se însoară ca să nu-i scadă cifra de afaceri. Adevărul este că are un succes nebun la clientele bogate şi, dacă n-aş avea propriul meu business, mai că m-aş arunca să îi fac concurenţă.

Muffy se întinse şi îl sărută dulce după ureche, demonstrativ.

— Dar tu te însori peste o săptămână, iubitule, sau mă înşel?

Lloyd îi aruncă o privire plină de dragoste şi îi sărută mâna Era evident îndrăgostit până peste urechi. Lui Kit îi făcu plăcere să vadă această pereche fericită şi le dori, în gând, tot norocul din lume.

Masa servită de Chiquita fusese splendidă Delicioasă până la a ameninţa siluetele doamnelor, care mai ceruseră câte o porţie din tortul de ciocolată Discuţia avusese un ton relaxat, uneori uşor băşcălios. Pentru că Chiquita întrebase la vreme dacă vor veni toţi oaspeţii la masă, nu rămăsese niciun loc gol. Cele spuse de Lloyd şi Muffy, mai în glumă, mai în serios, despre acel sobru cavaler de onoare, acoperiseră cu totul lipsa lui Don Silvergood, de care nu aminti nimeni, spre uşurarea lui Kit.

Casa plină, veselia care domnise în această seară în care Kit îl cunoscuse pe logodnicul prietenei ei şi o cunoscuse parcă din nou pe aceasta, într-un fel în care nu o văzuse până atunci, toate o făceau pe Kit să simtă că, în sufletul ei, lucrurile erau departe de a fi lămurite, şi că va mai trece ceva timp până se va împăca într-un fel cu propria viaţă pe care reuşise să o facă zdrenţe, odată cu inima şi sufletul ei. După o promiţătoare adolescenţă, pe plan profesional continuase să crească, dar pe plan sentimental totul fusese aproape un dezastru, pentru că nimic din ce făcuse nu ieşise cum trebuie.

După ce plecaseră musafirii, inclusiv doamna şi domni Hoover, simise nevoia de aer proaspăt. Coborî, lăsând-o pe Chiquita în plină luptă cu resturile mesei. Îşi puse mocasinii, blugii stretch, care se mulau foarte frumos pe pulpe, un pulover alb-spumos de angora şi geaca ei de piele tip pilot, pe care maică-sa, văzând-o în cuier, o privise cu ironie. Arătase la ea şi întrebase cu dispreţul femeii obişnuite cu blănurile fine:

— Tu îmbraci chestia aia?

Rămăsese interzisă când fiica ei îi confirmă.

— Îmi place să mă plimb câteodată îmbrăcată comod, să nu mă deosebesc de restul lumii de pe stradă Nurca pe care am primit-o cadou de la bunicul nu prea ajută la asta, nu crezi?

Edith Hoover nu mai avusese nimic de adăugat Fiica ei avea unele gusturi şi păreri care nu se potriveau deloc cu ale ei şi nici cu cele pe care ar fi trebuit să le aibă moştenitoarea familie St Clair. Chiar şi greşeala aceea din tinereţe… Undeva, în educaţia ei, ceva fusese greşit. Probabil că Albert St Clair, bunicul ei adorat, o răsfăţase prea mult şi îi trecuse cu vederea prea multe. O încurajase în a-i respinge pe toţi pretendenţii sub tot felul de motive, dar cel principal fusese de fiecare dată că erau plicticoşi. Dumnezeule, dacă şi ea, Edith, ar fi avut ceva împotriva bărbaţilor plicticoşi, dacă nu ar fi înţeles că o avere considerabilă poate acoperi orice defect, Kit nici nu s-ar mai fi născut Dumnezeu să-i ierte pe răposatul tată al lui Katherine, dar de câte ori deschidea gura, lui Edith i se făcea somn instantaneu. Oare de ce toţi copiii ei aveau probleme de felul ăsta? Cel mare trecuse printr-un

divorţ înainte de a-şi găsi o femeie cu care să se înţeleagă, dar şi cu suficientă avere ca să nu aibă nevoie de una proprie. Mijlociul tocmai divorţase şi devenise foarte sceptic în privinţa unei relaţii de lungă durată cu o femeie. Iar ea, ca mamă, ce ar fi putut face mai mult?

Îşi luase un rămas bun călduros de la fiica ei, fără să facă nicio aluzie la incidentul de dimineaţă, mulţumind în gând lui Dumnezeu sau oricui făcuse ca în tubul de somnifere să nu fie decât vreo patru-cinci pastile, ceea ce, chiar şi fără spălătura stomacală însemna că, oricum, fetiţa ei adorată s-ar fi trezit la timp pentru masa de Sărbătoarea Recunoştinţei. Doc o asigurase că aşa stăteau lucrurile. Slavă Domnului, totul se terminase cu bine. Iar dacă tipul de care vorbise Lloyd, cavalerul lui de onoare, era chiar aşa de deştept cum spunea acesta, dacă avea cât de cât minte, ei bine, faptul că fata ei era o St Clair nu putea să-l lase rece. Poate că, până la urmă, lucrurile trebuie lăsate de capul lor. În ce privea propria ei viaţă, Edith procedase întotdeauna aşa lăsase lucrurile în voia lor, doar din când în când intervenise uşor, dacă i se părea că vreun amănunt îi scapă de sub control. Un astfel de amănunt pe care ea îl corectase la vreme fusese rochia de bal a unei bune prietene de care cel care avea să-i devină soţ părea îndrăgostit, înainte de un bal la care ea bănuia să s-ar fi putut limpezi lucrurile, a convins-o pe Constance, cu care fusese colegă la pension în Elveţia, să-i arate rochia.

— Dumnezeule, exclamase, ştiind perfect că părinţii lui Constance nu erau chiar în cea mai strălucită situaţie financiară Rochia ta este identică, ştii cum, până la ultimul nasture, cu cea a Evelynei Mecarson! Pentru numele lui Dumnezeu, Connie, nu poţi apărea îmbrăcată la fel ca femeia aia!

Se jurase că fusese de faţă când Evelyne, cunoscută pentru moravurile mai libertine, dar acceptată în societate pentru că avea o avere extraordinară, cumpărase rochia Spuse chiar şi magazinul. Plângând, Constance se hotărî să nu mai meargă la bal. Ca o bună prietenă, Edith se oferise să-i împrumute o rochie, eventual să mai facă vreo câteva modificări. Foarte mândră, Constance hotărâse că nu poate accepta oferta Mulţumise plângând, iar la balul respectiv, Edith făcuse

în aşa fel încât să danseze cel mai mult cu Nicholas, iar peste o lună erau căsătoriţi. Primul băiat li se născuse la fix opt luni şi jumătate de la cununie, dar Edith nu regretase niciodată pasul făcut. Iar dacă Nicholas o regretase vreodată pe Constance, asta nu se simţise pe parcursul celor douăzeci şi cinci de ani de căsnicie.

CAPITOLUL III

30 noiembrie, seara însoţită de Alic, Kit umblă aşa hai-hui pe stradă, fără să aibă idee încotro, gândindu-se la câte se întâmplaseră Alic părea să simtă starea de spirit a stăpânei lui. Avusese dreptate mamă ei, poate că este nevoie de un astfel de moment de fractuă – Edith nu se exprimase chiar aşa, nu avea un asemenea limbaj, dar ideea asta fusese: că vine un moment în viaţă când trebuie să se clatine totul în jurul tău, să te scuture puţin ca să ştii unde te afli şi ce ai de făcut. După astfel de momente, îi spusese bunicul ei când se împăcaseră, poţi să priveşti mai limpede înapoi, să înţelegi unde ai greşit faţă de statutul tău în societate… Atunci acceptase din respect pentru cuvintele bunicului, dar acum înţelegea ce vrusese acesta să spună Oarecum uşurată, îşi dădu seama că s-a îndepărtat destul de mult de casă, şi ajunsese aproape de spitalul la care o duseseră de urgenţă dimineaţa ia să fie sinceră cu ea însăşi, nu ştia de ce golise tubul în palmă şi nici de ce înghiţise pastilele. Cu siguranţă nu-i trecuse prin cap să moară: Vrusese doar să uite şi să doarmă mult, mult de tot Făcu repede cale întoarsă, dar o siluetă care ieşea din clădirea spitalului, uşor aplecată de umeri, dar inconfundabilă, îi atrase atenţia Bărbatul mergea cu capul în pământ, cu umerii aduşi în faţă Avea aerul că i se întâmplase o mare nenorocire. De parcă îi murise cineva apropiat… Venea drept spre ea, fără să o vadă, aşa că se opri în loc, aşteptând să ajungă în dreptul ei. Stătea chiar sub un felinar care arunca pe trotuar un fascinant cerc de lumină portocalie. Setterul începu să sară, înnebunit de bucurie.

Bărbatul se apropie, dar nu păru să o vadă, atât era de adâncit în gândurile lui. Dar Alic ştia să atragă atenţia cuiva, chiar dacă acela ar fi

fost cu gândul la mii de mile depărtare.

— Doc… spuse ea, aproape în şoaptă, dar acesta nu auzi. Dooc!

Aproape că ţipase. Bărbatul tresări, se opri şi se întoarse spre ea la început nu o recunoscu, dar pe urmă, după câteva fracţiuni de secundă, chipul i se lumină şi îşi aminti de ea – Domnişoară St. Clair, de ce umbli pe aici la ora asta?

Era un lucru pe care ar fi vrut să-l ştie şi ea Mai mult, se întrebă de ce paşii o aduseseră tocmai în calea acestui bărbat, care lăsase un genunchi în pământ şi îl scărpina pe ceafă pe Alic. În schimb, el îl lingea fără milă pe obraz.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, Doc. Sau e secret profesional?

— E o poveste mai lungă, domnişoară St Clair. Nu cred că ar trebui să-ţi baţi dumneata capul cu ea în alte condiţii, această replică ar fi enervat-o pe Katherine. Însemna că se presupunea din start că pe bogaţi nu-i interesează necazurile oamenilor de rând. Dar ceva foarte dureros răzbătea în glasul bărbatului, şi ea nu putu da o replică tăioasă.

— De ce să nu-mi bat capul, Doc?

— Pentru că este o poveste lungă şi tristă şi… Poate că nu este chiar o poveste lungă, dar este foarte tristă Nu e chiar ce ţi-ar trebui dumitale acum…

— Doc, dacă faci aluze la starea în care am – fost de dimineaţă, te asigur că a fost într-adevăr un accident Dacă voiam să mor îmi făceam o injecţie cu SIDA, mă aruncam de la etaj, de pe podul Brooklyn, găseam o soluţie mai eficientă decât câteva somnifere. Din patru-cinci pastile nu moare nimeni, asta o ştiau şi Romeo şi Julieta!

Trimiterea ei la Romeo şi Julieta îl făcu pe doctor să se aplece ca sub efectul unei lovituri neaşteptate.

— Tocmai asta este, domnişoară St Clair, că până şi Romeo şi Julieta ştiau, de aceea au ales o cale mai rapidă şi mai sigură de a ajunge pe lumea cealaltă.

Kit îşi dădu seama că a apucat, fără să vrea, de un capăt al firului, de care se ţinea întreaga poveste şi nu avea de gând să renunţe.

Era o seară frumoasă, nu se simţea deloc obosită, iar prezenţa lui Doc o incita neaşteptat de mult.

— Hai, zău, Doc, povesteşte-mi. Să ştii că nu sunt tocmai fata bogată şi răsfăţată care crezi dumneata că sunt…

— Bine, domnişoară St. Clair… pot să-ţi spun altfel, mai ai şi alt nume în afară de acesta?

— Mă cheamă Katherine, dar mi se spune Kit Cel puţin aşa îmi spunea bunicul, declară ea, simţindu-se o liceană îndrăgostită de profesorul de matematică îl privea pe Doc şi se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi îndrăgostit de acest bărbat care ştia secretul vieţii şi al morţii. Nici nu ştia dacă nu cumva avea familie, nu ştia cine este, dar prezenţa lui şi felul în care vorbea, dătător de încredere că mâine va fi o zi mai luminoasă, indiferent cât de urât e azi, puteau vrăji orice femeie. Cât despre Alic, acesta vădea o admiraţie necondiţionată. Chiar şi pe Kit o vrăjise, care era atât de pretenţioasă în privinţa bărbaţilor. Simţea că bărbatul de lângă ea începuseră să meargă încet, umăr la umăr, dar fără să se atingă – nu era un cabotin. Nu încerca să pozeze în ceea ce nu era Kit era fermecată Alic sărea plin de bucurie.

— Ai timp să bei ceva cu mine? Nu beau de obicei, dar în seara asta simt că înnebunesc dacă nu beau ceva Dacă mă gândesc bine, nici de mâncat n-am mâncat azi…

Kit se întrebă cum o fi să petreci seara de Sărbătoarea Recunoştinţei într-un spital, de gardă, şi ce se putuse întâmpla atât de îngrozitorâncât să nu mănânci toată ziua, să simţi la un moment dat nevoia să umbli în neştire pe străzi – cum s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă nu l-ar fiîntâlnit – şi să bei ceva. Se gândi că decât să intre în cine ştie ce cârciumă, mai bine ar fi să meargă la ea Nu ştia cum să-i spună asta lui Doc, fără să pară o propunere indecentă…

— Doc, să nu mi-o iei în nume de rău… Început ea, timidă Aş vrea să spun că mai am acasă curcan, pentru că Chiquita a gătit, ca de obicei, pentru o armată, în timp ce eu n-am invitatăecât un pluton. Şi mai vreau să îţi spun că am un bar destul de bine garnisit Dacă nu te deranjează originea mea aristocratică, vreau să spun – dacă poţi depăşi acest detaliu – am un bar care face cinste numelui de St. Clair… Aşa că

îţi sugerez să mergem la mine. Mai găsim, cu siguranţă, şi cafea… Ce zici?

Doc păru să cântărească ofertă o clipă, într-un fel, îi era indiferent Măcar dacă ar fi putut să uite seara care tocmai trecuse. Era dispus să bea o sticlă întreagă… Din câte se cunoştea, n-ar fi ajutat la nimic, daipoate că, vorbind, s-ar fi descărcat.

Mergeau în tăcere, de parcă fiecare simţise că trebuie să aibă răbdare până ajungeau la adăpost. Adevărul era că începuse să bată un vânt îngrozitor, veneau stropi de ploaie aproape îngheţaţi care se înfigeau în obraji şi în mâini, dacă nu ţi le înfundai în buzunare. Barba şi mustaţa lui Doc făcuseră promoroacă Kit simţi dintr-odată pornirea de a-l îmbrăţişa şi de a-i alina durerea acestui urs, care era, de fapt, un bărbat atât de sensibil… Cine îi vedea ar fi zis că erau doi îndrăgostiţi care se certaseră şi, din acest motiv, mergeau alături, se simţea că erau împreună, dar mergeau fără să se atingă, fără să se privească.

Când ajunseră la apartamentul lui Kit, erau aproape uzi, pătrunşi până la oase de umezeală nopţii de toamnă şi de ploaia rece care începuse ca din senin. În casă era cald şi plăcut la de obicei, Chiquita avusese grijă de toate. Bucătăria strălucea, masa din sufragerie era lună, nici nu se mai cunoştea vreo urmă a petrecerii. Câinele se repezi în bucătărieşi lipăi toată apa după care reveni în living şi se instală în fotoliul lui.

Kit îl instală pe Doc într-un alt fotoliu, mare şi pufos, şi aduse de băut Scotch-ul părea să fie băutura preferată a amândurora. Pregăti două pahare şi se aşeză pe o canapea Doc scoase din buzunar, o tabacheră cu ţigări de foi şi în curând se parfumă toată camera Combinaţia cu after shave-ul lui se simţea, discret, dar se simţea, era ucigătoare. Kit era emoţionată că o liceană la prima întâlnire. Doc părea mult mai în vârstă, mai înţelept, dar un bărbat pe care nu se putea stăpâni să nu-l dorească. O reacţie care o uimi chiar pe ea însăşi, de felul ei mult mai rezervată. Îşi dădu seama că dacă ar fi deschis gura, n-ar fi putut scoate niciun sunet. Cu toate astea, prezenţa lui Doc, atât de impunătoare, dar totodată, atât de puţin ameninţătoare, îi dădea o senzaţie de siguranţă, ca şi cum simplul fapt că se afla acolo

îndepărta toate duhurile rele care păruseră să plutească în ultimele zile.

Îndrăzni totuşi să deschidă gura, cu un efort, altfel Doc avea să-şi închipuie cine ştie ce, poate că prezenţa lui o deranjează şi că regretă că l-a adus acolo…

— De ce erai atât de trist în seara asta, Doc? Arătai de parcă ţi se scufundaseră toate corăbiile…

Katherine avea o voce plăcută, caldă, ale cărei inflexiuni melodioase îi creară o stare ciudată bărbatului. Depăşise momentul dificil în care se simţise îngrozit că trebuie să petreacă o noapte cu sine însuşi, cu propriile greşeli. Se încălzise şi, din cauza atmosferei relaxate din încăpere şi a prezenţei acestei femei frumoaseşi interesante, era uşor surescitat într-un mod aparte, de parcă ar fi fost din nou foarte tânăr, la începutul vieţii.

Katherine îi flutură amuzată degetele prin faţa ochilor:

— Doc, hei, să n-adormi, doar nu vrei să mă laşi singură!

Faţa mare, uşor copilăroasă a doctorului se lumină de un zâmbet.

— Fii pe pace, nu adorm. Mă gândeam doar că este foarte bine să stau aici cu tine, într-o cameră frumoasă şi elegantă Parcă toate necazurile sunt expediate dincolo de un ecran de protecţie. Nimic nu pare să mă mai deranjeze. Şi totuşi, cred că îţi datorez o explicaţie în legătură cu starea pe care o aveam când am ieşit în seara asta din clinică Eram un om pe jumătate nebun de durere şi furie. Katherine, viaţa este câteodată atât de nedreaptă! Poate îţi imaginezi că toate câte le-am văzut în meseria asta a mea m-au făcut de piatră Nu e deloc adevărat. Oricât aş încerca, nu reuşesc să mă detaşez de problemele pacienţilor mei, chiar dacă – medical vorbind – n-am nicio putere să rezolv vreuna din acestea Nu pot vedea şi trata doar boală Am obiceiul – bun sau rău, cum crezi – de a sta mai mult de vorbă cu pacienţii mei, ajung să îi cunosc mai bine, să le cunosc familiile, problemele sentimentale…

— Aşa mi s-a părut şi mie, eşti şi medic şi prieten pentru pacienţii tăi. Cred că te idolatrizează.

— Serios?

Doctorul Matthew arăta ca un puşti care este lăudat şi se ruşinează Părea neîncrezător, ca şi cum nu ar fi fost conştient de efectul liniştitor al prezenţei lui asupra pacienţilor săi.

Sau asupra setterului irlandez care se lungise la picioarele lui şi îl privea cu adoraţie.

— Foarte serios. Cred că acolo aş fi ajuns şi eu dacă mai stăteam în spital.

— Chair aşa? Nu mai spune! Doc părea amuzat de data asta, amintindu-şi probabil spontaneitatea cu care ea spusese de acolo, de pe patul de spital: „m-am îndrăgostit". Fusese glumă numai pe jumătate, se gândi ea.

— Katherine, haide să vorbim ca doi oameni mari ce suntem De ce ai făcut una ca asta?

— Despre ce vorbeşti, Doc? Despre declaraţia de dragoste de azi dimineaţ sau despre pastilele pe care le-am înghiţit?

— Deocamdată despre pastile. Sper că n-o să îţi par lipsit de modestie dacă îţi spun că declaraţii primesc în fiecare zi.

— Şi nu te impresionează, presupun, se prefăcu ea supărată.

— Ba mă simt emoţionat, dar de fiecare dată am senzaţia că am deschis o scrisoare care nu îmi era adresată Nu e deloc un sentiment confortabil.

— Doc, crede-mă, n-am avut niciun gând să-mi închei socotelile cu lumea asta Voiam pur şi simplu să dorm. Să uit toate câte se întâmplaseră şi te asigur că în locul meu ai fi avut aceeaşi dorinţă. Doar că am greşit la numărătoare şi am luat câteva pastile în plus. Mă crezi, nu-i aşa?

— Da, aşa este, altfel nu te-aş fi lăsat să pleci. Cred că ţi-ai dat seama.

O privi de parcă atunci o vedea prima dată în faţa lui era o femeie tânără şi uşor nesigură pe ea Era limpede că încerca să braveze şi să ascundă un eşec recent, poate sentimental. Nu îşi dădea seama dacă nu cumva era un eşec profesional, poate o ameninţau probleme financiare. Prostii, gândi, averea familie St Clair nu poate fi ameninţată

de niciun cutremur financiar, în niciun caz în preajma sărbătorilor de iarnă, trebuie să fie altceva Ar fi vrut să o întrebe, dar nu îndrăznea cu aerul de fetiţă speriată şi totuşi îi impunea, ca şi cum el ar fi fost un biet licean în faţa unei femei cu experienţă.

— Doc, ştii ce? Mai bine povesteşte-mi de ce păreai aşa de trist în seara asta S-a întâmplat ceva?

Bărbatul oftă şi sorbi din nou din paharul cu scotch. Nu-i venea deloc uşor să vorbească despre propriile-i eşecuri. Avea o carieră solidă pentru care muncise mult Era un medic respectat, deşi pacienţii nu şi-i alegea neapărat din înalta societate. Specialitatea lui era medicina de urgenţă, cum îi plăcea să spună. Cazurile disperate, pentru care nu mai nădăjduia nimeni, nimic, nici măcar cei apropiaţi. De fapt, era neurolog şi psihiatru. Dar în tinereţe, înainte de a veni la Stonehenge Medical Center din Phoenix, lucrase foarte mult ca medic generalist în câteva orăşele din împrejurimi. Era un diagnostician apreciat şi adesea colegi din alte clinici îl solicitau să-şi dea o părere.

— Uite, Kit, dacă tot m-ai întrebat şi pentru că ai fost atât de drăguţă cu mine şi m-ai cules de pe drumuri în seara asta, o să îţi povestesc ce s-a întâmplat, deşi, de obicei, nu îmi place să vorbesc despre eşecurile mele profesionale, în seara asta am fost conştient de limitele mele profesionale. Poate că nu a fost chiar un eşec. Anul trecut, într-o gardă, mi-a fost adusă o puştoaică de şaisprezece ani, violată, bătută.

Ce s-o mai lungesc – era mai mult moartă decât vie. Era destul de drăguţă, fragilă, îmbrăcată uşor vulgar. Avea maxilarul rupt, nu putea vorbi şi, oricum, era în stare de şoc. M-am ocupat de ea fără să îmi pese din ce mediu provenea Ţi-am spus că nu îmi aleg pacienţii după contul din bancă Asta nu înseamnă că toţi pacienţii mei sunt de la periferie. Deci m-am ocupat mult de ea. Fizic şi-a revenit destul de repede, dar rănile ei sufleteşti păreau mult mai greu de alinat. Tatăl îi murise cu câţiva ani înainte, maică-sa îşi cam pierduse busola şi umbla cu bărbaţi mult mai tineri. În ziua aceea, maică-sa plecase de acasă Rhoda, aşa o cheamă pe fată, se întorsese de Iaşcoală fără să presimtă că va fi ultima zi a copilăriei ei. Spre seară, cel care locuia cu maică-sa,

şi care până atunci nu o prea băgase în seamă, apăruse acasă uşor ameţit Nu păruse să remarce prezenţa fetei decât atunci când ea trecuse pe lângă el să îşi ia din bucătărie un pahar cu lapte şi un sandviş. Se dusese după ea şi începuse să îi facă tot felul de propuneri. Fata nu a zis nimic la început, străduindu-se să-l ignore. Se gândise că e atitudinea cea mai potrivită Individul devenise violent ia să nu îţi intru în detalii picante care cred că nu te interesează, o violase pe duşumeaua din bucătărie. Fata se zbătuse, aşa că el fusese nevoit să o lovească şi o lovise până fata n-a mai mişcat, leşinată Calvarul fetei a durat probabil mai multe ore. Bestia şi-a satisfăcut toate poftele cu trupul acela inert A violat-o – şi vreau să spun că fata era virgină – de mai multe ori cu sălbăticie, a băgat în ea tot felul de obiecte, o lamă, o sticlă goală de whisky. Apoi a întors-o pe burtă şi… te scutesc de amănuntele astea Crede-mă că nu îmi face nicio plăcere să povestesc aşa ceva, nici să îmi amintesc măcar. Dar trebuie să îţi faci o idee prin câte a trecut fata.

După care bestia s-a dus, a mai râs o jumătate de sticlă de whisky şi a adormit buştean. Când a venit mama fetei acasă, cretinul tocmai se trezise şi se întorsese în bucătărie, cu gândul de a lua toată distracţia de la capăt. Era cu izmenele în vine şi se tăvălea peste trupul ei întins la podea Rhoda începuse să-şi revină şi încerca, fără spor, deşi individul era beat, să se elibereze de sub povara scârboasă Aşa îi găsise mama ei, care a interpretat cu totul greşit scena pe care o avea în faţa ochilor. Aşa că îl trăsese pe Joshua la o parte. Acesta nu opusese niciun fel de rezistenţă, pentru că efortul de a se lupta cu fata fusese prea mare pentru el. Era prea băut ca să mai ştie ce i se întâmplă. Rhoda înlemnise văzând că maică-sa se duce şi ia un bătător de carne – cea mai apropiată armă pe care a găsit-o şi se repede asupra ei. A lovit-o de câteva ori înainte ca Rhoda să se dezmeticească şi să opună oarecare rezistenţă, dar pe urmă „arma” a cedat, adică i s-a desprins coada. Emma, aşa o chema pe mama Rhodei, o aruncase cât colo, furioasă, şi îşi continuase opera cu pumnii şi picioarele. După care a obosit şi s-a aşezat pe un scaun. Probabil că a băut restul de whisky din sticla lui Joshua, care rămăsese lat, beat mort pe podea într-un

moment de nebunie, probabil, cu un cuţit de pâine din acela cu lama zimţată, se aplecase deasupra trupului adormit al bărbatului care rămăsese răsturnat într-o poziţie absolut osbcenă şi îi tăiase testiculele. Probabil că este un amănunt de care îţi aminteşti din relatările din ziare. Despre Rhoda n-au scris aproape nimic – a fost, cred, meritul meu că am reuşit să îi conving pe ziarişti să îi lase fetei acesteia măcar atât cât i-a mai rămas din ea însăşi. După ce şi-a mutilat amantul infidel, Emma şi-a tăiat venele. Bucătăria aceea, şi aşa destul de mizeră, era o scenă de coşmar când a intrat a doua zi o vecină care văzuse uşa întredeschisă şi remarcase că în casă nu se simţea nicio mişcare.

Doc rămăsese câteva minute tăcut, ca şi cum rememora scena cu a cărei grozăvie încă nu se putuse obişnui. Fuma absent, scoţând rotocoale de fum. Kit îl privea fascinată, dar şi oripilată de promiscuitatea poveştii. Simţea că o încearcă o vagă greaţă. Se gândi cum ar fi fost dacă ar fi trebuit, pentru a-şi câştiga existenţa, să fotografieze astfel de scene şi nu interioare luxoase din Napa Valley şi din Scotts-dale. Dacă ar fi trebuit să lucreze pentru un ziar care publica astfel de fotografii şi nu pentru cel care se ocupa de măruntele evenimente mondene din Phoenix.

— …era sânge peste tot, povesti Doc mai departe. Pe Rhoda au adus-o la spital mai mult moartă decât vie. A trebuit să muncesc îngrozitor de mult cu ea Două săptămâni nu a scos niciun cuvinţel. Într-o zi a cerut apă şi am fost cât se poate de fericit Copila aceasta nefericită se întoarce la viaţă, mi-am zis. Încetul cu încetul a vorbit despre ea în minte, printr-un mecanism de apărare extraordinar, nu îi mai rămăsese nimic din acele ore oribile pe care le trăise. Ştia vag că i se întâmplase ceva urât, dar nu părea, la început, curioasă să afle. O asistentă prost inspirată i-a arătat într-o zi o revistă în care era întreaga poveste, istorisită fără pic de milă Rhoda a recăzut în starea aceea de apatie. Mânca fără poftă, abia de mai vorbea, dar era mereu politisită Nu supăra pe nimeni, dar se ferea să se ataşeze de cineva. I-am povestit că este posibil ca viaţa ei să meargă mai departe şi să îşi vindece şi rănile sufleteşti, pentru că, în cele câteva săptămâni de

spitalizare, trupeşte era aproape refăcută Părea cama crede, câteodată Avea zile întregi în care nu puteai să ajungi la ea. În unele zile era aproape fericită că avea să părăsească în curând spitalul. O mătuşă se oferise să o găzduiască până îşi va termina şcoala Rhoda râdea de mătuşa asta pe care o consideră o bigotă, dar ştia că era unica ei şansă de a rămâne printre oameni. Altfel ar fi trebuit să se ducă într-un internat. Avea o sumă destul de frumoasă pe care i-o lăsase tatăl ei şi se putea întreţine, dar nu era încă majoră Mătuşa Betsy locuia tare departe, dar în primele luni de la externare, Rhoda îmi scria aproape săptămânal. Apoi scrisorile s-au mai rărit şi, într-un fel, m-am bucurat Mă gândeam că dacă a uitat de mine a început să uite şi toată tragedia pe care o trăise aici. Mi se părea greu să se întâmple aşa ceva, dar mă gândeam că tinereţea este cel mai bun medicament. Acum două zile, mătuşa Rhodoi mi-a dat un telefon disperat. Fata fugise de acasă Mai exact, dispăruse, dar mătuşa Betsy povestea că avuseseră unele neînţelegeri în ultimul timp. Rhoda lipsea mult de acasă Avea un anturaj dubios. Mătuşa Betsy bănuia că se droghează şi că, pentru a face rost de bani, se prostituează. Telefonul acesta m-a lovit în moalele capului. Nu mă aşteptam la acest deznodământ al poveştii. Probabil că sunt un optimist incurabil. Nu puteam crede că viaţa poate să-i joace asemenea farse unui copil cum era Rhoda. Ieri m-am trezit cu Rhoda la clinică… Era umbră a ceea ce fusese. Rhoda nu a fost niciodată o fată prea frumoasă, dar era destul de drăguţă şi cred că, aranjată, putea trece drept o femeie atrăgătoare. Rhoda arăta ca o ruină Era murdară, slabă, cu părul în dezordine, cu o privire de câine hăituit „Doc, să nu mă cerţi, mi-a spus. Să nu mă alungi, Doc. Numai tu poţi să mă ajuţi”. Şi mi-a povestit pe scurt calvarul ultimelor luni. Recunoştea că o adusese la disperare pe mătuşa Betsy care, cu toată dragostea ei pentru biserică, era o femeie de treabă, care chiar vrusese să o ajute. Ea înşelase însă încrederea mătuşii. Se droga, se prostitua „Nu ştiu de ce o făceam, Doc. Era o forţă care mă atrăgea spre asta şi căreia nu îi puteam rezista Poate am fost făcută pentru viciu. „Bineînţeles că nu era adevărat Am reuşit s-o internez de urgenţă Am consultat-o. I-am făcut toate analizele. Azi-dimineaţă, după ce te-am externat pe tine, am

primit rezultatele analizelor Rhodei. Sero-pozitivă. După ganglionii pe care i-i simţisem la palpare, avusesem o bănuială, dar mă rugasem lui Dumnezeu să nu fie adevărat. Dar azi de dimineaţă, cum ţi-am spus, am avut confirmarea.

Două ore m-am luptat cu un nod care mi se pusese în gât văzând cât de nedreaptă este viaţa cu fiinţele fără apărare, ca Rhoda Am înţeles că Rhoda este o victimă Mi-am dat seama că îmi este imposibil să o anunţ, dar că la fel de imposibil mi-ar fi să o mint că totul este în regulă şi să o privesc apoi în ochi. Mi-am imaginat zeci de fraze pe care i le-aş fi putut spune. Niciuna nu mi se părea potrivită Aş fi vrut să o iau în braţe ca pe un copil ce era şi să o alint să îi pot spune că o s-o fac eu bine, să aibă încredere. Nimic din toate astea nu era adevărat Pentru prima dată mi-am dat seama cât de slabe îmi sunt puterile în faţa unei realităţi care întrece orice ficţiune. Îmi dădeam seama că eu trebuia să fiu acela care îi spune Rhodei adevărul. Simţeam că nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă ar fi aflat din întâmplare, cum se întâmplase data trecută cu povestea aia oribilă Nu puteam lăsa pe altcineva să o facă Mi s-a părut o laşitate de neiertat Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am intrat în rezerva ei. Era întinsă pe pat, liniştită, luminoasă cum n-am mai văzut-o niciodată. Parcă tot răul fugise din ea M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mâna „Trebuie să-ţi spun ceva, Rhoda". Îmi zâmbise neaşteptându-se ca o astfel de lovitură să vină de la mine. Avea ceva de sfântă în zâmbetul acela. „Rhoda, tu eşti o fată puternică", i-am zis. „Ai trecut prin situaţiiângrozitoare". Ea dădea din cap înţelegătoare, dar neştiind unde vreau să ajung. „Doc, am fost o proastă că n-am ascultat de mătuşa Betsy. E o femeie tare bună, zău. O să mă întorc acasă şi o să am grijă de ea Nu mă are decât pe mine pe lume, eu nu o am decât pe ea Cred că am înţeles, în sfârşit, ce am de făcut în viaţă Am învăţat multe în ultima vreme, iar tu, Doc, eşti cel mai bun prietenal meu… „Dacă nu îi spuneam acum, n-aş mai fi putut să i-o spun niciodată „Rhoda, adevărul e că veştile pe care le am pentru tine nu sunt tocmai bune. „Am simţit-o crispându-se, dar încercând să nu se piardă cu firea „E vorba de analize, nu?" m-a întrebat ea, dovedind o intuiţie pe care nu i-o bănuiam atât de ascuţită N-am putut decât să o

aprob din cap. Se ridicase puţin în coate, ca să stăm de vorbă, dar înţelegând ce voiam să îi spun, se lăsase pe spate, oftând. „Doamne, ce nebunie! Şi eu care crezusem că lucrurile încep să se aranjeze", a spus, cu o linişte suspectă Apoi, îngrijorată brusc, îmi pusese mâna pe braţ. „Cum crezi că s-a întâmplat, Doc? Crezi că e de la înţepături?" Nu puteam vorbi, mă mulţumeam să dau din cap. Tot ea fu cea mai tare dintre noi doi. Simţeam o milă imensă faţă de mine, ca şi cum de mine ar fi fost vorba „Doc, nu fi trist o să am grijă ca, atât cât mi-a rămas, să nu te fac de ruşine. Tu însemni mult pentru mine. Doc, mă auzi?" Plângeam şi nu încercam să mă mai ascund, fetiţa asta de şaptesprezece ani denevea sub ochii mei o sfântă. Din toată suferinţa ei nemeritată se făcea un fel de aură în jurul chipului ei. Îmi venea să urlu, să zdrobesc totul în cale. Aş fi vrut să pot schimba ceva, dar ştiam că nu e nimic de schimbat „Doc, du-te şi te spală pe ochi. O să fiu foarte cuminte, Doc, îţi promit… Hai, du-te, nu suport să te văd aşa" Era liniştită, calmă, o stare care precede vindecarea sau nebunia. M-am dus – fără să îmi dau seama cum – în cabinetul meu şi am încuiat uşa Nu mai voiam să văd şi să aud pe nimeni. Era prea urât. Îmi turnasem un pahar de băutură, am întotdeauna la îndemână, dar o folosesc foarte rar. Am zăcut cu capul în mâini – nu ştiu cât. Mi-am dat seama vag la un moment dat că bătea cineva în uşă. N-am vrut la început să răspund, dar cel de dincolo de uşă devenea din ce în ce mai insistent. În cele din urmă am deschis. Era una din asistentele mele: „Doc, s-a întâmplat o nenorocire!" N-am înţeles imediat ce spune, nu mi-am dat seama ce putea fi nenorocire într-o secţie în care totul era făcut din nenorociri. Femeia o luase la fugă şi, fără să mă gândesc, am luat-o după ea. Într-o rezervă neocupată, întinsă pe jos, cu un garou în jurul gâtului, Rhoda. Micuţa ei faţă era schimonosită. Limba îi ieşise vânătă din gură, iar ochii îi erau holbaţi şi privea undeva, într-un punct în care numai ea înţelegea ce se petrece.

— A intrat într-un cabinet, a deschis un dulăpior de prim-ajutor şi a luat primul garou pe care l-a găsit. Dumnezeule, cât a vrut să moară, dacă a avut puterea să şi-l strângă sigură în jurul gâtului!

Kit fu impresionată până la lacrimi de suferinţa acestui bărbat

uriaş care nu părea să fie prea uşor de doborât. Iar acum era îndurerat peste măsură de o întâmplare nefericită.

— Linişteşte-te, Doc, nu cred că puteai face mare lucru pentru ea îl mângâie uşor pe obraz, ca pe un copil trist, dar, în sinea ei, înţelegea durerea care îl copleşise.

O durea şi pe ea nedreptăţea destinului care o lovise pe copila aceea ştia – şi nu numai de la televizor – câtefiinţe erau victimele unui mediu ostil, câte fiinţe nu erau suficient de târî pentru a lupta cu lumea în care trăiau şi piereau. Dar era o lege a naturii pe care o înţelesese şi pe care ajunsese să o accepte, oricât ar fi fost de dureroasă uneori, pentru fiinţe ca Rhoda, sfârşitul venea ca o alinare.

Kit privi conturul uriaş al acestui bărbat impunător care, într-o noapte de după Sărbătoarea Recunoştinţei, plângea din pricina unui copil chinuit de soartă. Se simţi neputincioasă în faţa acestei suferinţe nemeritate şi îşi dădu seama că Doc era dintre acei oameni care sunt dispuşi să ia asupra lor toată durerea unei lumi adesea nedrepte şi nepăsătoare. Îl mângâia uşor pe cap, simţind parfumul foarte bărbătesc, căldura lui aproape materializată în palma ei. Avea un păr aspru, ondulat, cărunt aproape alb, ceea ce făcea şi mai puternic contrastul cu obrajii îmbujoraţi de căldură şi cu ochii de un albastru încântător. Îl trase uşor spre ea şi îl simţi cuibărindu-se la pieptul ei. Contrastul dintre ei era puternic – ea, subţire şi fragilă, cu atâtea dureri în suflet, el – puternic, viril şi marcat de durerile lui şi ale altora o pereche de luat pe Arca lui Noe, gândi Kit.

Cu capul încă lipit de pieptul ei, Doc ridică privirea spre Kit, întâlnindu-i ochii de unalbastru la fel de profund ca ochii lui. Privirea era mângâietoare şi buzele rostiră aproape neauzit:

— Mulţumesc.

Kit îl strâns şi mai tare la piept şi el o cuprinse cu braţul puternic pe după umeri, trăgând-o în jos spre el, de pe braţul fotoliului său. Îi luă paharul din mână, continuând să o privească în ochi şi, tot aşa, îşi apropie buzele de ale ei, mai întâi într-un sărut aproape cast, lipsit de senzualitate.

Simţind-o însă lipită de el, atât de fragilă şi totuşi atât de femeie,

nu mai rezistă Sărutul se transformă într-unul adânc, total, ca şi cum n-ar mai fi existat o altă femeie pe lume. Un sărut a cărui amintire, gândi Doc într-o străfulgerare de luciditate, va trebui, peste timp, ţinută sub cheie, ca şi amintirea slăbiciunii lui în această seară de noiembrie. Se gândi că patetismul cu care se gândea la simplă atingere a unei femei era un semn că îmbătrâneşte. Nu fusese întotdeauna un soţ fidel – naşterile şi absenţele lui prelungite făcuseră din Muriel o soţie destul de nemulţumită şi de cicălitoare, astfel că, în viaţa lui, au existat perioade de abstinenţă prelungită şi perioade de descărcare sexuală aproape împotriva oricăror reguli de protecţie. Prefera, într-o vreme, legăturile scurte şi fără repercusiuni, care nu afectau relaţiile lui de familie şi care, neimplicându-l sentimental, îl lăsau liber pentru pacienţii lui.

Dar apropierea de Katherine St Claire, pe care soarta i-o scosese în cale atât de straniu, de două ori în aceeaşi zi, era ceva deosebit în viaţa lui. Nu se culca de obicei cu pacientele lui. Poate, cel mult, să-i fi devenit amante unele care îi fuseseră paciente cu ani în urmă, dar avea această obsesie de a nu călca jurământul profesional.

Prezenţa lui Kit alături de el era, pe lângă o atracţie sexuală aproape irezistibilă, şi un ciudat amestec de căldură şi docilitate care îl fermeca.

Ştia însă că nu are dreptul să intre în viaţa acestei femei cu problemele lui, cărora nu le găsea încă soluţii. Şi nici dacă aceste soluţii ar fi existat, nu era convins că avea dreptul să o facă Ea aparţinea altei caste, avea un alt stil de viaţă, iar el fugea de tot ce însemna încorsetare socială.

O aventură cu Kit St Claire? I se părea că a-i oferi aşa ceva era mult mai puţin decât merita ea ca persoană.

Cu aceste gânduri în minte se desprinse uşor de căldura ei îmbietoare şi îşi aprinse o ţigară. Rămase privind pe fereastră câteva minute bune, în timp ce Katherine încerca să se adune. Fusese pe punctul de a face dragoste cu acest tip pe care abia de îl cunoscuse. Oricât de atrăgător i s-ar fi părut, ideea în sine o uimea Cum putuse să se apropie atât de repede de el? I se mai întâmplase o singură dată în

viaţă, iar situaţia de acum nu se potrivea deloc cu cea de atunci. Atracţia ei pentru Doc avea cu totul alte resorturi – era ca şi cum doi naufragiaţi s-ar fi găsit pe o insulă pustie. Atracţia lor era venită dintr-o disperare pe care probabil nici nu o conştientizau… Dar nu era dragoste. Kit îşi dădu seama că îşi păstrase luciditatea chiar şi în cele mai delicate momente ale apropierii lor şi că încercase să soarbă putere din această apropiere care nu avea nimic din dorinţa cotropitoare pe care o simţise pentru Lucky, nimic din sexualitatea detaşată a relaţiei ei cu Don…

Se simţea la un început de lume. Iar Doc era cu ea şi atât ar fi trebuit să fie de ajuns. Îi fu aproape recunoscătoare că nu mersese mai departe…

— Nu ţi-e foame?

Doc o privi cu drag, dar cu totul stăpân pe sine.

— Nu, nu mi-e gândul la mâncare. Poate ar trebui să plec. Afară începuse să se lumineze. Se anunţa o zi frumoasă, contrar serii destul de urâte în care se regăsiseră Doc era uimit de efectul binefăcător al destăinuirii pe care o făcuse. Îşi aminti că în astfel de situaţii recomandă şi el pacienţilor lui aflaţi în suferinţă să se descarce de povara poveştii lor. Îi asculta şi avea răbdare cu ei. O răbdare pe care cu el însuşi nu o avusese niciodată Kit fusese singura fiinţă din lume care ascultase fără să comenteze povestea care îl frământa Nu se aruncase să îi dea sfaturi, dar din vocea şi privirea ei înţelesese că a priceput totul. Ar fi vrut să îi fi fost şi el de ajutor, dar simţea în ea o forţă pe care nu i-o bănuise când o găsise mai mult moartă decât vie pe patul de spital. „Ce nu ne ucide, ne face mai puternici” – îşi aminti el vorba preferată a profesorului lui de psihiatrie, un bătrân adept al psihoterapiei, care era convins că orice durere poate deveni suportabilă dacă pacientului i se acordă un sprijin moral. Fusese unul dintre primii medici care militase pentru transparenţa faţă de pacient Era convins că fiecare are dreptul să ştie de ce boală suferă şi să decidă în consecinţă la vremea respectivă, aceste idei păreau o blasfemie, iar acum, judecă Doc, erau un lucru comun. Cu toate astea, el nu fusese capabil să îi ofere părea rău să-l vadă plecând pentru că îl simţea ca pe

un spirit bun al casei. De parcă venise acolo pentru a schimba norocul. Şi ştiind în acelaşi timp că nu poate rămâne multă vreme.

În holul de la intrare, Doc îşi luă din cuier haina de tercot îmblănită, care mirosea la fel de frumos ca el – a ţigări de foi şi a colonie bărbătească bună.

— Noapte bună, Doc, spuse Kit, ridicându-se uşor pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz, şi simţindu-şi inima bătând cu putere. Ca o adolescentă la primul sărut.

— Noapte bună, Kit. Se întoarse uşor spre ea, puţin în contratimp astfel încât gura ei, căutându-i cu o anume sfială obrazul, îi întâlni buzele.

Ceea ce urmă fu ca o descărcare electrică Pentru că cele două trupuri nu se mai putură desprinde unul de celălalt. Mâinile dornice ale bărbatului se strecurară sub bluza ei fină, găsind pielea delicată, înfiorată de atingere şi sânii fremătători, pentru că înainte de a pleca în plimbarea ei nocturnă, Kit nu îşi pusese sutien. Asta le smulse amândurora un geamăt de plăcere şi dorinţă, nerăbdători de a ajunge în

— Colecţia KIĂS.

Dormitorul cu pat mare şi elastic, cu aşternuturi foşnitoare, în care în noaptea aceea atracţia dintre el fu tot ce aveau amândoi în minte. O întâlnire cumva în afara timpului obişnuit, care îi vindecă de durerile vechi şi îi pregătea pentru un nou început de lume. O lume care nu era pentru ei doi, dar nu avură timp să se gândească la asta Nu era o lume pentru amândoi. Fiecare avea alt destin de împlinit.

Adormiseră fericiţi unul în braţele celuilalt, fără că odihna să le fie tulburată de gândul că relaţia lor nu era făcută să dureze. Fiecare avea de dus o cruce grea, şi niciunul nu avea de gând să abdice. Doc îşi avea meseria şi pacienţii lui, Kit avea un blazon şi o carieră a ei. Dar se puteau bucura unul de prezenţa celuilalt, atât cât avea să le fie îngăduit.

Se treziseră aproape în acelaşi timp, Kit poate o secundă mai devreme. Îl priviseşi înţelesese cu regret că timpul a trecut pe lângă ea şi că nu mai are puterea de a se îndrăgosti de un bărbat Nici măcar

atunci când acesta semăna cu Doc. Îi plăcea mult de el, îl dorea, rezista cu greu ispitei de a-l atinge, de teamă să nu-l trezească Dar înţelesese că nu se putea îndrăgosti de el…

Încă adormit, Doc o trase spre el şi o iubi din nou, cu aceeaşi tandreţe şi încetineală ca prima dată, făcând-o să explodeze de plăcere aproape fără efort. Mişcările lui erau lente şi calculate, pentru a deveni din când în când rapide şi imperioase, pentru a reveni din nou la ritmul legănat de la început, stăpânindu-şi propria plăcere pentru a o putea simţi cum se cuvine pe a ei. De undeva din afara propriului trup, Kit privea cele două corpuri care se iubeau în patul ei. Pare să fie detaşată de propria ei carne, în timp ce experimenta poate cea mai intensă întâlnire şezuală din viaţa ei. Bucuria pe care o simţea era doar a trupului, îşi dădu ea seama cu regret, dar se temea de mai mult.

De la un moment încolo simţi nevoia de a fi ea cea care dă plăcerea Alunecă uşor deasupra lui într-o poziţie îngrozitor de excitantă pentru amândoi. Se mişcă uşor, unduindu-şi şalele cu o ştiinţă de care nu fusese până atunci conştientă chiar şi după ce el îşi închisese pleoapele tos şi respiraţia îi devenise mai scurtă şi mai rapidă, Kit îşi păstră ritmul, făcând abstracţie de data aceasta de propria ei plăcere. Mâinile lui îi ghidau şoldurile, înfigându-se adânc în carnea elastică, tânără îi simţea coapsele tari ondulându-se în ritmul impus de ea şi încercând chiar să grăbească mişcarea îşi strecurase o palmă pe după ceafă lui, iar degetele i se încurcaseră în părul lui, ceva mai scurt decât se aşteptase, ţepos, în timp ce buzele i se odihneau ispititor pe buzele lui, sorbindu-i gemetele şi atingându-i uşor limba cu limba ei cercetătoare.

Palmele lui se mutară de pe şolduri pe spaţiul neted şi delicat de deasupra feselor tari, mângâindu-i pie! A care începea uşor să asude din cauza efortului de a-şi reţine plăcerea pentru a o simţi în întregime pe al» i o apăsa cu putere de trupul lui, forţând-o să îşi xhimbe ritmul înnebunitor de lent şi de ispititor totodată, grăbind-o şi reuşind să îi impună această dorinţă care nu admitea refuz. Îl simţea tot în ea, masculinşi nemilos în drumul spre plăcere care, atunci când va veni, îi lăsă aproape fără respiraţie, rămânând apoi multe minute. Rezista cu

greu ispitei de a-l atinge, de teamă să nu-l trezească. Dar înţelesese că nu se putea îndrăgosti de el…

Încă adormit, Doc o trase spre el şi o iubi din nou, cu aceeaşi tandreţe şi încetineală ca prima dată, făcând-o să explodeze de plăcere aproape fără efort Mişcările lui erau lente şi calculate, pentru a deveni din când în când rapideşi imperioase, pentru a reveni din nou la ritmul legănat de la început, stăpânindu-şi propria plăcere pentru a o putea simţi cum se cuvine pe a ei. De undeva din afara propriului trup, Kit privea cele două corpuri care se iubeau în patul ei. Pare să fie detaşată de propria ei carne, în timp ce experimenta poate cea mai intensă întâlnire şezuală din viaţa ei. Bucuria pe care o simţea era doar a trupului, îşi dădu ea seama cu regret, dar se temea de mai mult.

De la un moment încolo simţi nevoia de a fi ea cea care dă plăcerea Alunecăuşor deasupra lui într-o poziţie îngrozitor de excitantă pentru amândoi. Se mişcă uşor, unduindu-şi şalele cu o ştiinţă de care nu fusese până atunci conştientă chiar şi după ce el îşi închisese pleoapele şi respiraţia îi devenise mai scurtă şi mai rapidă, Kit îşi păstră ritmul, făcând abstracţie de data aceasta de propria ei plăcere. Mâinile lui îi ghidau şoldurile, înfigându-se adânc în Carnea elastică, tânără îi simţea coapsele tari ondulându-se în ritmul impus de ea şi încercând chiar să grăbească mişcarea îşi strecurase o palmă pe după ceafă lui, iar degetele i se încurcaseră în părul lui, ceva mai scurt decât. Se aşteptase, ţepos, în timp ce buzele i se odihneau ispititor pe buzele lui, sorbindu-i gemetele şi atingându-i uşor limba cu limba ei cercetătoare.

Palmele lui se mutară de pe şolduri pe spaţiul neted şi delicat de deasupra feselor tari, mângâindu-i pielra care începea uşor să asude din cauza efortului de a-şi reţine plăcerea pentru a o simţi în întregime pe a o apăsa cu putere de trupul lui, forţând-o să: „chimbe ritmul înnebunitor de lent şi de ispititor totodată, grăbind-o şi reuşind să îi impună această dorinţă care nu admitea refuz. Îl simţea tot în ea, masculin şi nemilos în drumul spre plăcere care, atunci când va veni, îi lăsă aproape fără respiraţie, rămânând apoi multe minute strâns îmbrăţişaţi, obraz lângă obraz, ca doi naufragiaţi azvârliţi pe aceeaşi

plajă de refluxul unei mări învolburate.

Ce avea să urmeze, o ştiau prea bine, nu putea fi, cu niciun preţ, ceva construit de amândoi. Săptămâna pe care au petrecut-o împreună a fost un fel de gară pentru doi oameni care umblă fiecare sub steaua destinului său. Şi li s-a părut amândurora atât de puţin, că parcă nici nu a fost adevărat.

Din secunda în care se lăsase în braţele lui, Kit ştiuse că sfârşitul relaţiei lor nu era departe. Nu era una din acele relaţii care să dureze. Acceptase însă chiar şi asta, pentru că se simţea mult prea ostenită să se lupte. Fie şi cu propriile ei dorinţe. Care, toate, se îndreptau spre trupul puternic şi atrăgător al doctorului Ronald Matthew. Fericitul tată a doua fetiţe şi posesorul unei frumoase soţii aflată la sute de mile depărtare. Era familia lui şi Kit nu avea nici cea mai vagă intenţie de a se gândi la ea Era pur şi simplu treaba lui.

Se treziseră devreme în dimineaţa următoare, a treia a relaţiei lor scurte şi extrem de senzuale. Se iubiseră cu o foame care pe Kit o înspăimântă Era fascinată de trupul puternic, musculos, parcă tot timpul gata să facă dragoste. Tot ce citise prin cărţi despre tragediile care fac să renască senzualitatea părea să se confirme.

Kit descoperise despre propriul ei trup lucruri noi. Viaţa ei sexuală nu fusese – cu excepţia acelei unice săptămâni de miere – un succes. Chiar dimpotrivă – era destul de ternă şi de previzibilă Din puţinele ei cunoştinţe, bănuia vag că aşa trebuia să fie. Adevărul era că se temea de o relaţiei în care să fie prea implicată.

Dormita în braţele lui Doc, care dăduse drumul televizorului din dormitor. Mai erau câteva minute până la ştiri şi Kit se juca absentă, împăcată, dar nu încă sătulă de dragoste, cu părul des şi ondulat de pe pieptul lui Doc. Admira în tăcere pielea fină a bărbatului care inspira atâta încredere şi forţă masculină Mintea îi umbla aiurea, când, deodată, o imagine pe ecranul televizorului îi atrase atenţia Un bărbat cu mâinile prinse în cătuşe, încercând să se ferească de flashurile indiscrete ale reporterilor. O fracţiune de secundă o cameră de luat vederi îl prinsese din faţă şi Kit îngheţă.

— Dumnezeule, asta e Don Silvergood! Se ridică în şezut, fără să

îi pese că cearşafurile căzură şi o dezgoliră până la talie. Luă telecomandă şi dădu mai tare.

— …cunoscutul om de afaceri din Phoenix este acuzat de ucidere unui tânăr de origine mexicană, Luis Gonzales, cu care se presupune că întreţinea de mai mult timp relaţii homosexuale…

Kit nu mai auzi mai departe. Don arestat! Dumnezeule, ce lucru oribil!

Doc se apropie de ea şi o prinse de după umeri:

— S-a întâmplat ceva? Draga mea, ce este? Kit îşi trecu mâna prin păr.

— Nimic, dragule, este un tip pe care îl cunoşteam.

Dar pe Doc nu îl puteai păcăli atât de uşor. O făcu să-i povestească încetul cu încetul ce fusese între ea şi Don. Apoi, fără să fie nevoie, Kit îi povesti de experienţa pe care o avusese în urmă cu zece ani. Nu omisese niciun amănunt, nici măcar faptul că avea încă vise erotice în legătură cu cel care, pentru scurt timp, îi fusese soţ. Lucas Miguel Strongarm O'Brien. Cea mai fierbinte dintre amintirile ei. Uneori i se părea că Doc seamănă cu el, apoi alungă acest gând. Îi spuse asta şi lui Doc. Acesta o privi îngândurat, încât Kit se temu că l-a supărat cu povestea ei.

— Astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, Doc.

Nu minţea, chiar aşa simţea. Ultimele zile îi păreau secole, iar Lucky O'Brien era exilat într-un colţ al sufletului ei pe care îl sigilase cu şapte lacăte.

Cu multă răbdare şi grijă să nu o jignească, Doc începu să îi explice ce credea el.

— Draga mea, povestea ta cu Don a fost o greşeală Ţi-ai dat singură seama de asta. Nu mai insist, dar cred că la fel de tare greşeşti când crezi că relaţia ta cu celălalt bărbat şi – cred eu – singurul care a contat în viaţa ta, este terminată Câtă vreme nu o să limpeziţi împreună lucrurile, nu cred că este posibil să îţi găseşti liniştea Dacă vrei pot să îţi enumăr pe degete greşelile pe care trebuie să le îndreptţi…

Doc părea foarte serios şi Kit rămăsese uimită văzând cum acest

bărbat îi demontează cele mai delicate mecanisme ale fiinţei ei. Părea un vrăjitor. Ştiuse să facă dragoste cu ea într-un fel expert şi tandru, găsind resorturi ale trupului ei pe care nu şi le cunoscuse nici măcar ea însăşi. Iar acum, cu aceeaşi delicateţe şi precizie, îi acţiona resorturi sufleteşti pe care le credea de multă vreme ruginite.

— Trebuie să lămureşti cu el de ce ai ales să fii o St. Clair, în loc să te mulţumeşti cu a fi o O'Brien şi nevasta lui. Sunt convins sa el crede că ai făcut-o forţată de bunicul tău şi nu din propria ta convingere. În plus, chiar dacă nu îţi poartă pică, are anume resentimente faţă de tine. Nu puteţi trăi aşa. Umbra eşecului vostru comun se reflectă asupra vieţilor voastre. Orice altă persoană ar intra în viaţa voastră se va ciocni de stafia celui din trecut. Nu crezi că ar trebui să lămureşti asta?

Kit îl asculta fascinată şi, deşi nu era tocmai dispusă să o facă, trebui să recunoască că, în cea mai mare parte, are dreptate. Dar nu avu prea mult timp la dispoziţie pentru astfel de discuţii. Mâinile dornice ale lui Doc se strecu-rară cercetătoare între cearşaf şi pielea ei mătăsoasă şi fierbinte, ajungând cu o precizie de invidiat în locul cel mai sensibil al anatomiei ei. Degetele înfometate se strecurară în moliciunea umedă şi mătăsoasă, ocolind, desfăcând cu pricepere cârlionţii încinşi de dorinţa pe care o trezea atingerea lui. Mângâiară, cerură, străpunseră, până când propriile ei mişcări devenirii suficiente pentru a-i da plăcere. Cu ochii închişi, Kit se strecură spre centrul fiinţei lui, alunecând pe lângă trupul puternic şi stârnind fiori de plăcere în carnea tare a bărbatului, îşi trecut uşor limba peste buze înainte de a se apropia de sexul ridicat semeţ între pulpe. Gura ei îl cuprinsese cu o foame şi o neruşinare de care nu se credea capabilă, şi apoi niciun gând nu veni să tulbure plăcerea pe care şi-o dăruiau reciproc. Simţea cum şoldurile lui răspund mângâierilor ei vădind o ştiinţă pe care nu o avusese, iar palma lui coborî peste degetele ei, învăţând-o atunci când pierdea ritmul, până când explodă uimitor de violent, aproape în aceeaşi secundă cu ea.

Poate că nu era iubire, dar era perfect, gândi Kit, încă ameţită de gustul lui, de senzaţia de moleşeală care îi cuprinsese trupul imediat

după acest incredibil orgasm.

— Şi totuşi, draga mea, spuse Doc, încet, gânditor, întinzându-se după pachetul de havane, cred că trebuie să îţi lămureşti povestea aceea veche înainte de a încerca altceva, serios.

Kit simţi că i se opreşte inima, dar rosti un pic răguşit:

— Crezi că ce facem noi e serios? Încercase să glumească, dar era o glumă tare chinuită, iar teama care o cuprinsese era prost mascată.

— Este foarte serios, dragoste, dar eu am o familie la care mă voi întoarce.

CAPITOLUL IV.
16 decembrie 1990

Lui Kit nu îi venea să se ducă acasă Biroul părea să fie mult mai confortabil decât sufrageria pe care o consideră prea pretenţioasă, prea rece pentru starea de spirit în care se afla. Iar după recentele evenimente, dormitorul i se părea mult prea gol.

Îşi luă din băruleţul care fusese întotdeauna bine garnisit un pahar de cristal Waterford şi-şi turnă puţin scotch, dar descoperi cu neplăcere că în micul frigider nu mai exista gheaţă Reuşi să găsească o cutie de Seven Up. Bună şi asta. Oricum, la recepţie băuse destul de mult şi începea să-şi simtă capul greu. Trebuia să facă ceva, nu ştia nici ea prea bine ce, ca să-şi împiedice gândurile să hoinărească înapoi în timp. Înapoi spre seară ce încă nu se încheiase, dar şi mult mai departe, spre trecutul pe care îl crezuse mort şi îngropat. Iar evenimentele din ultimul timp îi demonstraseră că nu era deloc aşa Nici în mintea, şi nici sufletul ei.

Începu să îşi sorteze corespondenţa, activitate care, cândva, era cel mai bun remediu împotriva gândirii. Împotriva gândirii de orice fel. Nu era, cum se şi aşteptase, nimic de băgat în seamă Bileţele de la cunoştinţe mai mult sau mai puţin întâmplătoare, cu care era, eventual, în relaţii de afaceri, despre subiecte care nu o interesau deloc. Invitaţii la baluri de caritate, în comitete de binefacere pentru

salvarea celor atinşi de boli, de care nici nu auzise. Invitaţii la cocktailuri promoţionale în care, probabil, vor încerca să le vândă elixirul tinereţii, lichioruri care vindecă impotenţa şi frigiditatea, şi altele de felul ăsta o societate feministă nou înfiinţată o invită să fie preşedintă de onoare, promiţându-i că îi vor face reducere la cotizaţie. O anume doamnă Pearl S. Linnestrom semna un pomelnic al calităţilor pentru care o aleseseră în această funcţie. Între aceste calităţi – se spunea în text – era genul de femeie care ştia să îi ţină pe bărbaţi la respect. Ei bine, tocmai de asta începuse şi ea să se teamă că era prea bună la chestia asta că prea ştia să îi ţină la distanţă pe toţi cei care făcuseră paşi mai mult sau mai puţin decişi către ea Mai întâi Lucky, apoi, pe rând, toţi care vruseseră să se apropie. Chiar şi Don – era ea dispusă să îi ofere circumstanţe atenuante – oricât l-ar fi dispreţuit pentru felul în care se purta cu bărbaţii, era convinsă că atitudinea ei nu fusese totuşi atât de dură încât să-l împingă în braţele lui Luis sau ale altuia ca el… Curios, toate acestea i se păreau acum ca şi cum s-ar fi întâmplat într-o altă viaţă Poate că aşa şi era. Probabil că era ceva în neregulă cu ea.

Teancul de scrisori, sortate cu eficienţa unei secretare de mâna întâi, scădea văzând cu ochii. Dădu peste o ilustrată de la buna ei prietenă de colegiu, Mary Jo, care se măritase cu un francez care se ocupa de vinuri şi care se afla în călătorie de nuntă în Italia Ne distrăm foarte bine, ceea ce îţi dorim şi ţie. Cu dragoste, Mary Jo şi Laurent. Nu înţelegea prea bine ce anume îi ura prietena ei? Să se distreze bine cât mai este liberă? Să se mărite ca să se distreze? Draga de Mary Jo nu fusese niciodată o minte prea limpede. Dar asta fusese şi farmecul ei. Tot ce spunea se putea interpreta în fel şi chip.

Cum poate spune o femeie că „se distrează" în luna de miere? Trecutul venea din nou peste ea ca hulă pe timpul furtunii. Scurta ei căsătorie cu Lucky, care ţinuse nucăt „luna", ci cât sătăpâma de miere. Mândria lui, mândria ei care ruinaseră totul. O săptămână şi-atât, dar încă îşi amintea fiecare detaliu, deşi trecuseră câţiva ani buni. Zece. Iar seara care abia se încheiase îi readuse în minte tot ce încercase, fără succes, în anii ăştia, să uite.

Plicul cafeniu era ultimul din teanc. Îşi dădu seama că acest plic era din corespondenţa restantă de câteva săptămâni. De fiecare dată fusese dat la o parte din faţa unor aşa-zise urgenţe. Se simţi oarecum vinovată faţă de expeditor. Din reflex, întoarse plicul să vadă de unde venea, dar pe locul obişnuit nu scria nimic.

În plic se găsea o singură foaie de hârtie împăturită frumos în patru, iar pe ea nu erau scrise decât câteva cuvinte. Trecutul te va lovi din nou, doamnă O'Brien. Atât şi fusese de ajuns ca ea să simtă că totul se învârte ameţitor în jurul ei.

— Doamnă O'Brien, doamnă O'Brien, repetă ea cu intonaţie, ca şi cum ar fi făcut prezentările la o petrecere. Strângea inconştient în pumn bucata de hârtie şi nu îi venea să creadă De zece ani, numele acesta nu fusese rostit în preajma ei nici măcar în şoaptă, iar azi, uite, apăruse în preajma ei de două ori. Nu putea fi o coincidenţă Nu era drept deloc, ea plătise pentru toate greşelile trecutului. Iar dacă domnul O'Brien avea vreo cât de mică legătură cu această scrisoare odioasă, ei bine, va plăti mai scump decât crede. Rămăsese cu hârtia în mână, privind fix în paharul care era acum aproape gol. Oricât ar fi vrut să evite acest lucru, trecutul venea din nou peste ea, pentru a doua oară într-o singură seară şi asta era deja prea mult chiar şi pentru abilitatea ei de a se ascunde. De a se preface că nu contează Trebuia să se predea, nu mai avea de ales, sau să iasă la luptă deschisă, pe faţă…

În dimineaţa aceasta simţise că îi fuge pământul de sub picioare când văzuse cine era cavalerul de onoare la nunta lui Muffy şi Lloyd. Reuşise să-şi ţină firea şi să se comporte firesc, astfel încât lumea să nu îşi dea seama că au fost cândva căsătoriţi ea şi cu acest cavaler de onoare…

Încerca să evite privirile acestuia, închipuindu-şi ce va găsi în ele. În loc de reproşuri şi ură văzu o clipire amuzată, ca şi cum ar fi vrut să îi spună: „Vezi ce festă ţi-am jucat?"

Se enervă, dar nu lăsă să se vadă Nu dorea să-i dea satisfacţie lui Lucas O'Brien. Totuşi nu putea să nu recunoască în sinea ei că se bucura să-l vadă Tânjise atâta vreme după el şi trebuia să fie sinceră cu

ea însăşi: bărbatul era chiar mai frumos decât şi-l aducea ea aminte.

Călătoria dulce-amară în trecut începuse, Kit nu se mai putea opri. Îşi permise, în sfârşit, după atâta vreme, să se gândească în voie la furtunoasa poveste de dragoste care o legase de Lucky O'Brien. Începuse brusc şi se terminase la fel de brusc. Se terminase? La întrebarea aceasta nu era sigură că are la îndemână răspunsul exact.

CAPITOLUL V

Fierbinte şi de neocolit. Aşa putea fi descrisă atracţia dintre ei. Din prima clipă, fără putinţă de tăgadă, cu o intensitate sexuală care o pusese pe gânduri. Când îl văzuse prima dată, tocmai se întorsese acasă într-o vacanţă de vară de la colegiu. Avea de gând ca în vara aceea să lucreze pentru o revistă ilustrată din Scarsdale, dar ţinea în secret această intenţie cu care n-ar fi fost nimeni de acord, nici măcar bunicul, pentru că… Ei bine, pentru că nu se cuvenea ca o fată de condiţia ei să facă astfel de lucruri. Cum ar fi să ţină o rubrică de bârfe la ziarul local. Sau, pe de altă parte, să scrie articole cu evidentă tentă de stânga Cel puţin aşa le-ar fi socotit bătrânul St Clair, iar ei îi era de ajuns. Niciuna din aceste treburi nu le-ar fi putut face semnând cu numele ei. De aceea, avusese nevoie de complicitatea editorului, un tip trecut prin multe şi care ştia cum se face gazetăria adevărată El mirosise talentul în care zăcea în această fetiţă firavă care studia artele plastice şi sociologia la facultate. Pentru că, la douăzeci de ani, Kit era o fetiţă cu forme de femeie. Împlinită, cu sânii fermi şi tari, cu talia îngrozitor de subţire şi şoldurile arcuite poate ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Munca ei era, de fapt, triplă, pentru că avea să continue să ţină rubrica mondenă consacrată în suplimentul de duminică Dar aceste „excursii" în casele bune din zonă o ajutau la celelalte treburi – cele murdare, cum le spunea, amuzându-se în sinea ei. Află ultimele bârfe, ultimele clevetiri… Ştia cine cu cine se va logodi, cine de cine s-a despărţit în drumurile ei uneori destul de lungi, putea să se apropie şi de viaţa oamenilor simpli. Scrisese un articol foarte frumos despre o femeie cu copilul în braţe, părăsită de bărbat, care umbla din orăşel în

orăşel în căutarea unei bucăţi de pâine. Nu cerşea, voia să muncească.

Bundul ei îl citise şi, fără să ştie cine era autorul, îl lăudase. Katherinei îi crescuse inima în piept, dar avea certitudinea că dacă bunicul ar fi aflat că ea a scris articolul cu pricina, nu i-ar fi fost moale.

În vacanţa respectivă mai umblase şi prin lume un pic. Primise în dar de la bunic şi părinţi o călătorie de câteva săptămâni în Anglia şi în Grecia Cumva, din propriile ei economii reuşise să ajungă şi o săptămână în Portugalia, în locuri în care dintotdeauna îşi dorise să ajungă întoarsă acasă, descoperise că cele mai multe din colegele ei de şcoală se măritaseră şi aveau deja unul sau chiar doi copii. Kit se simţi cumva rămasă în urmă faţă de ele, dar se străduí să nu arate. În schimb, ele nu reuşeau să depăşească handicapul pe care îl reprezenta maternitatea pentru o tânără femeie în faţa căreia se deschidea un cu totul alt destin. Kit era invidiată, urâtă, din pricina faptului că nu se măritase încă şi, mai mult, părinţii nici nu aveau de gând să o silească Mama ei mai amintea din când în când de acest lucru, însă bunicul St. Clair era cel care dirija totul în familie. Iar Kit era cea care îl dirija pe bunic. Aşa că se bârfea pe la colţuri că orice ar fi vrut Kit St. Clair, mai devreme sau mai târziu, obţinea.

Mai mult decât atât, pentru că la studii mai avea de stat doar un an, i se pregătea o casă a ei, în care nu se putea muta încă pentru că mobila nu era gata peste tot iar ea se gândise să mai petreacă o vară în casa copilăriei ei. Se gândea că avea să fie o vară de neuitat Dar nu se gândise nicio clipă că vara aceea îi va stărui şi peste ani în memorie, dar din cu totul alte motive.

Într-o dimineaţă se trezise mai devreme decât de obicei şi plecase haihui pe domeniul bunicului. Avea la ea aparatul de fotografiat şi reuşise să imortalizeze o mulţime de vietăţi, după opândă destul de dificilă Abia aştepta să vadă imaginile.

Până la râu nu era o distanţă prea mare şi se hotărî să se apropie de albia lui. Era încă foarte devreme şi voia să surprindă imagini cât mai reuşite. Nu îşi dădea seama prea bine cam ce aştepta ea de la peisajul acela, dar se bizuia pe ochiul ei format de fotograf. Sigur, ar fi fost superb să vadă căprioare adăpându-se, într-o eră a

civilizaţiei computerelor, o căprioară la râu putea fi o imagine de reclamă uluitoare, iar Kit nu avea de gând să o scape. Se gândea întotdeauna şi la latura practică a hobby-ului ei. Aparatul de fotografiat nu era numai un mod plăcut, relaxant de a-şi umple timpul. Adună fotografii care pe urmă, în afară de faptul că îi umpleau albumele, erau folosite de cei câţiva angajaţi ai firmei ei de publicitate la reclame care se bucurau de succes. Inventase acest stil uşor contradictoriu de a se face reclamă unui produs al civilizaţiei – de la aspiratoare la aparatele de tocat legume, alăturând produsului o imagine mai sălbatică, daiplină de o anume duioşie. De exemplu, o căprioară cu puiul ei bând apă la râu putea fi potrivită foarte bine cu nouă comandă pe care o avea pentru nişte sucuri acidulate. Kit era o romantică, dar, la nevoie, se transformă într-o femeie extrem de practică Doar că ziua aceea avea să-i rezerve o surpriză.

Se apropie de râu cu grijă să nu îşi sperie eventualele personaje. Era atât de atentă să nu facă nici cel mai mic zgomot, că îşi dăduse seama că nu este singură în zonă abia când se împiedică de o pereche de pantofi bărbăteşti de o mărime neobişnuită Parcă i se luase un văl de pe ochi. Lângă pantofi, aşezate frumos, o cămaşă, o pereche de pantaloni şi un alt obiect de îmbrăcăminte. Mult mai intimă Kit înţepeni de surpriză Nu ştia să fie cineva prin locurile acelea Nu la ora respectivă şi, orişicine ar fi fost, putea fi amendat pentru încălcarea unei proprietăţi particulare. Probabil că nu i se putea aplica amenda chiar în ţinuta în care se afla intrusul în momentele acelea. Fără îndoială că era mult prea gol pentru a primi o amendă şi pentru a avea cu ce s-o plătească pe loc.

Fără să îşi dea seama ce face, Kit îl căută cu privirea îl zări şi uită de gândul de a-i aplica o amendă usturătoare. Duse aparatul de fotografiat la ochi şi trase câteva imagini. În râu se scălda un bărbat absolut superb. Înalt, suplu, cu pielea măslinie strălucind datorită stropilor de apă, cu părul negru lucios ud, ajungându-i până la umăr. Kit se întrebă cine ar putea fi. Îşi dădu seama că auzise pe unul din servitori că au chemat nişte ajutoare pentru grădină, care trebuia curăţată, amenajată din nou. Pentru familia St Clair, grădină însemna

aproape toată proprietatea. Pomii trebuiau curăţaţi, ca şi iarbă, via, straturile de legume, rândurile de flori din apropierea casei. Probabil că era unul dintre oamenii aceia, deşi nu auzise ca printre ei să fie vreunul de origine hispanică – după cum părea să fie acesta Pe lista de nume dictată administratorului, pentru a-i trece la plată – îşi dădea ea seama că auzise – figurau numai nume de irlandezi, pentru că acesta fusese chiar amănuntul care îi reţinuse atenţia şi se întrebase de ce angajaseră numai dintre aceştia. Se ştia că angajaţii fac tot felul de probleme, se gândise ea, aşa că acesta trebuie să fi fost motivul pentru care nu angajaseră mexicani. Bărbatul din faţa ei era cufundat în apă până la brâu – aşa că deocamdată salva aparenţele. Dar ea ştia exact în ce ţinută trebuie să fi fost pentru că îi trecuse în revistă obiectele de îmbrăcăminte lăsate pe mal. Un exemplar superb, dar evident cu sânge amestecat Era un splendid mascul care, neatent la cele din jur şi mai ales, ignorând prezenţa ei uluită, se zbenguia în apa rece şi, probabil, foarte plăcută a râului.

Kit reuşi cu greu să-şi revină din uimirea care o cuprinsese şi începu să facă fotografii. Zgomotele crângului făceau ca ţăcănitul aparatului de fotografiat să nu se audă, aşa că el nu îi sesiză prezenţa Oricum, fotografiile acestea aveau să intre în „fondul ei special", pentru că nu le putea folosi la niciun fel de reclame. Poate doar dacă vreo mare casă de mode avea să îi ceară o campanie publicitară Parcă şi vedea sloganul – „Decât goi, mai bine îmbrăcaţi cu…". Dar se gândi ea, nimeni, văzându-l gol şi atât de frumos pe acest bărbat, nu s-ar mai fi gândit că ar trebui să îl îmbrace. Kit îi urmărea fascinată jocul muşchilor împletiţi sub pielea netedă, sfârcurile care i se sumeţiseră din cauza apei reci, conturul larg, ameţitor al umerilor. Studiind artele plastice, umblase prin multe muzee. Renaşterea nu fusese tocmai epoca ei preferată, dar o urmărise cu atenţie, inclusiv în diapozitive şi albume. Cunoştea tehnica marilor pictori şi sculptori, dar nu putea să nu recunoască sincer că operele lor păleau în faţa acestei sculpturi vii care se afla în faţa ei. Îşi dădu seama că el îşi terminase zbenguiala matinală şi avea de gând să iasă din apă Pe mal, aproape de apă, era un prosop mare, pluşat roşu cu albastru, spre care se îndreptă Kit se

retrase puţin, astfel ca, dacă se apropie de haine mai repede decât se aşteaptă, să nu fie surprinsă Ce ar fi putut spune dacă o zărea? „Sunt moştenitoarea St Clair şi îmi place să fotografiez bărbaţi goi”?

El ieşi din apă şi lui Kit i se tăie respiraţia şi partea din trupul lui care îi rămăsese nevăzută până atunci era o fericită completare a ceea ce fotografiase cu minuţiozitate. Coapse lungi şi puternice, de alergător, modelate frumos. Privirea îi era atrasă însă magnetic de sexul care apărea dintr-un smoc de păr negru şi cârlionţat, aspru după toate aparenţele. Kit avu senzaţia că ameţeşte şi realiză că era pentru prima dată când vedea gol-goluţ un bărbat adevărat, un bărbat viu. Înţelese că sculptura era o copie palidă a realităţii, dacă era să te iei după reacţia imediată a corpului ei la vederea trupului gol al bărbatului. Indiferent la prezenţa ei, pe care nu o simţise, el îşi luă prosopul şi începu să se şteargă în momentele ei de uluire, Kit ratase câteva imagini care ar fi fost spectaculoase, dar acum trebuia să se mulţumeasc cu ce mai rămăsese din spectacolul dimineţii. Nu mai avusese timp să se gândească la meseria de fotograf, fiind prea preocupată de reacţiile propriului trup. De dorinţa nesăbuită de a-l atinge, care îi furnica buricele degetelor. Se trezi întrebându-se cum ar fi dacă ar lua-o în braţe şi ar face dragoste cu ea zaţia pe care o avusese acolo pe malul râului se repetă, de parcă în faţa ei se afla bărbatul în carne şi oase, nu imaginea lui copiată pe celuloid şi carton.

Mări fotografiile cât îi permise sensibilitatea, la limita clarităţii. Umplu pereţii laboratorului cu ele. Zeci de bărbaţi, identici cu cel pe care îl văzuse în dimineaţa aceea la râu, păreau să se apropie de ea Fierbinţeala dintre coapse se accentua, deveni imperioasă. Îşi trecu mâna pe sub marginea dantelată a chilotului şi atinse punctul acela de carne care părea să pulseze dureros, începând să îl mângâie încet Pe frunte îi apărură mici broboane de transpiraţie, iar respiraţia i se acceleră cu toate acestea, satisfacţia întârzia să apară. Era ciudat pentru că, de obicei, câteva mişcări circulare, urmate de o strângere involuntară a coapselor ducea la o explozie de plăcere care o lăsa obosită, dar satisfăcută Era o descărcare de energie de a cărei natură sexuală ea nu fusese până acum conştientă Plăcerea întârzia să apară,

iar insistența degetelor pe mugurașul de carne devenea o strângere insuportabilă. O.

Durere mult mai în adâncul trupului îşi făcu apariţia, insinuându-se încetul cu încetul, ca un sfredel. Adânc, tot mai adânc.

Îşi dădu seama că, de data asta, acest mic secret al ei nu îi era de ajuns pentru a se elibera de tensiunea care o cuprinsese. Descoperise această reacţie a trupului ei cu multă vreme în urmă, în adolescenţă, dar nu o folosise prea des. Câteodată noaptea se trezea şi aceste gesturi aproape fără semnificaţie, dar aducătoare de plăcere, îi readuceau somnul pe pleoape.

De data aceasta nu era de ajuns.

*

Când ieşi din laborator era trecut de amiază Afară era cumplit de cald, dar pe veranda casei era plăcut, umbră şi mai răcoare decât în grădină Doar că nu se simţea nicio adiere de vânt. Se aşeză în balansoar cu o carte în mână, iar una din servitoarele mexicane îi aduse un pahar cu suc de portocale şi gheaţă din care Kit începu să soarbă absentă Cartea pe care şi-o alesese era teribil de plicticoasă Ridică ochii de pe rândurile tipărite şi îşi înăbuşi un căscat o zi atât de promiţător începută risca să continue ucigător de plicticos. Tocmai se gândea să se întoarcă în laborator şi să mai developeze nişte filme. În sinea ei îşi dădea seama că era numai un pretext pentru a se afla din nou în preajma fotografiilor încă umede de pe perete, dacă nu putea fi aproape de modelul care le inspirase.

Tocmai se pregătea să intre în casă când văzu că în grădiniţa cea mai apropiată lucrau patru muncitori. Până atunci nu îi zărise pentru că arbuştii îi acoperiseră perspectiva, dar acum erau curăţaţi de ramurile de prisos. Întotdeauna simţea un fior când vedea că în grădină încep pregătirile de toamnă. Asta însemna că în curând va pleca de acasă şi începea un nou an de şcoală Slavă Domnului că acesta avea să fie ultimul, după care va putea să îşi vadă, în sfârşit, de viaţa ei.

Privi distrată la oamenii care munceau. Deşi era deja spre

sfârşitul lui august, soarele încă ardea, chiar dacă erau ultimele dogori ale verii. Erau toţi patru goi până la brâu şi pielea lor bronzată lucea de soare. Privindu-i, Kit se gândi că i-ar fi plăcut să fie bărbat Multe ar fi fost mai simple. Norocul ei era că bunicul văzuse întotdeauna în ea voinţa unui bărbat şi o pregătise pentru viaţă ca pe un adevărat bărbat îi trecu prin minte că poate acesta era şi motivul pentru care băieţii de vârsta ei, colegi, cunoştinţe, o cam ocoleau. Nu părea – său nu-i lăsase pe ei să vadă asta – să aibă nevoie de o protecţie ca o tânără de douăzeci de ani ce era Fragilitatea ei fizică ascundea o voinţă de fier. O tărie de caracter tipică unui bărbat, nu unei femei care, se presupunea, ar fi trebuit să fie mai slabă.

Privea fascinată mişcările precise ale bărbaţilor care se ocupau de grădină I-ar fi plăcut să fie în locul lor, să muncească în aer liber. Uneori simţea că viaţa ei este una de insectă prinsă pe o perniţă de mătase, la vederea tuturor. Probabil de aceea era atât de încântată de rubricile pe care le scria în secret şi în care putea să fie ea însăşi, nu o păpuşă din înalta societate care se mişcă pe sfori bine strunite de ce se cade şi ferită de tot ceea ce nu se cade. Tânăra mexicană, Maria Gonzales, rămăsese lângă ea, privind la rândul ei la cei patru bărbaţi care munceau netulburaţi şi neştiind că erau obiectul atenţiei a doua femei tinere şi frumoase, dar din pături sociale atât de diferite.

— Ce tot fac oamenii aceia acolo pe căldura asta? o întrebă Kit pe femeia de lângă ea, stânjenită că interesul pentru cei patru bărbaţi nu păruse să scape privirii atente a Mariei.

— Părinţii dumneavoastră, domnişoară Katherine, au hotărât să facă unele schimbări în grădina de lângă casă Au adus şi cactuşi pe care vor să îi planteze aici. E un soi foarte decorativ şi mama dumneavoastră a decis că vrea să îi aibă aproape. Se spune că aduc noroc celor care trăiesc în preajma unor asemenea plante.

Maria ştia tot felul de lucruri din astea Era la ei de vreo doi ani şi Kit remarcase că fata se pricepea foarte bine la tot felul de leacuri ale neamului ei, care nu o dată se dovediseră folositoare pentru rănile căpătate de caii din grajdurile lor şi chiar pentru bunicul, când avea crizele lui de inimă Maria Gonzales ştia să facă fierturi din ierburi pe

care Dumnezeu ştie de pe unde le culegea şi care erau mai eficiente decât multe medicamente.

— Nu pare treabă uşoară, oamenii aceia trebuie să fie destul de încălziţi şi de obosiţi.

— Pe vremea asta, orice muncă este grea şi obositoare, se mulţumi să spună Maria, fără să îşi ia ochii de la lucrători. Kit îl remarcă şi pe cela care era ţinta principală a privirii femeii de alături şi se amuză în gândul ei că până şi Maria, un model de înţelepciune, avea slăbiciunile ei de femeie. Cel pe care îl privea era un bărbat bine făcut, bronzat şi musculos, plin de sudoare. Prin pantalonii de lucru se putea vedea că are şoldurile înguste şi coapse bine conturate. Acesta, simţindu-se brusc privit, se întoarse, o zări pe Maria şi îi făcu un semn prietenesc cu mâna Apoi se înclină respectuos în faţa stăpânei, iar inima lui Kit se opri în loc. Era cel pe care îl fotografiase, ar fi putut spune cineva – cu furie – în dimineaţa aceea la râu. Se hotărî rapid.

— Maria, dacă eşti drăguţă, poţi aduce nişte suc de portocale şi pentru oamenii ăştia?

Surprinsă de interesul brusc al stăpânei ei pentru cei patru, Maria dispăru în bucătărie. Reveni foarte repede cu patru pahare de suc pe o tavă pe care, spre surprinderea ei, Kit i-o luă din mână şi se îndreptă hotărâtă spre oamenii care munceau. În urmă, Maria rămase locului privind uşor iritată întreaga scenă Kit trecea pe la fiecare dintre ei şi le oferea câte un pahar cu suc. Cel care făcuse obiectul unei intense admiraţii din partea celor două femei fu lăsat ultimul.

Pe măsură ce rândul acestuia se apropia, Kit simţea că începe să fie nesigură pe ea Ceva din întreaga lui ţinută o intimida Era, în plus, acea atracţie irezistibilă de a-l atinge, de a-i simţi textura pielii, forţa ascunsă în muşchi. Şi căldură aceea care iradia din cel mai ascuns loc al fiinţei ei. Ea abia de îi ajungea la umăr. Avea umerii mai largi decât îşi amintea acum, că îl putea privi îndeaproape. Era cu spatele la ea Părul îi era aşa cum şi-l amintea – întunecat şi ajungându-i cam până la umăr, dar prins într-o coadă legată cu o fâşie de material tipic indian, iar pe frunte, până la sprâncene, avea legată o băsmăluţă roşie, înnodată la spate. Acest detaliu îl făcea să arate cumva a sălbatic. Dar

nu mai sălbatic decât când e gol, reflectă Kit, amintindu-şi ce se întâmplase în dimineaţa respectivă.

Observă că un râuleţ de transpiraţie începea de la ceafă şi curgea încetişor pe scobitura pe care o făcea coloana vertebrală Simţea dintr-odată nevoia de a urmări cu mâna, cu buzele, drumul urmat de firicelul de transpiraţie care dispărea sub betelia pantalonilor de salopetă pe care îi purta.

— Scuzaţi-mă, spuse, nesigură pe ea, Kit. Bărbatul se întoarse cu un aer de surpriză pe chip, dar o surpriză amestecată cu încântare. Părea să se bucure de chipul curat şi luminos al lui Kit apărut din senin atât de aproape. Nările îi fremătară ca unui armăsar de rasă când simţi parfumul ei discret şi plăcut Dumnezeule, îşi spuse Kit, de aproape e şi mai spectaculos decât de la distanţă Era înalt şi frumos, cu un chip modelat cu cea mai mare atenţie de o zeitate păgână, dar, pentru numele lui Dumnezeu, elementul cel mai spectaculos de pe acel chip erau ochii, de o culoare cum Kit nu mai văzuse nicicând – un albastru de ocean. Albastru viu, cel mai viu albastru cu putinţă Albastru irlandez.

Originea lui amestecată era toată înscrisă în trăsături. Pe undeva printre strămoşii lui se afla cu siguranţă un indian, poate un Navajo, dar şi ceva britanic şi ceva hispanic. Îşi dădu seama că nu putuse detecta de la distanţă toate aceste influenţe, dar cursurile de etnologie pe care le urmase şi la care se dovedise o studentă excelentă îi dădeau certitudinea că nu se înşală Poate să mai fi fost şi altceva, nu putea fi sigură, dar pentru această triplă ascendenţă a lui putea băga mâna în foc. Iar tot ce putea spune cu siguranţă era că se afla în faţa celui mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată Probabil că rămăsese prea mult timp cu tava pe care se mai afla doar un singur pahar şi poate că îl privise cu prea multă atenţie, încercând să descifreze cele ce erau înscrise pe acel chip fără egal. Bărbatul zâmbi amuzat şi o întrebă:

— Parcă voiai să îmi oferi ceva de băut?

Kit deveni deodată conştientă că atât el, cât şi Maria Gonzales, rămasă pe verandă, urmăriseră cu multă atenţie scenă iar ceilalţi

bărbaţi, care se opriseră din lucru pentru a-şi sorbi oranjadele, îi priveau şi ei.

Zâmbi la rândul ei şi îi oferi paharul, uşor jenată.

— Sigur că da Te rog. Bărbatul luă paharul întins şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură îl puse înapoi, aburit, pe tavă, nu înainte de a-l atinge de fruntea încinsă şi de piept.

— Mulţumesc foarte mult, a fost minunat Kit simţi că i se usucă gura. Se întrebă deodată ce gust avea străinul. Era uimită de propriile ei reacţii. Iar el – vedea prea bine, ştia exact ce efect avea asupra femeilor. Un bărbat nu putea arăta ca el fără să ştie exact ce reacţie au femeile care îl privesc. Care îl sorb din ochi.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea, simţind nevoia de a spune ceva şi negăsind nimic mai inteligent.

El privi în jos câteva secunde înainte de a răspunde.

— Lucky.

— Lucky? Adică Norocosul? Kit aproape că începu să râdă Era o glumă bună, cea mai bună pe care o auzise de multă vreme. Nici nu putea să aibă alt nume.

— Lucas, de fapt, adăugă el, uşor jenat de râsul care se simţea în glasul ei.

— Lucas-şi-mai-cum?

— Numele meu întreg, domnişoară, dacă asta doriţi să ştiţi, est Lucas Miguel Strongarm O'Brien.

— Lucas şi Miguel – asta pot să mai înţeleg, dar de unde până unde Strongarm1?

— Este numele bunicului meu care a fost indian Navajo.

— Şi ţi se spune Lucky O'Brien?

— Da, de obicei aşa mi se spune. Unii îmi spun chiar Michael. Dar cred că Lucky mi se potriveşte.

— Pot să înţeleg şi de ce, murmură ea cu voce scăzută.

— Dar pe tine cum te cheamă? Trebuie să-mi spui şi tu, nu?

Kit remarcă încântată că ceilalţi oameni se apucaseră de treabă, iar Maria dispăruse din verandă Ceea ce nu ştia era că femeia se dusese în bucătărie, şi, cu capul în palme, plângea ştia că nu are nici

oşansă în faţa bogatei moştenitoare St Clair. Kit-cea-care-dacă-vrea-ceva-obţine-imediat.

— Eu sunt Katherine St Claire. Prietenii îmi spun Kit.

— Eşti măritată, Katherine St. Claire? De data asta ea râse tare.

— Ce întrebare ciudată! Abia ne-am cunoscutnească la restaurantul mexican de pe strada 74 aşa, pur şi simplu?

Era totuşi Katherine St Claire, unica fiică a lui Michael şi Edith St Claire, stâlpii societăţii din Phoenix şi Palm Springs. Nu avea obiceiul să iasă în oraş cu străinii, cu atât mai puţin cu străini pe care îi întâlnea în curtea casei şi care munceau pentru părinţii ei. Doar nu era chiar aşa de proastă.

Dar era.

Proastă, proastă, proastă, aşa îşi spunea Kit în sinea ei, parcând maşina lângă restaurantul cu pricina, în seara următoare, puţin înainte de ora zece.

Era, evident, cel mai tâmpit lucru pe care îl făcuse vreodată, dar se dovedise cu neputinţă să ignore invitaţia Fotografiile de pe peretele laboratorului ei foto stăteau mărturie că nu putuse să facă altfel. În afară de fotografii, mai era şi privirea de vrăjitor, albastră, cât se poate de albastră, pe care i-o aruncase Lucky.

O'Brien în fracţiunea de secundă în care se întorsese spre ea de el. Avea părul umed şi pieptănat îngrijit spre spate. Părea să fie proaspăt ieit de sub duş.

Se strecură lângă ea în maşină în stilul lui vioi. Se întoarse spre ea şi zâmbi.

— M-am tot întrebat dacă ai să vii până la urmă.

— Şi eu, zâmbi Kit.

— Ţi-e foame?

— Da, răspunse ea, fără să mai adauge: „de tine".

— Şi mie. Făcu un gest elocvent cu mâna Dă-te la o parte, o să conduc eu.

— Nu vrei să mâncăm aici?

— Nu, aici doar lucrez.

— Doamne, în câte locuri munceşti?

— În două Aa, de fapt, în trei, dacă pun la socoteală şi grădina voastră.

— Unde mă duci să mâncăm?

— Ai încredere, o să-ţi placă.

Avea. Se miră ea însăşi de câtă încredere avea în el. O duse pe nişte străduţe destul de întortocheate; era evident că ştie foarte bine scurtăturile din Phoenix. În cele din urmă se opri în faţa unui fast-food micuţ, la care se servea la pachet.

— Hey, Miguel, strigă el.

— Lucky, buenas noches.

— Tiene Ud. Algo de bueno? Celălalt bărbat râse şi răspunse:

— Toată mâncarea mea e bună, Lucky.

— Aa, deci aşa, făcu Lucky. Atunci să ne aduci două enchilladas de alea de care faci tu şi câte o bere.

— Muy bien.

— Gracias, Miguel.

Mâncară din pacheţele pregătite de Miguel, aşezaţi pe un dâmb, undeva mai în afara oraşului, de unde aveau o perspectivă superbă asupra Phoenixului. Luminile oraşului păreau ale unei nave spaţiale. Aerul era plin de arome – de portocal, de leandru, de lămâi. Se mai simţea şi un miros din praful deşertului Ari-zona.

Mâncară în tăcere. Cele două enchilladas erau atât de buneşi de picante, că lui Kit îi venea să se lingă pe degete.

— Câţi ani ai? o întrebă el.

— Douăzeci şi doi.

— Buun, făcu Lucky.

— Dar tu?

Tibil. Erau la fel de diferiţi unul de altul ca ziua şi noaptea, dar, cu toate astea, nu-şi puteau dezlipi mâinile unul de pe trupul celuilalt.

Lucky îi şoptea cuvinte fierbinţi la ureche, nimicuri de îndrăgostiţi, dar, până la urmă, nu se mai putu abţine şi îi spuse:

— Te doresc. Numai Dumnezeu ştie cât de mult.

Kit St Claire încercase întotdeauna să fie o persoană raţională chiar reuşise acest lucru, până în această clipă în care totul explodă în

jurul ei. Inima i se opri. Sângele începu să îi vâjâie în urechi. Emoţiile se dezlănţuiră.

Lucky devenise totul, ea era pierdută în braţele lui. Era pierdută şi ar fi vrut ca el să îi arate calea de urmat Şovăia, dar el îi dădea puterea de a se hotărî. Era timidă, dar el îi şoptea vorbe de încurajare. Îi simţea gustul înnebunitor pe buze, îi mirosea pielea proaspătă, îi simţea formele trupului lipit de al ei.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva, mărturisi, timidă.

Fără să îşi dezlipească buzele de ale ei, îi şopti:

— Nici eu.

— Suntem nebuni, zise Kit.

— Aşa este, fu el de acord, dar preciza: unul după celălalt.

— Ce-o să ne facem?

— Ne căsătorim.

— Ne căsătorim?

— Vino cu mine acum. În seara asta Mergem spre graniţă şi nu se poate să nu găsim un judecător de pace care să ne cunune.

— Lucky, ştii că, dădu ea să spună ceva.

Un protest slab.

— Vreau să fac dragoste cu tine într-un pat adevărat, Kit Vreau să fac dragoste cu tine pe nisipul plajei, în faţa unui cămin în care să ardă focul, într-o poieniţă, oriunde o să vrei tu. Vreau să fac dragoste cu tine tot timpul, dar nu oricum, vreau să fii cu adevărat a mea Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

Simţea că îi slăbeşte rezistenţa, că cedează rugăminţilor lui. Îşi pierdea treptat şi ultima fărâmă de raţiune.

— Doamne, nu ştiu ce să fac! strigă ea, copleşită.

Ochii lui o priviră cercetători.

— Să ştii că eu nu te întreb decât o dată Vii acum cu mine?

Kit privi în sus la el şi ştiu imediat răspunsul.

— Da.

Merseră cu maşina toată noaptea şi a doua zi dimineaţă găsiră un judecător de pace care îi cunună Erau într-un orăşel foarte aproape de graniţă După aceea se opriră la un magazin şi cumpărară cele mai

ieftine verighete pe care le aveau. Lui Kit nu îi păsa că nu avusese buchet de trandafiri la cununie şi nici că şampania nu cursese în valuri, cum s-ar fi cuvenit la nunta moştenitoarei St Claire. Era îndrăgostită peste urechi.

Le trimiseră părinţilor şi o telegramă pentru a-i anunţa că se căsătoriseră şi pentru a le cere binecuvântarea Apoi porniră din nou la drum, spre Prescott, unde Lucky avea o casă rămasă moştenire de la bunicul lui din partea tatălui, Michael O'Brien. Acolo la Stone House petrecură săptămâna de miere. Şapte zile şi şapte nopţi în care făcură dragoste până la epuizare.

La capătul acestei săptămâni în care fuseseră îngrozitor de fericiţi se întoarseră în Phoenepotul cel mare se însurase cu o femeie ceva mai în vârstă decât el şi conducea afacerile aceleia. O primă pierdere pentru clanul St. Clair. Celălalt nepot nu voia să audă de afaceri. Se căsătorise de curând cu o moştenitoare foarte bogată şi cochetă şi prefera să nu-şi bată capul. Kit era ultima speranţă Nu era drept ca un O'Brien-nu-se-ştie-de-unde-venit să i-o răpească Aceasta fu esenţa discursului pe care i-l ţinu lui Kit.

Cu ochii în lacrimi, Kit fusese de acord cu el. Apoi bătrânul St. Claire ieşise în curtea casei unde, rezemat de un copac, rămăsese Lucky, în aşteptarea soţiei lui. Refuzase cu încăpăţânare să intre într-o casă unde se punea la cale despărţirea lui de Kit.

Bătrânul St Clair fu cel care îi anunţă hotărârea lui Kit de a rămâne o St Clair.

— Aşa că, dacă vrei să rămâi cu ea, n-ai decât să accepţi să devii şi tu un St Clair.

Pe Lucky, numele acesta începuse deja să-l enerveze, de atâtea ori îi fusese repetat cu emfază ca şi cum O'Brien n-ar fi fost un nume respectabil.

— Nu, domnule, răspunsul meu este limpede. Sunt un O'Brien şi aşa am de gând să rămân.

Se gândi că sângele iute al irlandezului Michael O'Brien s-ar fi aprins şi în mormânt dacă nepotul lui ar fi făcut una ca asta.

— Cu regret trebuie să îţi spun atunci că noi vom începe toate

demersurile pentru a obţine anularea căsătoriei.

Bunicul St. Claire pregătise, împreună cu avocatul, o hârtie prin care Lucky era de acord cu acest lucru. Nu rămăsese decât să o semneze.

„Căsătorie pripită, regrete eterne", îşi spuse Kit, aşezată la biroul ei şi zâmbind amar. Paharul pe care îl avusese în mână era gol. Ochii îi erau umezi, după această incursiune în trecut.

Fusese doamna O'Brien pentru un timp foarte scurt. O săptămână. Dar se pare că splendoarea acestor zile avea să o urmărească toată viaţa, dar divin şi blestem deopotrivă, pentru că de atunci nu se mai putuse apropia din toată inima de un bărbat Inimii ei îi trebuise un timp îndelungat pentru a se vindeca iar, după reacţia pe care o avusese în seara aceasta, era aproape sigură că nu se vindecase de tot. Undeva, în adânc, o flacără ardea încă pentru Lucky O'Brien. În seara asta el apăruse în carne şi oase în faţa ei şi fuseseră nevoită să se prefacă străini, dacă nu voiau ca a doua zi, în loc de nunta lui Muffy Wainwright, ziarele să scrie despre revederea lor.

Cu zece ani în urmă, Lucky îi promisese că nimic nu îi va putea despărţi. Şi părinţilor ei le fusese aşa de uşor să o facă! De data asta, indiferent ce îi va spune, dacă îi va mai spune vreodată ceva, era hotărâtă să nu se mai lase pradă farmecului lui copleşitor. Era o femeie în toată fireaşi ştia ce avea de făcut în primul rând să nu îl mai vadă niciodată pe Lucky O'Brien.

Bileţelul care era pe masă îi sugera însă că acest lucru nu va fi cu putinţă şi că undeva, cineva, dorea să îi aducă din nou unul în preajma altuia.

Kit St. Clair îşi mai turnă un pahar de scotch.

Ei bine, dacă aşa stăteau lucrurile, ea, una, era gata de luptă.

Capitolul VI
20 decembrie 1990

— Da, fir-ar să fie! exclamă Lucky O'Brien în receptor. Vreau să îţi mai examinez martorul o dată, ai ceva împotrivă?

Bine, bine, continuă el, ştiu că şi tu ai face asta în locul meu. La revedere, ne vedem la tribunal!

Închise telefonul şi se lasă pe spate în scaunul pe care şi-l alesese el însuşi când se mutase cu slujba la această firmă de avocatură Privi aproape absent rândul de ferestre înalte de la tavan până la podea care dădeau în bulevardul principal din Prescott.

Era genul de oraş care îi plăcea şi care i se potrivea De două ori, în 1860 şi în 1870, fusese capitala statului Arizona Era un orăşel înghesuit între munţi, într-o vale îngustă, şi înconjurat de păduri.

Acest orăşel era el însuşi o contradicţie în termeni. În acelaşi timp modern şi desuet, conservator şi progresist deopotrivă. Vremurile lui de glorie fuseseră în epoca căutătorilor de aur, a diligentei şi a cowboy-lor. Continua să atragă tineret din zonele învecinate; sânge tânăr, dornic de afirmare din Phoenix şi din Salt River Valley.

Trecuseră ani, voia să se vindece de rănile unei iubiri din care rămăseseră numai ruine. Voia să lase durerea în urmă, să ia totul de la început la douăzeci şi doi de ani, acest lucru părea, şi chiar era, posibil. Rămăsese în Pres-cott, intrase la colegiu şi la facultatea de drept când bătrânul judecător Clarence T. Martin îi propusese să se alăture firmei lui de avocatură, pe care o deschisese după ce se pensionase, Lucky nu ezitase decât o clipă Undeva, în sufletul lui, mai spera că avea să se întoarcă într-o zi în plină glorie şi va arăta familiei St. Clair de ce e în stare nepotul irlandezului Michael O'Brien şi al şefului Navajo zis Braţ Puternic. Acceptase, plin de realism, propunerea bătrânului judecător care văzuse sclipirea de inteligenţă din ochii lui. Nu regretase niciodată această hotărâre. Clarence T. Martin murise anul trecut, dar Lucky hotărâse să îi păstreze numele alături de al lui, pe plăcuţa cu numele firmei. Era cel mai mărunt lucru pe care îl putea face pentru a-l omagia pe acela care făcuse din el un american respectabil, care îi finanţase studiile de drept şi apoi îi îndrumase paşi în primii ani de avocatură.

Acum trecutul venise peste el. Dacă nu putuse să se întoarcă în Phoenix ca tânăr avocat de succes, uite că bunul său prieten Lloyd se însurase cu una din prietenele lui Kit St Clair şi îl rugase, să îi fie

cavaler de onoare. Amintindu-şi cât de frumoasă era Kit – la rândul ei domnişoară de onoare a miresei – Lucky simţi din nou un nod în gât.

De când se întorsese de la nuntă, şi era aproape o săptămână, retrăise de zeci de ori în gând fiecare din momentele petrecute cu Kit Crezuse că trecutul este mort şi îngropat Crezuse că, dacă ar mai apărea în viaţa lui, Kit nu ar putea fi decât o stafie. Ştiuse că o va regăsi acolo în clipa în care Lloyd îl rugase să-i fie cavaler de onoare la căsătoria cu Muffy Wain-wright Lucky ştia că este vorba de acea Muff Wainwright la să-l convingă, pentru că i se păruse că simte o nuanţă de îndoială în privinţa unei nunţi care avea să aibă loc în alt oraş, Lloyd îi oferise drept argument faptul că va avea ca domnişoară de onoare pe una din frumuseţile Phoenix-ului, domnişoara Katherine St Clair. Inima lui Lucky stătuse o clipă în loc. Domnişoara St Clair? Asta însemna că Kit nu se măritase. Un lucru care îi păruse cel puţin ciudat, dar se strădui să nu pară afectat de acesta veste. Un lucru era clar: nu-l putea refuza pe Lloyd. Iar altul, deşi nu voia să recunoască, era la fel de clar: ar fi făcut orice să o poată vedea din nou pe Kit St Clair. Mândria nu îi dădea voie să o caute el însuşi, dar uite că soarta voia ca ei doi să se mai vadă iar de la bunicul lui Navajo, Lucky ştia că dacă soarta vrea ceva, omul nu se poate pune împotrivă.

Aşa că acceptă propunerea lui Lloyd, care, din clipa aceea, nu încetă să îi vorbească despre nuntă. Aşa că atunci când ajunsese în Phoenix, Lucky ştia exact cum va fi meniul. Îl amuza toată această tevatură şi se întreba dacă lui îi va mai veni vreodată rândul la astfel de momente. Nu părea că acest eveniment în viaţa lui să fie prea apropiat De două luni se despărţise de ultima lui prietenă Miranda Mecullough era frumoasă şi elegantă întotdeauna pusă la punct întotdeauna gata să meargă la petrecere. Era cea mai tânără şi cea mai bogată văduvă din Prescott Lucky o ajutase să limpezească problema moştenirii răposatului ei soţ care cândva, înainte de căsătoria cu ea, lăsase mai toată averea unei biserici. După căsătoria cu Miranda, avusese timp să se ocupe de testament Viaţa alături de o nevastă tânără şi frumoasă nu predispune la gânduri morbide. Laurent Mecullough murise fără să îşi schimbe testamentul, cam la cinci ani de

la căsătorie. Aşa că, la douăzeci şi şapte de ani, Miranda era o văduvă tânără Bogată devenise datorită priceperii lui Lucky.

În seara în care aflase verdictul, la doi ani de la trecerea în cele veşnice a bunului, dar neprevăzătorului domn Mecullough, Miranda îl invitase pe Lucky la ea acasă pentru a sărbători reuşita. Nu se ascundea după degete pozând în văduva neconsolată Era un lucru care îi plăcuse lui Lucky la ea, în afară de felul superb în care arăta îmbrăcată în negru. Chiar îi spusese că, la doi ani de la tristul enveniment, după ce obţinuse şi succesiunea, nu mai era cazul să apără atâta în negru, ceea ce era o pierdere, pentru că negrul îi venea foarte bine.

Dar când spunea aceste cuvinte, Lucky se afla de mai multe ore în patul îmbrăcat în aşternuturi fine de olandă albă şi roz al fostei doamne Mecullough. Iar pentru moment, adăugase el, o plăcea în ţinuta în care se răsfăţa lângă el, ca o pisică mare şi leneşă într-adevăr, Miranda Mecullough avea aerul unei pisici imense. Albă la faţă şi cu un splendid păr castaniu, Miranda avea nişte ochi mari, verzi, cu gene lungi, întoarse. O privire care te băga în boală chiar dacă te sfredelea de sub vălurile de văduvă Tot trupul îi era alcătuit din rotunjimi, din linii curbe. Nimic nu era foarte ascuţit, poate doar, privite din profil, sfârcurile sânilor mari şi obraznici.

Defectul Mirandei era că acum, după trei ani cu Lucky, voia să se mărite cu el. Iar Lucky nu era de acord cu ideea Mai exact, nici nu îi trecea prin cap să se însoare cu Miranda Mecullough, de fapt, cu nicio Miranda din lume, chiar dacă nu ar fi vrut să o recunoască Fusese prima dată când îşi complicase existenţa cu una din clientele lui, dar reuşise să depăşească fără probleme despărţirea N-o iubise pe Miranda, chiar dacă la începutul relaţiei lor fusese aproape obsedat, fascinat, de trupul ei alb şi plin.

Cu două seri înainte de nunta lui Lloyd, Lucky se întorsese de la birou mai devreme, cu gândul să-şi pregătească din timp bagajele pentru a pleca în Phoenix. Era uşor surescitat la gândul de a o revedea pe Kit şi nu reuşea să îşi dea seama dacă această revedere îi va face bine sau nu. O parte din el ducea dorul fetei de care se îndrăgostise şi

cu care se însurase, dar o alta îi dădea ghes să o chinuie şi să se răzbune. Aprinsese focul în cămin, fiindcă seara era destul de friguroasă, şi tocmai îşi turnă un pahar de coniac când tăcerea casei fu întreruptă de târâitul telefonului. Uşor iritat de această neaşteptată intrare a unei persoane străine în universul şi în gândurile lui, Lucky răspunse cu un „alo" destul de nepoliticos. Dar la celălalt capăt al firului, necunoscutul interlocutor păstră tăcerea. Lucky mai spuse de câteva ori „alo" şi închise. Apoi dădu cu uşurinţă uitării incidentul, cufundându-se în propriile amintiri; prima noapte petrecută cu Kit, săptămâna lor de miere, poate cea mai fericită săptămână a vieţii lui. Tot acel timp forma în sufletul lui un nucleu luminos. Anii estompa seră aspectele neplăcute, umilinţa resimţita despărţirea de ea, iar acum aştepta cu nerăb dare întâlnirea cu fata pe care o iubise cel mai mult...

Hotărât lucru, nu era o seară pentru reverii pentru că soneria reuşi să-l scoată şi ca difl sărite. Cineva foarte insistent se afla de ev alaltă parte a uşii, dar Lucky nu avea idee cânt putea să fie. Cu destulă neplăcere se urni din fotoliu şi lăsă paharul de coniac pe măsuţă.

— Vin, vin, cine dracului e la ora asta7! Deschise cu gândul că iarăşi copilul veolnilor şi-o fi rupt vreo mână şi îl rugau pe ol I meargă cu maşina la spital sau că era vreun comis voiajor plin de intenţia de a-l face H cumpere un aspirator nou, o maşină de curai a morcovi sau cine ştie ce altă bazaconie inutila Nu era însă niciunul din cei pe care Lucky i putea imagina de cealaltă parte a uşii.

Era Miranda, mai proaspătă ca niciodată într-un costum negru de mătase, pe tocuri înalte, cum îi plăcea ei să umble, cu o pălării care făcea că privirea să-i pară mai misierioasă îi întinse o mână cu graţie:

— Nu te bucuri că mă vezi?

Puica spune că din cale afară Ulti-tllfl lud ai venit aici erai tot ca acum, miere, pentru ca după o jumătate de juri i şi nu vrei să mă mai vezi în viaţa n-ai îi pentru că ţi-am spus că nu vei putea i-a i doamna O'Brien. Nici măcar nu ai i uiţi tot!

1 iie a de aceea am venit acum, ca sa.

În lăsase pleoapele fardate cu artă hil verzi – cei mai frumoşi

ochi verzi, îl existat ai lui Kit… Dar ea nu avea i tic. Parfumul ei era unul bun. Dai fără zgârcenie, amănunt care îţi tun i întotdeauna pe Lucky, care nu suile tari, oricât de sofisticate ar fi li Mirandei erau date ca de obicei cu i imn, nuanţă care le făcea să pară şi – ni. Îl apetisante. Acum îi zâmbea cu i gata să facă orice pentru el. Îl ni i inviţi înăuntru? 1 pani să ezite, apoi bună creştere înmii puse el, dându-se la o parte din I „îi dar să nu mă faci să-mi pară sufletul lui un nucleu luminos. Anii estompaseră aspectele neplăcute, umilinţa resimţită la despărţirea de ea, iar acum aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu fata pe care o iubise cel mai mult…

Hotărât lucru, nu era o seară pentru reverii, pentru că soneria reuşi să-l scoată şi ea din sărite. Cineva foarte insistent se afla de cealaltă parte a uşii, dar Lucky nu avea idee cine putea să fie. Cu destulă neplăcere se urni din fotoliu şi lăsă paharul de coniac pe măsuţă – Vin, vin, cine dracului e la ora asta?! Deschise cu gândul că iarăşi copilul vecinilor şi-o fi rupt vreo mână şi îl rugau pe el să meargă cu maşina la spital sau că era vreun comis voiajor plin de intenţia de a-l face să cumpere un aspirator nou, o maşină de curăţat morcovi sau cine ştie ce altă bazaconie inutilă Nu era însă niciunul din cei pe care Lucky şi-i putea imagina de cealaltă parte a uşii.

Era Miranda, mai proaspătă ca niciodată, într-un costum negru de mătase, pe tocuriânalte, cum îi plăcea ei să umble, cu o pălărie care făcea că privirea să-i pară mai misterioasă îi întinse o mână cu graţie:

— Nu te bucuri că mă vezi?

— N-aş putea spune că din cale afară Ultima dată când ai venit aici erai tot ca acum, lapte şi miere, pentru ca după o jumătate de oră să juri că nu vrei să mă mai vezi în viaţa ta şi asta pentru că ţi-am spus că nu vei putea fi niciodată doamna O’Brien. Nici măcar nu ai vrut să asculţi tot!

— Poate că de aceea am venit acum, ca să ascult…

Miranda lăsase pleoapele fardate cu artă peste ochii verzi – cei mai frumoşi ochi verzi, dacă n-ar fi existat ai lui Kit… Dar ea nu avea de unde să ştie. Parfumul ei era unul bun. Scump şi dat fără zgârcenie, amănunt care îl indispunea întotdeauna pe Lucky, care nu suporta

mirosurile tari, oricât de sofisticate ar fi fost Buzele Mirandei erau date ca de obicei cu un ruj vişiniu, nuanţă care le făcea să pară şi mai pline şi mai apetisante. Acum îi zâmbea cu aerul că este gata să facă orice pentru el.

— Nu mă inviţi înăuntru? Lucky păru să ezite, apoi bună creştere învinse:

— Poftim, spuse el, dându-se la o parte din dreptul uşii – dar să nu mă faci să-mi pară rău!

— ÎI ts?

Miranda se strecurase felină pe lângă el şi această neaşteptată apropiere de o femeie tânără şi atrăgătoare, abstracţie făcând de defectele ei care o făceau insuportabilă, îi trezi simţurile. Nu se aşteptase ca trupul să îi reacţioneze atât de prompt la prezenţa cunoscută şi, cândva, aproape indispensabilă, dar pentru o scurtă perioadă.

Parfumul Mirandei era aţâţător, iar unduirea şoldurilor suple, întreţinute cu nenumărate ore de gimnastică şi masaj, cu tot felul de diete sofisticate, putea scoate din minţi orice bărbat care îşi merita numele.

În living, Miranda se aşezase ca de obicei pe fotoliul de lângă fereastră, întinzându-se languroasă în moliciunea de pluş. Arcuirea gâtului tânărşi nervos îi dădu fiori în şale lui Lucky care nu se putu stăpâni să nu îşi amintească de câte ori făcuseră dragoste în fotoliul acela, incapabili să se mai deplaseze până în dormitor.

Însă relaţia lor era lămurită: nu puteau merge mai departe şi nu se puteau întoarce în trecut, fiindcă Miranda încercase să îl facă gelos flirtând cu alţii. Bănuiala secretă a lui Lucky era că nu se rezumase la atât, dar, curios chiar şi pentru el, nu era gelos. Se aşteptase să reacţioneze mai prompt la un asemenea gând şi, eventual ceva mai violent Dar nu se întâmplase aşa şi Lucky înţelesese că ceea ce simţise pentru ea nu fusese niciodată mai mult decât atracţia fizică a unui bărbat sănătos pentru o femelă care avea toate calităţile pentru a-i trezi instinctele. Era stăpână pe ea, nu făcea crize de gelozie, nu făcea scene în public. Se îmbrăca cu gust şi, cu toate acestea, nu ostentativ,

dar îi lipsea ceea ce Lucky găsise cândva la singura femeie pe care a iubit-o: căldura sufletească Mirandei, cu toată perfecţiunea ei, îi lipseau acele mici gesturi de tandreţe care îl făceau pe un bărbat să se simtă unicul şi cel mai iubit Miranda se voia ea însăşi răsfăţată, adorată şi, dacă se putea, de toată lumea.

Deşi aproape se tolănise în fotoliul acela, femeia nu reuşise să stârnească cu adevărat atenţia bărbatului care continua să stea în fotoliul lui, aproape absent, cu paharul lui de coniac în mână.

Simţise asta chiar şi ea şi nu putea suporta un eşec de asemenea proporţii. Ar fi vrut să-l plesnească pe acest individ care nu era, la urma urmei, decât o corcitură, se gândi Miranda, înfuriată pe propria ei neputinţă Dar nu lăsă nimic să iasă la suprafaţă. Se ridică din fotoliu felină şi îmbietoare şi se apropie de fotoliul în care se lăsase Lucky. Privi în jos la el cu o devoţiune pe care chiar şi Lucky, dacă n-ar fi ştiut-o de ce este capabilă, ar fi crezut-o sinceră.

— Lucky, ştiu că relaţia noastră nu este chiar ceea ce îţi doreşti, dar vreau să ştii că ţin la tine şi ştiu să îţi fiu prietenă Nici nu îţi cer mai mul ştiu ce poţi oferi unei femei, dar sunt dispusă să mă mulţumesc cu mult mai puţin.

— Miranda, te rog, încercă Lucky să o oprească înainte de a se lansa în tirade mai lungi.

— Nu te teme, scenele de gelozie nu sunt genul meu.

— Nici n-ai de ce să fii geloasă, replică Lucky destul de sec.

— Nu sunt, Lucky, nu e gelozie! Vreau doar să înţelegi ce simt pentru tine. Crezi că viaţa mea a fost uşoară? Tu ştii ce se ascunde în sufletul meu?

Lucky trebui să recunoască în sinea lui că nu ştia şi că nici nu era tocmai interesat să afle.

— Toată lumea m-a privit ca pe văduva veselă, ştii asta, nu? Şi, în parte, şi din cauza ta! Nu îţi fac reproşuri, dar asta e realitatea!

Lucky ştia că aşa era Oricât ar fi încercat el să fie discret, Miranda devenise un fel de văduvă veselă în Prescott Dar nu datorită lui, ci faptului că era atât de apetisantă chiar şi în voalurile negre.

Luând drept altceva tăcerea bărbatului, Miranda se apropie,

privindu-l intens. Ochii ei verzi aruncau scântei şi părea decisă să meargă până la capăt, gata de orice, pentru a obţine ceea ce dorea. Ştia să o facă mai bine ca oricare alta ştia care sunt preferinţele lui şi ştia cum poate să-l reducă la un trup scăldat în sudorile unei plăceri care depăşea orice aşteptări, îngenunche lângă fotoliul lui şi-şi lăsă pe genunchii lui frumosul ei cap. Pletele întunecate se răspândiră lăsând în aer o mireasmă uşoară de şampon bun. Lucky se lăsă o clipă în voia senzaţiilor cunoscute care îi furnicau trupul. Miranda prinse din zbor sclipirea de dorinţă din ochii lui şi îşi mişcă mâna, ca din întâmplare, pe coapsa lui. Simţi imediat răspunsul şi suspină de satisfacţie. Cu o abilitate de invidiat, degetele urcară până la fermoarul pantalonilor pe care îl desfăcură cu pricepere. Nasturele, apoi închizătoarea curelei nu fură obstacole prea greu de trecut Mâna lui Lucky i se încorda pe ceafă şi Miranda surâse în sinea ei. Victoria era foarte aproape. Senzaţia de triumf făcea că plăcerea pe care se pregătea să o ofere şi să o obţină în acelaşi timp să sporească Lucky simţi cum degetele ei îndemânatice îi eliberează sexul deja încordat şi cum buzele lacome se apropie de el, înghiţindu-l aproape în întregime. Miranda supse uşor şi avu satisfacţia să audă geamătul pe care priceperea ei îl adusese pe buzele lui Lucky. Era un fel de a oferi plăcere de la care Miranda nu se dădea niciodată înapoi şi la care se pricepea într-adevăr. Asta şi pentru că îi făcea şi ei, cu adevărat, plăcere să simtă membrul viril, să-l mângâie cu limba, urmărindu-i striurile, forma tensionată, despicătura care se umezea de dorinţă ştia că îl mângâie cu artă, până la explozie, până la epuizare. Ştia când bărbatul era pregătit, pentru că propriul ei trup reacţiona la semnalele pe care degetele lui i le transmiteau prin strânsoarea spasmodică pe ceafa ei. Lavă fierbinte trecu şi prin propriul ei trup şi primi seva bărbatului cu o plăcere înmiită la gândul că îl adusese în această stare chiar împotriva voinţei lui.

Se ridică în picioare, simţindu-şi încheieturile amorţite. Buzele îi era tumefiate şi umede, dar în privire avea o sclipire de tiumf. Lucky respira încă neregulat, dar se ridică la rândul lui în picioare şi se încheie la pantaloni.

— Cum am fost? Se pisici Miranda, frecându-şi obrazul de

umărul lui.

— Ca de obicei, Miranda, ca de obicei, spuse el, ferindu-se de atingere. Femeia nu pricepea de ce ochii lui rămăseseră reci, ca şi cum nu el fusese acela care gemuse şi explodase apoi în gura ei, care îl supusese unei torturi delicioase.

— Asta e tot ce poţi să spui? „Ca de obicei, Miranda”? îl maimuţări ea.

— Da, pentru că aşa a fost Acum, dacă nu te superi, ai obţinut ce ai vrut, cred că e timpul să pleci.

Femeia rămase uimită de această duritate neaşteptată, fiind convinsă că arta ei îl făcuse să-şi schimbe gândul. Înţelese că mica ei stratagemă eşuase şi se înfurie.

— Eşti un porc! Porc, porc! Nu eşti decât un porc de mexican! ţipă ea şi se repezi să îl lovească Lucky se redresa şi o prinse cu uşurinţă de încheieturi.

— Poate, dar ţi-a plăcut şi ţie, dar acum, gata, s-a încheiat După cum spuneam, uşa se află în direcţia aceea.

O împinse uşurel spre uşă şi femeia, în pragul unei crize de nervi, se lăsă dată afară.

Lucky se întoarse în casă, după ce încuie uşa în urma ei, ignorând că ea continua să dea cu pumnii în uşă şi să sune disperată la sonerie. Se duse la baie şi se băgă sub duş, frecându-şi cu furie trupul care îl trădase. Simţindu-se ceva mai bine după duş, îşi puse un prosop în jurul şoldurilor şi decise să se bărbierească. Se tăie de câteva ori, pentru că gândul nu îi era la bărbierit. Privindu-se în oglindă îi spuse celui pe care îl vedea reflectat în sticla perfectă – un bărbat la treizeci şi doi de ani, suplu, frumos şi cu urme de tăieturi de lamă pe faţă:

— Nu eşti decât un biet idiot, Lucas O’Brien, orice femeiuşcă poate să-ţi facă felul. Dacă Miranda Mecullough te-a descheiat la pantaloni cât ai zice „peşte”, probabil că Kit St Clair o să te facă knock-out.

Un ciocănit discret în uşă îl întrerupse din reverie.

— Daa?

O femeie impunătoare, cu un coc imens de păr cărunt, apăru în

cadrul uşii:

— V-am adus ultimele scrisori la semnat pe ziua de azi şi, de asemenea, plicurile sosite cu poşta de după-amiază Dacă aveţi timp…

— Sigur că am, Mildred, poftim înăuntru. O moştenise pe Mildred Leeper odată cu firma Fusese secretara lui Clarence T. Martin şi totodată mâna lui dreaptă timp de treizeci de ani. Acum era secretara lui Lucky O'Brien şi mâna lui dreaptă Mildred ştia să se facă indispensabilă.

Lucky luă stiloul şi semnă îngrijit pe toate documentele întocmite fără cusur de impecabila Mildred. Femeia ştia probabil mai mult drept decât zece avocaţi buni luaţi la un loc.

— O să le pun eu la poştă în drum spre casă, îl mai informă ea.

— Mulţumesc, Mildred.

— Iar aveţi de gând să lucraţi până târziu?

— Nu, dar mai rămân câteva minute. Ochiului ager al lui Mildred nu îi scăpa nimic. Simţise că de la o vreme ceva nu era în regulă cu şeful ei, dar ştia cu siguranţă că, orice ar fi fost, de la nunta lui Lloyd Barrell, Lucky era mai preocupat ca oricând.

După mutra pe care o făcuse era evident că Mildred mai auzise povestea asta cu „mai stau doar câteva minute", care aveau apoi să se facă ore.

— La fel ca bătrânul Clarence. Muncă, muncă şi niciun fel de distracţie, bombăni ea. Măcar să vă amintiţi că v-am lăsat ceva de mâncare.

— Mulţumesc, Mildred, întotdeauna te gândeşti la toate.

— Pentru puţin. A, mai e ceva v-am lăsat de dimineaţă pe birou o scrisoare pe care scria „personal". Mă tem că n-aţi observat-o.

Adevărul adevărat era că nici nu văzuse vreo astfel de scrisoare, dar dacă Mildred spunea că era colo, atunci trebuia să fie. O căută din ochi şi într-adevăr o zări sub un maldăr de ciorne. Privi fără pic de interes plicul şi apoi îl azvârli deasupra unui teanc întreg de plicuri asemănătoare, care aşteptau să fie citite.

Orice ar fi fost, nu putea fi chiar aşa de urgent. Avea gânduri mai importante, nu voia să-şi strice cheful cu tot felul de prostii. Voia să îşi

amintească de fiecare clipă a serii petrecute cu Kit. Doamne, cât era de frumoasă! Atât de frumoasă, că reuşise să îi topească şi resentimentele pe care le avea faţă de familia St Clair. Aproape că îi păruse rău când aflase de bătrân. Într-un fel, el era dintre ultimii mohicani. Doar că nu îi putea ierta felul în care i-o luase pe Kit. Atunci era prea tânăr şi, poate, fără minte, dar acum ştia ceva ce putea să le schimbe amândurora viaţa Fără să înţeleagă din ce motiv, el amâna însă momentul adevărului. Aştepta să fie într-adevăr cineva în Pres-cott. Plecarea lui Lloyd în Phoenix se potrivea ca o mănuşă intenţiilor lui Lucky. Lloyd avea să gireze în Phoenix, în oraşul nevestei lui, o filială a firmei. Cu acest prilej, Lloyd îşi trecuse numele pe firmă Era o concesie necesară Lloyd era un avocat bun, iar acum, prin căsătorie, avea o mulţime de relaţii. Adică tot ce trebuia ca firma să prospere. Şi atunci Lucky va apărea în Phoenix nu ca ginerele alungat al.

St. Clair-ilor, ci ca un om care are succes. Atunci domnişoara St Clair va trebui să hotărască de una singură ce face, nu se va mai putea ascunde sub fustele mamei şi sub blazonul bunicului.

În cele din urmă, cu un oftat se opri asupra plicului – dar nu avea nici cel mai mic chef să afle ce avea să-i spună expeditorul anonim. Pe dosul plicului nu era trecut niciun nume. Înainte de a se hotărî să-l deschidă, îl întoarse pe toate feţele. Era un plic obişnuit, din cele care se vând la toate tutungeriile de cartier. Numele şi adresa lui de la birou erau trecute foarte neîngrijit, scrise la o maşină cu o panglică veche, astfel că scrisul abia de se putea descifra. Marca poştei era şi era de necitit. Lucky se gândi că era genul de corespondenţă care aduce mari deservicii expeditorului, mai ales dacă are intenţia de a cere vreo favoare destinatarului. Grija pentru o formă îngrijită a corespondenţei fusese unul din lucrurile de bază pe care le învăţase de la răposatul judecător, alături de alte câteva trucuri pe care trebuia să le ştie un bun avocat îl deschise în cele din urmă şi găsi înăuntru mai întâi o simplă foaie de hârtie pe care, cu aceeaşi panglică, erau dactilografiate aproape ilizibil, câteva cuvinte, care îi făcură sângele să se înfierbânte. Trecutul va veni peste tine, domnule O Brien, de data asta nu o să mai ai scăpare. Secretele tale o să le afle toată lumea.

Se încruntă şi strânse tare în pumn cutia de bere pe care tocmai o golise. Ce mai era şi cu ameninţarea asta?

Dar în plic mai era şi altceva Câteva copii xerox ale unor acte vechi, pe care el se străduise să le uite. Citi una din ele la întâmplare şi îşi spuse că trebuia să fie o glumă proastă Un lucru care – crezuse – rămăsese secretul lui – era, iată, cunoscut şi de o altă persoană Deşi singurul care ştiuse era acum mort şi îngropat, Dumnezeu să-i ierte păcatele. Bunicul St. Clair fusese cel care îi imitase semnătura pe actul prin care el, Lucas Miguel Strongarm O'Brien se declară de acord cu anularea căsniciei cu domnişoara Katherine St Clair.

După-amiaza aceea de început de toamnă îl urmărea şi acum.

Bătrânul St Clair nu acceptase refuzul lui de a semna cu toate că îi comunicase decizia finală a nepoatei lui: nu vrea să te mai vadă niciodată Pe vremea aceea, se gândi Lucky, eram aşa de tânăr că acest „niciodată" mi se părea adevărat, pe vremea aceea nu ştiam că viaţa are reguli pe care un „niciodată" spus de un om, de o femeie, nu le poate înfrânge, învăţase între timp, şi în meseria lui îi era foarte folositor, că niciodată nu trebuie să spui „niciodată".

Totuşi acest plic îi părea o glumă proastă Cine ar fi avut interesulsă dezgroape morţii? Cine ar mai fi putut şti că, a doua zi, după scena din curtea reşedinţei St Clair, bătrânul îl căutase la hotel. Vorbiseră ca între bărbaţi. Îi explicase diferenţa de clasă dintre ei. Cum că ar fi fost în interesul lui să accepte să se numească St Clair. Numele O'Brien nu i-ar fi adus nici pe departe atâta succes ca acela al femeii care îi era încă soţie. Îi sugerase chiar că îi va finanţa studiile de drept încăpăţânarea unui O'Brien fusese însă mai tare decât argumentele unui St Clair. Bătrânul însuşi rămăsese uimit, pentru că venise pregătit să fumeze cu el pipa păcii. Odată ce văzuse cât de tare se ţinea, spunând că nu vrea să se despartă de fata cu care se însurase decât dacă ea vrea acest lucru, bătrânul era pregătit pentru aproape orice. Îi surâdea ideea că nepoata lui favorită este iubită pentru ea însăşi. Nu pentru numele şi averea ei. În plus, băiatul acesta părea să aibă ceva stofă în el. Dar încăpăţânarea lui de irlandez îl scosese cu totul din fire.

— Nu rămâne, tinere, decât să accepţi să semnezi actul de

anulare a căsătoriei. Este probabil singura soluţie. Nu poţi rămâne însurat cu nepoata mea, nu o pot lăsa într-o astfel de situaţie încurcată Refuzul lui Lucky de a semna îl îndârjise. Luase stiloul pe care i-l oferise lui Lucky şi semnase documentul în locul lui.

— Este pentru prima dată în viaţa mea că fac un asemenea fals. Dumnezeu să mă aibă în pază dacă greşesc şi să mă ierte de păcatul acesta, dar nu am de ales. Iar dumneata, tinere, o să porţi la rândul dumitale stigmatul acestui păcat toată viaţa Pentru că suntem doi oameni pe lumea asta care ştim că, în faţa legii şi a lui Dumnezeu, tu rămâi soţul lui Katherine St Clair. Nu pot să te las să îi ruinezi viaţa cu ambiţiile dumitale prosteşti.

Lucky rămăsese uimit de hotărârea bătrânului. Privise semnătura încă umedă de pe hârtie şi trebuise să admită că era aproape perfectă El însuşi, dacă nu ar fi ştiut că nu a semnat niciodată acel act, ar fi putut jura că o făcuse. Mai înţelesese, clinultimele cuvinte ale şefului clanului St. Clair că intrase într-un joc periculos. Că nu avea cum depune plângere fără a afecta reputaţia lui Kit – care, era conştientă – trebuia ţinută departe de toate acestea Că, în sinea lui, nu se putea considera despărţit definitiv de Kit – nici în acte, nici în inimă. Orice căsătorie ar fi contractat, ar fi putut fi atacată în justiţie, dacă ar fi ştiut cineva că anularea primei lui căsătorii era un fals.

Privi copiile după certificatul de căsătorie pe care era aplicată ştampila ANULAT, privi semnătura atât de artistic imitată de bătrânul St Clair pe solicitarea de anulare a căsătoriei. Se întrebă dintr-odată dacă nu cumva şi semnătura lui Kit era la fel de adevărată ca a lui. Se întrebă de ce, după atâţia ani, încă se mai simţea intimidat de bătrânul din care nu mai rămăsese decât o urnă de cenuşă Cineva scrisese, alături de semnătura lui, FALS GROSOLAN CARE POATE FI DOVEDIT. Adevărat în munca lui, Lucky văzuse destul de multe cazuri când, chiar după mulţi ani, un astfel de fals putuse fi dovedit. Iar dacă cineva ştia că semnătura aceea era falsă, ei bine, probabil că avea şi alte argumente pe care le păstra pentru o scrisoare viitoare. Poate chiar pentru presă Poate pentru şantaj. Acelaşi lucru i se putea întâmpla şi lui Kit iar pentru ea şocul avea să fie mult mai mare.

Începu să umble prin birou cu paşi mari, măsuraţi. Nu se putea gândi decât la o singură soluţie. Nu era nimic altceva care să stea în puterea lui, date fiind circumstanţele. Oricât de mult l-ar fi costat sufleteşte pe el.

Primul luciu pe care îl avea de făcut a doua zi dimineaţă era să plece spre Phoenix. Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să ia din nou legătura cu femeia pe care o iubise cândva, cu care se însurase. O femeie pe care o minţise în mod deliberat, lăsând pe altul să îl semneze în fals. Fiind avocat, Lucky ştia exact care îi putea fi pedeapsa. Se rugă în gând ca, acolo unde era, bătrânul St. Clair să îşi fi primit, la rândul lui, pedeapsa.

Kit St Clair avea dreptul să ştie. Trebuia să îi spună cineva cum stăteau lucrurile. Şi nu avea cine să o facă altcineva Trebuia să îi spună el însuşi.

Privi din nou paginile fotocopiate. Ceea ce văzu pe ultima pagină – de

— Mai bine însurat decât mort".

Plicită, care putea să ameare d-a. Aşa că d? Ul, e – dar.

Porta amânare P hoen, X nu în u.

CAPITOLUL VII
21 decembrie 1990

În biroul ei, Katherine St Clair se pregătea să înceapă o nouă zi de lucru. În ultima săptămână nu îi mai plăcea să vină la birou – locul în care, altă dată, se simţea cel mai bine. Lucra fără chef şi numai hârtiile care nu sufereau amânare. Respinsese câteva oferte de reclamă de care, în mod obişnuit, i-ar fi plăcut să se ocupe ea însăşi.

Îşi turnă o ceşacă de cafea pentru că nu reuşea să-şi aducă aminte dacă în dimineaţa respectivă mai băuse vreuna. Se simţea atât de lipsită de putere, că ar fi putut jura că nu băuse o cafea în viaţa ei.

Nu dormise deloc bine. De fapt, de o săptămână, de la nunta lui Muffy, nu dormise mai deloc. Nu doar misterioasa scrisoare o ţinuse trează – i se părea o chestie de prost gust şi fusese uimită că nu

apăruse nicio continuare. O altă scrisoare în care, eventual, să i se ceară bani. Nu primise nimic de felul ăsta, ceea ce o făcu să bănuiască şi mai tare că în spatele ei se afla Lucky O'Brien. Care venea din nou să îi tulbure zilele. De ce ar fi făcut-o? Din răzbunare? Katherine n-ar fi putut spune. Avusese zece ani la dispoziţie să se răzbune pe ea sau pe familia ei şi nu o făcuse. Apariţia lui la nunta lui Muffy fusese o lovitură grea Nu credea că după atâţia ani – bărbatul acesta însemna încă atât de mult pentru ea De parcă nu s-ar fi despărţit decât ieri. De parcă nu s-ar fi despărţit niciodată.

Reuşise vreme îndelungată să nu se gândească la el. Acum, că începuse să o facă, nu se mai putea opri.

Şi-l amintea pe Lucky O'Brien, aşa cum apăruse el în ziua aceea la râu. La fel de limpede cum era imaginea erau şi senzaţiile pe care le simţise, reacţia instantanee şi greu de uitat a trupului ei, pe care n-o mai regăsise de atunci lângă niciun bărbat înalt, bronzat, frumos până la Dumnezeu. Era tot numai muşchi supli şi tari, tot numai piele fină şi care îmbia palmele să se convingă de delicateţea ei. Culoarea lui de bronz, foarte specială, aproape aurie, datorită pigmentului lui de irlandez corcit cu indian. Nici înainte, nici după el, nu mai întâlnise pe cineva care să-i semene. Nici măcar pe departe. Avea un magnetism aproape animal, o senzualitate care răzbea din toţi porii, căreia ea nu îi putea rezista Mai erau şi ochii.

N-ar fi putut să uite niciodată ce ochi avea. Se scutură ca de un vis urât, deşi era cea mai plăcută reverie în care căzuse de multă vreme. Îşi spuse din nou în sinea ei, a milioana oară şi cu acelaşi rezultat nul, că pe Lucky O'Brien şi l-a scos de mult din minte. Încerca să se convingă că aşa este, deşi în aceşti ani îi mai trecuse din când în când prin cap să se întrebe pe unde mai este el, ce face. Primise răspunsul cu o săptămână în urmă.

Acceptase să meargă la nunta lui Muffy pentru că simţea că trebuia să iasă în lume. După experienţa nefericită cu Don, avusese norocul de a-l întâlni pe Doc şi înţelesese mai multe despre ea însăşi din conversaţiile lor. Câştigase un prieten, dar îşi devenise sieşi cel mai neîmpăcat duşman, pentru că pricepuse că îşi stricase poate anii cei

mai frumoşi din viaţă, încercând să facă pe placul familiei ei. Să le demonstreze acestora că nu este doar o biată femeie, iar lumii – că nu este doar moştenitoarea St Clair. Ea însăşi, sufletul ei, rămăseseră undeva pe ultimul plan. Pentru ea însăşi nu găsise niciun colţişor de timp. Nici măcar pentru a se întreba ce îşi doreşte cu adevărat de la viaţă Munca? îi adusese satisfacţii nenumărate, dar era un domeniu aproape epuizat Avusese succes şi acest lucru o obosise. Ca şi faptul că în fiecare seară se întorcea într-un pat gol, într-o casă goală, că toţi o privesc oarecum ciudat când îi spun… „domnişoară St. Clair". Obosise să fie „domnişoara St. Clair", obosise să fie femeia de afaceri cu mintea rece şi calculată Simţea nevoia să facă o nebunie. Se sufoca.

La nuntă privirile se îndreptau adesea, admirative spre ea Suplă şi destul de înaltă, rochia albastră cădea perfect pe trupul modelat de sport şi de o dietă fără cusur. Tenul îi era încă proaspăt, pentru că nu pierdea niciodată nopţile. Nici măcar muncind. O uşoară oboseală, mai degrabă a sufletului decât a trupului, îi plutea peste trăsături, dar îi dădea un aer parcă mai atrăgător. Ultima perioadă nu fusese tocmai fericită pentru ea Avea aerul uşor nesigur al cuiva care iese pentru prima dată pe stradă primăvara, după o iarnă în care a stat închis în casă şi abia de poate suporta lumina soarelui şi lumea din jur.

Îşi ridicase părul în creştet într-un coc simplu şi delicat, lăsându-şi ceafa liberă Privindu-se în oglindă înainte de a pleca de acasă, se gândise că poate ar fi trebuit să se fardeze mai mult decât atâta, adică uşoara umbră fumurie din jurul ochilor, puţinul roz-piersică în obraz şi rujul de o nuanţă proaspătă, naturală, pe buze. Mai mult, parfumul ei, în care aromele de portocal se amestecau cu unele care aminteau de levănţică, era uşor. „Între atâtea femei care or să-şi verse pe ele sticle întregi de parfum, nici n-o să se simtă" – îi trecu prin minte.

Ajunsese la petrecere cu câteva minute înainte de a începe cununia şi se simţise uşor jenată, pentru că nu îi plăcea să se lase aşteptată Muffy se repezise la ea şi Kit putu să zâmbească în sinea ei constatând că avusese dreptate. Muffy purta o rochie de mireasă de tzt:

Un alb virginal, coroniță de lămâiță și avea, în general, aerul unei mirese sfioase care merge pentru prima dată la altar. Într-un fel, poate că așa și era, se gândise Kit, amintindu-și privirea clar îndrăgostită pe care o zărise în ochii prietenei ei când vorbea de viitorul ei mire.

— Kit, te așteaptă cavalerul, Dumnezeule, unde ți-e capul, puteai să ne dai peste cap toată ceremonia!

Kit nu avu timp să-și spună că totuși, prietena ei nu se schimbase chiar așa de mult, că se trezi față în față cu un bărbat înalt, foarte înalt, care o privi brusc însuflețit, dar destul de reținut în maniere.

Lloyd, care apăruse și el, făcu prezentările.

— Lucas Michael O'Brien, patronul, dar în curând asociatul meu, și domnișoara Katherine St Clair. Cred că ar trebui să-i spui Lucky; nu ți se pare că numele e scris pe figura lui? o întrebă Lloyd pe Katherine, care rămăsese mută de uimire. Surpriza de a descoperi că acela care îi fusese rezervat ca partener la nunta prietenei ei era fostul ei soț o lăsase fără cuvinte.

Fără să sesizeze nimic aparte – Lloyd, care era obișnuit cu o asemenea reacție a femeilor când le era prezentat Lucky – continuă:

— Iar ci poți să îi spui Kit E foarte prietenoasă, dacă ajungi să o cunoști mai bine, chiar dacă acum arată ca o mâță gata să se stropșească la tine.

Kit se întrebă dacă și pentru el surpriza și bucuria erau la fel de mari. Pentru că trebuia să recunoască că se bucura nespus de faptul că îl vede. Spera ca și el să aibă aceleași sentimente. Iar după expresia amuzată și mângâietoare în același timp a ochilor lui, așa era Ceea ce însă o enervă pe Kit era aerul că îi jucase o farsă și acum savura victoria Ei bine, avea să fie prima și ultima lui victorie asupra ei.

Lucky îi zâmbise. Același zâmbet ușor timid în colțul gurii – unul din lucrurile care o fermecaseră întotdeauna la el, ca și cum nu ar fi fost exemplarul superb care era Un spin de gelozie îi trecuse brusc prin inimă Probabil că fuseseră multe cele fermecate până la pierderea minților de acest zâmbet sfios. Kit își spuse sieși că e ridicolă această

gelozie retroactivă De zece ani nu mai avea niciun drept asupra lui. Dacă avusese vreodată un asemenea drept.

Probabil că ar fi roşit până în vârful urechilor dacă ar fi ştiut că şi lui îi treceau prin cap tot astfel de gânduri. Şi el era gelos pe aceia care căzuseră, fără nicio îndoială, în timp, pradă farmecului acestei femei atât de deosebite.

Kit se strădui să amâne reveria, deşi era singurul lucru care mai conta Nu avea chef de scrisori de afaceri, de întâlniri de afaceri. Trebuia să supervizeze un catalog de publicitate de care nu era prea încântată, dar nu avea nici măcar energia de a-l răsfoi şi de a face unele însemnări pe marginea lui, pentru a trimite la refăcut părţile care nu îi plăceau.

„Nu fi idioată, Katherine", se certă în sinea ei. Ceaşca de cafea aburindă îi ardea degetele, dar nu părea să bage de seamă Privirea îi era pierdută în peisajul care se vedea de la etajul al 32-lea unde era biroul ei. Sunt zece ani, se gândea ea, şi parcă n-ar fi trecut nicio săptămână în ciuda aparenţei ei de femeie stăpână pe sine, Katherine se simţea încă puştoaica îmbujorată toată de emoţie care spusese „da" în faţa acelui judecător de pace în dimineaţa de august Trebuia să se gândească la toate aceste lucruri care contau pentru ea ca la un trecut care nu mai avea cum să se întoarcă Era mort şi îngropat. N-avea niciun rost să trăiască din amintiri. Aşa îi spusese Doc. Doc, cel care avea întotdeauna dreptate.

Telefonul de pe birou sună strident, sau cel puţin aşa i se păru lui Kit. Sări şi ridică receptorul.

— Daa?

Asistenta ei o anunţă cu o voce uşor ciudată:

— E cineva aici care vrea să te vadă Kit se încruntă Asta îi mai lipsea.

— E cineva care avea programată o întâlnire cu mine?

— Nu.

— Cine este?

— N-a vrut să îmi spună cum îl cheamă.

— Bărbat?

— Cu siguranţă! spuse Sally, cu aerul că mai avea puţin şi îşi dădea ochii peste cap.

De obicei, Sally nu-şi pierdea aşa de uşor capul când în faţa ci apărea un reprezentant al sexului îndeobşte cunoscut ca purtător de pantaloni.

Tss

— Ce vrea?

Sally îşi coborî vocea şi păru să îi comunice cel mai important secret.

— N-a spus.

Doar că domnişoara St Clair nu era chiar în dispoziţia cea mai potrivită pentru astfel de jocuri.

— N-a spus sau n-ar spune?

— Mai degrabă nu vrea să spună.

Kit oftă şi îşi frecă uşor tâmplele care începeau să-i zvâcnească Misteriosul vizitator nu putea fi decât una din două: un comis-voiajor care încerca să îi vândă cine ştie ce – ori un client. Cei dintâi încercau, de regulă, să îi vândă echipament foto şi soluţii, dar dacă era din a doua categorie, obligatoriu trebuia să se poarte cu cea mai mare grijă.

Şi un potenţial client nu trebuia pierdut indiferent care ar fi fost starea ei de spirit.

Ca să se afle în treabă, Katherine întrebă:

— Ce culoare au pantofii lui?

— Ce culoare au pantofii lui? repetă Sally năucită de întrebare.

— Exact, ce culoare au pantofii tipului? Kit repetase întrebarea de parcă ar fi avut de-a face cu un copil slab de minte, nu cu o fată care în pragul susţinerii unui doctorat în filosofie şi pentru care slujba la St. Clair Enterprises nu era decât un mod de a-şi rotunji suma cu care o fericeau părinţii lunar. Dar se pare că operele lui Kant erau mai aproape de înţelegerea lui Sally decât răspunsul la o întrebare care presupunea ca ochelarista cu aer de şoricel să-şi îndrepte din nou privirea spre bărbatul superb care pătrunsese nechemat de nimeni în biroul ei. În sanctuarul ei. Şi ea, şi Kit ştiau foarte bine că toţi comis-voiajorii poartă pantofi maro, ceea ce îi făcea infinit de uşor

detectabili într-o mulţime de bărbaţi care s-ar fi decis să bată la poarta lui St. Clair Enterprises.

— Păi… nu are, replică Sally după un moment de derută.

— Că doar n-o fi în ciorapi, veni prompt părerea lui Kit, brusc amuzată de ideea că la uşa ei se află un bărbat desculţ. Şi uşor panicată…

— Nuu, răspunse Sally după o oarecare ezitare, n-am spus asta. Vreau să spun – îşi apropie ea buzelecte receptor, astfel încât străinul care aştepta răbdător să nu îşi dea seama de ce parte anume a ţinutei lui este vorba în conversaţie – vreau să spun că nu poartă pantofi ca toţi bărbaţii, are cizme de cowboy.

Pentru Kit nu fu tocmai simplu să prelucreze această informaţie.

Sally se simţi datoare să adauge:

— Este, de fapt, un cowboy. Kit nu rezistă şi scoase un sunet de uimire cu totul nepotrivit cu educaţia ei primită la colegiul acela elveţian. Pe asistenta ei o umflă râsul, relaxându-se, după câte se părea, pentru prima dată de când străinul pătrunsese în birou.

Kit distinse printre zgomotele din receptor vocea unui bărbat care îi spunea ceva lui Sally. După timbru era cu siguranţă un tip dur, dar inflexiunile vocii acestuia nu îi spuneau nimic. Sally chicoti, ceea ce nu i se mai întâmplase, probabil, niciodată. Acest detaliu o puse pe gânduri pe Katherine. Sally, ca doctorantă în filosofie ce se afla, nu chicotea niciodată.

— Sally? întrebă ea neîncrezătoare. Tu eşti la telefon?

Ţipă destul de sofisticată care răspundea la numele de Sally se simţi datoare să se explice.

— Domnul îmi demonstra amuzat că tocmai am făcut o greşeală Nu este cowboy, ci indian. Ştiam eu că m-am dus degeaba la cursurile de etnologie. Adăugă apoi abia ţinându-şi râsul:

— Cred că are dreptate că e indian, altfel nu se poate să audă atât de bine.

Cât despre Kit, nu mai auzea de mult nici chicotelile lui Sally, nici precizările şi scuzele fetei. „Un indian la uşa mea… Nu poate fi decât… Iar el nu are de ce să vină…”

Apoi se redresă cât putu ea de rapid:

— Nu mă interesează dacă e cowboy sau indian. Poate să fie şi eschimos, din partea mea, dar în biroul ăsta nu intră decât dacă are întâlnirea fixată dinainte. Nu vreau să văd nici cowboy, nici indieni, nici zuluşi, pe nimeni. Nu în dimineaţa asta, ai înţeles? Spune-i că sunt ocupată.

— I-am spus, zise Sally timid.

— Şi?

— A spus că poate să aştepte până te eliberezi.

Ăsta era un semn bun, este genul care insistă. Aşa îi era ei norocul.

— Şi nu l-ai întrebat de ce a veni?

— Am încercat, dar n-a vrut să îmi spună mie. Zice că este ceva personal.

Temerile cele mai negre ale lui Katherine păreau să prindă contur. Dacă era cine credea ea, totul era pierdut ştia că ar fi rezistat unei întâlniri cu orice bărbat din lume, dar nu cu acesta care, după toate probabilităţile, se afla în antecameră Autorul anonim al scrisorii avusese dreptate, trecutul venea să o rănească din nou. Dar poate că se înşela Poate era chiar un indian care greşise uşa şi care căuta, de fapt, o asociaţie pentru drepturile omului, care avea sediul în aceeaşi clădire, cu două etaje mai jos. Poate căuta firma de avocaţi care era pe palierul alăturat. Poate că nu era cine credea ea îşi dădu seama că încearcă singură să îşi facă curaj, dar fără un efect vizibil.

— Cred că ar trebui să îl primeşti, Katherine, rezumă Sally situaţia.

— De ce?

Sally îşi coborî din nou vocea, deşi era convinsă că străinul putea prinde orice respiraţie a ei.

— Pentru că tipul este absolut superb.

Kit se simţi brusc încolţită Cele mai negre presimţiri se adevereau. În toată viaţa ei întâlnise un singur bărbat despre care să poată spune cu mâna pe inimă că este „absolut superb". Lucky O'Brien. Iar asta aproape o costase relaţia cu familia ei. Şi o costase şi inima ei.

În care niciun alt bărbat nu mai reuşise să pătrundă.

— Nici nu e însurat, spuse Sally, din ce în ce mai aprinsă Nu poartă verighetă.

Pentru Kit întreaga conversaţie era un fel de ultimul dialog al unui condamnat la moarte şi îi era recunoscătoare lui Sally că flecărea atâta, chiar dacă bărbatul o auzea.

— E foarte înalt, brunet, şi are nişte ochi care ar băga în boală şi pe Maica Tereza.

— Nu huli, Sally, nu există aşa ceva.

— Jur, făcu Sally, şi din tonul ei se putea înţelege că nu glumea. Are cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut în viaţa mea.

Inima lui Katherine se opri în loc. Ştiu în aceeaşi clipă că trecutul venise peste ea ia să o lovească din nou, poate mult mai tare decât cu zece ani în urnă Poate mortal.

— Doar un moment, Sally. Ai spus că are ochi albaştri?

— Da, răspunse Sally, evident prinsă şi într-o conversaţie aprinsă cu bărbatul acela. Stai puţin, Katherine, continuă ea Cred că ar trebui să vorbeşti neapărat cu acest domn.

Lui Kit nu îi plăcea să i se spună ce să facă.

— Şi de ce, mă rog, „ar trebui”?

— Pentru că susţine că este soţul tău.

CAPITOLUL VIII

Soţul ei? Termenul cel mai potrivit, cel puţin din punct de vedere legal, era de fostul ei soţ.

Lucky era cu spatele la uşă şi râdea de stupoarea întipărită pe chipul lui Sally, când Katherine deschise uşa ca o furtună Cuvintele fetei fuseseră de natură să o scoată din sărite. Cine era el să vină la biroul ei şi să se dea drept soţ? Nu avea acest drept şi nu îl avusese decât un timp foarte scurt. Afurisita lui de mândrie de irlandez îl împiedicase să îşi exercite vreme mai îndelungată atribuţiile conjugale. Ce mai voia acum? Nu îi ajunsese că o ţinuse toată seară pe jar la nunta aceea? Kit îşi dădea seama că inima ei era de altă părere decât mintea

Nu fusese „nunta aceea", ci un moment fericit în viaţa ei, când simţise că soarta nu este cu totul împotriva lui Katherine St Clair şi că, aşa cum se spune, viaţa ştie să le aranjeze pe toate. Dar nu putuse ca, între atâţia invitaţi, să-i sară de gât şi să se poarte aşa cum se simţea îndemnată să o facă să îi vorbească aşa cum i-ar fi vorbit unui vechi şi iubit prieten şi să-l sărute ca pe singurul bărbat din lume care merita sărutat şi să fugă cu el din lume sau măcar până la ea acasă şi să facă dragoste până ar fi simţit amândoi că toţi aceşti ani de absenţă s-au şters. Dacă aşa ceva ar fi fost cu putinţă în cărţişi în filme, da Nu şi în viaţa de zi cu zi. Îşi amintise cu tristeţe de ceea ce se spunea în spatele ei. Orice şi-ar dori Katherine St. Clair, mai devreme sau mai târziu, obţine. Ea singură ştia cât era de neadevărat. Ce distanţă era între aceste cuvinte şi realitate.

Câteva fracţiuni de secundă Kit îl privi cum stătea aşa cu spatele la ea, fără să îi simtă prezenţa. Sunt unele lucruri, reflectă ea, pe care o femeie nu le poate uita la bărbatul pe care l-a iubit cândva Forma umerilor, forma urechilor, uneori înduioşător de comică, dacă sunt privite din spate. Felul în care părul de la ceafă i se aşază peste gulerul cămăşii. Felul în care stă în picioare, cum îşi ţine picioarele depărtate sau apropiate. Întreaga alură, silueta.

Felul în care îşi ţine mâinile în buzunare sau în şolduri.

Totuşi pentru Kit era de fiecare dată când îl vedea o uimire legată de cât era de înalt când îl revăzuse la nuntă, îşi dăduse seama că totuşi uitase cât era de larg în umeri, cât de puternic îi era trupul. Sau, gândise ea, în toţi aceşti ani, datorită exerciţiilor fizice practicate cu sfinţenie, trupul lui se conturase ca al unui adevărat bărbat. Şi devenise cu adevărat un bărbat impunător, care putea schimba şi domina atmosfera dintr-o încăpere din clipa în care intră.

— Lucky?

Se întoarse spre ea şi nu putu decât să o soarbă din ochi. Orice gând ar fi fost acela cu care venise, medita Kit, privirea aceasta admirativă a fost sinceră iar Kit arăta cu adevărat colosal. Purta un taior Ferré de culoarea piersicii, cu nasturi negri, iar la gât avea două şiruri scurte de perle negre. În urechi, cercei mici de aur cu câte o perlă

fiecare. Părul îi era strâns într-un coc gen banană Ciorapii aveau culoarea nisipului, iar combinaţia cu fir lycra dădea o fluiditate aparte gambelor ei suple. Picioarele îi erau încălţate în ghetuţe de piele fină negre. Ca de obicei, era foarte puţin fardată Doar un contur delicat, cu tuş în jurul ochilor şi puţin fumuriu pe pleoapa superioară la de obicei se dăduse cu un parfum uşor, floral.

— Kit…

Numele ei îi scăpase de pe buze aproape fără să vrea, părând uimit de apariţia ei ca şi cum nu ar fi venit el să o caute, ca şi cum nu ar fi ştiut că ea ar fi putut apărea oricând de dincolo de uşa de mahon masiv. Îşi imaginase în mii de feluri această nouăîntâlnire cu ea, dar nu în modul în care se întâmplase.

Simţind că nu ar mai putea articula un cuvânt fără să îşi trădeze emoţia, Kit îi făcu semn să o urmeze în birou.

Ar fi vrut să îi spună asistentei ei să le pregătească o cafea sau un ceai, dar nu se simţi în stare. Sally o scoase însă din încurcătură.

— Vă fac câte o cafea?

Incapabilă să rostească un cuvânt, Kit dădu din cap că da.

Intrară amândoi în biroul ei şi, după ce uşa se închise în urma lor, rămaseră faţă în faţă ca doi duşmani. Nu mai era nimeni în jur de care.

— Te ascult.

Lucky însă nu rosti niciun cuvânt o privea intens de parcă ar fi vrut să-i transmită în acest fel ceea ce avea de zis.

În faţa lui stătea preşedinta unei firme puternice, o femeie care reuşise în viaţă, în ciuda faptului că era femeie şi în pofida pronosticurilor negative ale celor care credeau că o femeie nu avea nicio şansă la cârma unui imperiu cum era St. Clair Enterprises. Această femeie în faţa căreia, probabil, tremurau, de frică destui bărbaţi, era gata să înceapă să plângă doar pentru că fostul ei soţ reapăruse după zece ani în biroul ei şi avea ceva de spus.

— Kit, vreau să îmi promiţi că ai să asculţi cu atenţie ce-ţi spun. Şi că o să mă crezi că nu am inventat nimic.

Kit dădu din cap că este gata să asculte orice ar fi avut el de

spus, iar Lucky începu povestea de la momentul în care bătrânul St Clair venise la el în camera de hotel pentru a-l convinge să semneze actul prin care era de acord cu anularea căsătoriei. Pe măsură ce povestea, Lucky părea să retrăiască aceleaşi emoţii, dar se strădui să poată duce povestea la bun sfârşit Nu îi ascunse nici faptul că anularea căsătoriei lor era bazată pe un fals care putea fi oricând scos la iveală care ar fi fost, mană cerească pentru presă de scandal sau pentru un şantajist Kit simţi că ameţeşte. Începea să înţeleagă rostul scrisorii pe care o primise. Nu mai era mult până ce şantajistul avea să treacă la ameninţări.

— Aceasta este povestea şi poate că este vina mea că nu am venit să lămurim lucrurile mai de mult. Măcar după moartea bunicului tău. Am fi găsit o formulă decentă de a divorţa, astfel încât să scutim memoria bunicului tău care, în felul lui, a fost un bărbat admirabil, de pata pe care i-ar fi adus-o o astfel de semnătură falsificată Dar am amânat, fără să-mi dau seama de ce. Ştiam şi că în orice zi se putea întâmpla o nenorocire. Urmăream înnebunit rubricile mondene ca să aflu din vreme dacă nu „cumva ai intenţia de a te mărita Tot timpul am crezut că ai făcut-o şi mie mi-a scăpat. Am trăit cu groază asta şi totuşi am amânat o explicaţie cu tine.

— Dacă tot ai tăcut până acum, ce ţi-a venit.

— Am crezut că de acest lucru ştim numai bunicul tău şi cu mine că, după moartea lui, am rămas singurul care era la curent cu ce se întâmplase în camera mea de hotel acum zece ani. Întrucâtva simţeam că secretul este la adăpost Nu eram capabil să vin şi să-ţi spun că în faţa legii eşti încă măritată cu mine. Dar am primit ieri un plic care m-a pus pe gânduri. O scrisoare odioasă, anonimă, prin care sunt avertizat că totul va ieşi la iveală.

Lui Kit nu îi veni să-şi creadă urechilor. Primise deci şi el o scrisoare asemănătoare.

Lucky băga mână în buzunar şi îşi scoase portofelul. După cumputu remarcă ea, portofelul era din piele fină, cu monogramă încă o dovadă că îi mergea bine şi că era, în acelaşi timp, un bărbat cu gust. Probabil că nu i-ar fi plăcut la fel de mult dacă ar fi ştiut că era un

cadou din partea Mirandei la prima aniversare a prieteniei lor. Dar Lucky nu se simţi dator să-i explice acest detaliu.

— Uite, asta e scrisoarea. Fără să pună mâna pe ea, Kit recunoscu aceeaşi bandă ştearsă la maşina de scris, aceleaşi caractere. Se întoarse spre biroul ei şi, dintr-un sertar, scoase.

BI Icul pe care îl primise cu o săptămână în în ni. 1.

I Iile ce am primit eu. Lucky desfăcu plicul şi citi cele câteva cuvinte. Apoi, fără să mai adauge nimic, scoase im plicul lui paginile care nu erau în cel primit de ea.

Ai aici nişte hârtii care nu sunt în plicul i. ni Mi se pare că acela care ne-a trimis acest n îi sori ştie exact cum stau lucrurile.

Kit privi cu atenţie copia xerox destul de îi mă pentru a se înţelege despre ce era vorba.

— Dar eu nu am semnat niciodată aşa. I v. i! strigă, fără să îi pese că Sally ar fi punii o auzi.

I aicky rămase interzis.

— Kit, ce vrei să spui? Cum adică „nu ai l uniat”?

Exact cum ai auzit Bunicul mi-a spus că în, semnezi tu este suficient Eu nici măcar n-am văzut hârtia a cărei copie se presupune a îi asta din mâna ta.

Lucky începu să se lumineze. Cum de nu îi în (iisc prin cap? Pe atunci Kit era atât de bul-risată că bunicul se gândise că era mai bine să n-o „deranjeze” cu amănunte cum ar fi semnarea unei asemenea hârtii. Aşa că, probabil, aşa cum îl plastografiase pe el, o plastografi ase şi pe ea Era atât de simplu încât, cu toată ura pe care o simţea crescându-i în piept împotriva încăpăţânatului bătrân, nu putu să nu admire igeniozitatea planului. Se întrebă cum ar fi reacţionat Kit dacă ar fi pus-o să semneze. Probabil că în faţa unei reale declaraţii a despărţirii lor, ar fi ezitat puţin înainte de a semna Poate aşa ei doi ar mai fi avut o şansă.

Sally apăruse cu cafelele şi nu ştia cum să plece mai repede. Era o fată isteaţă, dar nu foarte versată ca secretară, dar Kit o plăcea pentru că era o fire plăcută şi sinceră şi, de obicei, nu se amesteca unde nu îi fierbea oala.

Luară fiecare câte o ceaşcă de cafea şi se priviră în tăcere. Lui Kit îi trebuia încă timp să digere noutăţile. Cu adevărat noutăţi! mai întâi aflase că este încă măritată Nu îşi dădea seama încă dacă acest lucru o supăra sau o bucură Nu îşi putea încă stăpâni emoţiile. Apoi, descoperise că bunicul ei falsificase semnături. O făcuse, fără îndoială, pentru familie, pentru acel sens pe care îl dădea el noţiunii de fami Nu mă dau drept cine ştie ce expert, dar pot să spun că este unul dintre cel mai preţioase obiecte de aici.

Firele erau împletite cu o tehnică ingenioasă şi de ele erau prinse tot felul de pietre şi de scoici. Dacă descriai brăţara, ai fi zis că este prea încărcată, dar dacă o aveai în mână îţi dădeai seama că era de un gust desăvârşit.

— Ai dreptate, dar am şi alte piese cu adevărat remarcabile. „Aşa, Kit, îşi spuse în sinea ei, vorbeşte despre orice altceva, numai adună-ţi gândurile şi vezi ce se mai poate face cu ceea ce ai aflat".

El continuă:

— Ai nişte pietre rare, neşlefuite, care sunt o mică avere.

— Au costat o mică avre, preciza Kit Era încântată în sinea ei că el nu îi lua în râs pasiunea pentru acele podoabe ciudate care, se putea spune, erau caracteristice neamului lui. Mai precis, al mamei lui.

— Totuşi piesa de rezistenţă a colecţiei este colierul din centru.

Era un colier de argint cu turcoaze splen Dacă nu mă înşel, spuse el, este lucrat de Marele Meşteşugar-Care-împleteşte-Argirit.

Kit râse. Cum venea vorba de cei din neamul lui, Lucky devenea brusc ceva mai oficial şi avea un ton uşor preţios. Era mândru de ascendenţa lui indiană.

— Fără îndoial că această frumuseţe primitivă a lucrăturii Navajo impresionează cel mai tare, spuse Kit, având aerul că vorbeşte dintr-un ghid.

Lucky o privi cu capul aplecat într-o parte.

— Bunica mea, care se chema Femeia-Ca-un-Curcubeu, obişnuia să spună că întotdeauna frumuseţea este cea care echilibrează natura.

Ea dădu din cap în semn că ştie despre ce este vorba.

— Vechiul concept Navajo despre hozho. Lucky fu de-a dreptul

uimit.

— Ştii tu despre hozho?

— Sigur că ştiu. Şi eu încerc să găsesc acest echilibru în natură, dar în loc de argint, folosesc aparatul de fotografiat, spuse ea, şi roşi pentru că îşi aminti brusc în ce măsură erau adevărate aceste cuvinte. Cu zece ani în urmă.

— SOS.

Îl fotografiase gol minute în şir. Probabil că fusese şi acela un mod de a surprinde un echilibru al naturii, pentru că, deşi se simţise pentru prima dată femeie, fusese în acelaşi timp o preoteasă care oficiase un ritual.

Lucky se întoarse spre fotografiile de pe pereţi.

— Sunt făcute de tine?

— Sigur că da.

— Exact, păru el să-şi amintească dintr-odată, mereu aveai un aparat de fotografiat cu tine.

Aşa şi era Deşi în ultima vreme avusese din ce în ce mai rar chef să iasă în afara oraşului şi să facă poze. Era păcat.

— Lucrezi foarte bine, o felicită el.

— Mulţumesc. Kit se simţi ca un copil care primeşte o laudă nemeritată.

Lucky se oprise în faţa unei fotografii alb-negru pe care ea o făcuse în timpul unei furtuni în deşert Cerul nopţii era plin de vârtejuri de praf. Totul era ciudat şi aducea pe undeva cu fotografiile făcute pe calculator despre naşterea unei noi galaxii. Undeva în fundal se putea desluşi însă silueta unui munte.

— Parcă se aude vântul vuind, spuse Lucky, în semn de supremă admiraţie. Şi parcă se simte mirosul de ploaie.

— Da, îşi aminti ea, aşa şi era Sălbatic şi frumos, când am făcut fotografia iar electricitatea din aer era atât de puternică, încât părul mi se electriza la cea mai mică atingere.

Lucky se întrebă dacă asta nu fusese riscant pentru ea. Se mai întrebă oare de câte ori, în aceşti zece ani, se aruncase de una singură într-un astfel de pericol şi ar fi putut avea nevoie de ajutorul lui.

— Ai riscat ceva când ai făcut poza asta.

— Cam așa ceva M-a udat ploaia până la piele și am înghețat în ultimul hal, dar cred că a meritat.

Se jucase cu focul în noaptea aceea, dar meritase, așa credea și nimeni nu i-ar fi putut zdruncina această credință. Cum nu i-ar fi putut zdruncina părerea că se jucase cu focul și în timpul acelei săptămâni în care fusese doamna Lucas Miguel Strongarm O'Brien. Dar, de asemenea, meritase.

— Nu i-ai dat niciun nume tabloului ăstuia?

Cum de ghicise? se întrebă Kit.

— Ba da l-am spus: „Zeii se-nfurie, zeii se bucură".

Se întrebă dacă Lucky înțelegea de ce îi spusese așa.

Păru însă că nu bagă de seamă cât de indian suna numele tabloului. Se lăsă ușor pe spate, gânditor, și spuse:

— Ciudat, cum putem fi de schimbători. Acum ne dorim ploaie, care să ude pământul, pentru ca în secunda următoare să vrem să fie soare, care să vină să usuce picăturile de ploaie. Ce ciudat cum ceea ce iubim poate să ne facă rău!

— Da, spuse Kit, apăsat Adesea distrugem ceea ce iubim.

Cu ochii în ochii lui, rămaseră așa îndelung, fără să poată spune niciunul cât trecuse de când nu mai scoseseră niciun cuvânt ochii, atât, vorbeau o limbă a lor, în care nu existau cuvinte răstite, nu existau reproșuri, ci numai ceva care îi limpezea pe fiecare în parte, ca o infinită iubire. Se apropiară încet-încet unul de altul, până când buzele aproape li se atinseră Simțeau cum aerul devine vâscos, electrizat, între ei. Kit avu senzația că încep să o doară contururile buzelor, obrajlor, durere care crescu, crescu și nu se potoli decât când palma lui Lucky veni și o prinse de bărbie, apropiind-o și mai mult de el. Apoi, mâna cealaltă îi cuprinse obrazul și Kit nu se mai opuse, lăsându-se în voia acestei senzații greu de definit, dar căreia nu îi putea rezista îi simți buzele lipite apăsat de ale ei și limbă care se strecoară umedă, ca un animal cald și viu printre buzele ei. Le întredeschise ca să-l primească și se simți inundată de senzații noi, violente, ca și cum în jurul ei ar fi explodat mici sori. Degetele lui se opriră pe ceafă, calde,

mângâind, strângând până aproape de durere, strecurându-se în păr, masându-i pielea capului şi împrăştiindu-i în trup mii de fiori. Degetele ei se încleştară în mâneca hainei lui, ca şi cum ar fi fost pe cale de a se îneca, dar buzele nu se dezlipeau, însetate, de ale lui. Alunecă uşor pe spate pe canapeaua pe care erau aşezaţi, astfel că el îi putu simţi sânii tresăltând sub apăsarea pieptului lui. Mâna dreaptă a lui Kit îi cuprinse spatele, în timp ce cu cea stângă îi cuprinse ceafa, degetele înnebunite de bucuria atingerii dansau pe pielea caldă Erau doar pe jumătate lungiţi, iar coapsa lui se cuibărise între genunchii ei cu o mişcare firească, naturală, care contrazicea anii care trecuseră de când stătuseră aşa ultima dată Cei zece ani parcă fuseseră o clipă. Palma lui dreaptă alunecă din părul ei pe umăr şi mai în jos, spre sâni, în timp ce stânga îi ţinea ceafa prizonieră Buzele coborau spre bărbia ei, spre gât cu ochii închişi, respirând sacadat, Kit simţi dintr-odată că iese în afara trupului ei şi vede un bărbat şi o femeie înlănţuiţi pe canapeaua aceea Mana lui găsise sânul mic şi elastic, tare ca un fruct sălbatic, şi îl frământa înnebunit, în timp ce buzele continuau un dans zănatec pe buzele ei.

Lucky se desprinse dintr-odată şi sări în picioare, ca ars. Kit deschise ochii, îâtcă ameţită de senzaţiile care tocmai îi făcuseră trupul să vibreze, înnodându-se în pântece.

— Ce-i cu tine, Lucky? Glasul lui Kit era ciudat de slab, de rugător, ca şi cum desprinderea bruscă ar fi fost dureroasă.

— Iartă-mă, Katherine, spuse el, nu cred că am început tocmai bine această vizită care avea – cel puţin în mintea mea – un scop foarte precis. Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice de pe canapea: Rămânem prieteni?

Aproape automat, în timp ce îşi netezea fusta şi bluză care se ridicaseră şi se şifonaseră un pic, îndurerată de faptul că îi spusese „Katherine”, ea dădu din cap că da, or să rămână prieteni.

Se aşezară în fotolii, fiecare departe de ispita pe care o reprezenta atingerea celuilalt, pieptul lui Katherine încă tresăltând de emoţie, începură să vorbească păstrând aparenţele, ca şi cum scena de dinainte, când aproape făcuseră dragoste pe canapeaua din biroul ei,

nici nu ar fi existat în mintea fiecăruia stăruia probabil un gând, acelaşi: trecuseră zece ani şi erau aceiaşi adolescenţi care, când se atingeau, luau foc.

Pentru prima dată de când intrase în biroul ei el o privi direct, într-un fel lipsit de sentiment, ca şi cum ar fi vrut să vadă cum este Katherine St. Claire la treizeci şi doi de ani, fără ca imaginea actuală să se suprapună pe cea de Katherine St. Clair – adolescenta superbă, cu plete moi, fluturând.

O găsi schimbată Mai stăpână pe ea, cu un aer vag îndurerat, trădat doar de rombul mobil, viu, al gurii. I se păru ciudat că se află acolo, cu ea, ştiind că nu are dreptul să intre din nou în viaţa ei să o bulverseze iarăşi, după care să-i ceară ce? Să se mărite cu el? Probabil că nu ar fi aşteptat. Nu mai exista bunicul St. Clair care să ţină la blazon – ea însăşi era cea care ţinea Deşi aerul ei de prospeţime care îl cucerise aproape dispăruse, făcând loc unei siguranţe care anunţa o femeie matură stăpână pe sine, Lucky fu cucerit Resentimentele pe care le avusese, chiar şi în ceea ce o privea, simţindu-se „alungat de la curte", se topiseră într-un sentiment pe care abia acum îl putea cerceta cu adevărat – o duioşie amestecată cu o tandreţe care îi furnica dureros degetele. Mai mult ca oricând simţea nevoia să o protejeze şi se simţea frustrat de faptul că ea nu părea să resimtă la rândul ei nevoia de a fi luată în braţe şi apărată în îmbrăţişare participase ca o femeie adevărată, care ştia ce vrea şi cum să obţină asta de la un bărbat, aşa că iluziile lui, pe care cu surprindere descoperi că le mai avea, se prăbuşiră Kit „a lui" era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, care, fire independentă şi voluntară fiind, după despărţirea de el îşi „re făcu se „viaţa iar faptul că nu se măritase încă nu putea dovedi decât ce tare fusese lovită de despărţirea lor, dar şi cât era de încăpăţânată şi de hotărâtă să rămână o St. Clair.

— Ce mai faci, Kit?

Întrebarea părea să vină din altă lume. Simţea nevoia să vorbească cu ea, mai ales că la nunta lui Muffy, la care fuseseră siliţi să stea mai multe ore unul aproape de celălalt, nu-şi vorbiseră decât din ochi. Iar Lucky nu mai era deloc sigur de ceea ce pricepuse el din

conversaţia aceea fără cuvinte. Probabil că îşi făcuse, fără să vrea, mai multe iluzii decât ar fi fost necesar.

Zece ani. Gândul că lăsaseră atâţia ani între ei li se păru dintr-odată ridicol amândurora De ce nu găsiseră timp pentru o explicaţie? Timpul trecuse şi trebuiau să se descurce în situaţia dată.

Dar ştiau foarte bine că nu avea să fie deloc uşor.

Kit nu răspunse la întrebare decât printr-o altă întrebare, ca un ecou.

— Ce mai faci, Lucky?

Bărbatul se ridică şi se îndreptă spre fereastră Priveliştea care se vedea de la etajul treizeci şi doi era superbă Te făcea să te crezi stăpânul lumii. Într-un anume sens, Kit chiar era Stăpânea o lume anume, aceea construită de cei mai tari bărbaţi din familia ei. Între care părea să se înscrie şi ea Pentru Lucky nu era uşor să accepte ideea.

— Frumoasă panoramă Probabil că şi chiria costă…

— Da, costă, recunoscu Kit, luând ceaşca de cafea de pe farfurioară Fu nevoită să o lase repede la loc, pentru că nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor. Costă, dar am în plan să cumpăr toată clădirea, pentru că nu am timp să construiesc una a firmei.

Lucky se întorsese şi o privea scrutător. Cum putea să fie atât de rapidă trecerea de la femeia-sclavă-a-simţurilor, pe care aproape o avusese pe canapea şi această figură care îi declară solemn că o să cumpere o clădire cu treizeci şi cinci de etaje pentru că n-are chef să construiască una nouă? Fără aparentă legătură cu ceea ce vorbiseră, o întrebă:

— Nu te-ai măritat între timp, nu? Kit se relaxa un pic şi râse.

— Nu.

— Foarte bine, iar dacă ai intenţia să o faci, mai ai puţină răbdare până punem lucrurile la punct După zece ani de despărţire, un divorţ este doar o formalitate. De data asta însă cred că nu ai nimic împotrivă dacă semnăm fiecare şi nu mai lăsăm pe alţii. Cât despre ameninţări, ar fi bine să mă ţii la curent dacă apare ceva nou, nu face cum te taie capul.

Pe „Kit o umflă râsul văzând cât de serios era şi cum o credea tot o fetiţă lipsită de apărare. Nu ştia de toţi bodyguarzii care se ţineau de urmele ei.

— Promit, Lucky, dar ce propui să facem mai departe?

— Te sun mâine dimineaţă după ce la noapte fac un plan. Îţi explic, deci, mâine, cum trebuie să procedăm. Trebuie să fim discreţi şi rapizi, cred că eşti de acord cu mine. N-avem mult timp la dispoziţie.

Lucky îi întinse mâna şi ea îi răspunse la fel. Ezită o clipă şi apoi se întinse, îl sărată pe obraz, apoi îl mângâie uşor.

— Păcat că lucrurile s-au petrecut aşa, Lucky. Cred că am fi făcut o pereche frumoasă.

Lucky remarcă fără plăcere că ea folosise un timp trecut care părea, după ton, irevocabil.

Întinse la rândul lui mâna şi o atinse pe umăr.

— Aşa a fost să fie, Kit Dar trebuie să rezolvăm totul cât mai repede.

În câteva clipe, plecase. Ca şi cum nici nu ar fi fost acolo. Kit îşi reveni cu greu. Sally, care intrase în birou abia după vreo zece minute de la plecarea lui Lucky, o găsi stând cu capul în mâini. Discretă ca de obicei, se mărgini să ia tava cu ceşti şi nu spuse nimic. Simţea când Katherine avea chef de povestit, când voia să se descarce. Prezenţa acestei femei frumoase în apropierea ei, care era un fel de şoricel de bibliotecă, însemna foarte mult, un adevărat model. Doar că Sally nu avusese norocul de a moşteni o avere comparabră cu a lui Kit St Clair.

Pe birou era un cartonaş cu numele hotelului la care trăsese Lucky, asta dovedea că nu avuseseră niciuna din ele halucinaţii şi că acel exemplar supermasculin chiar trecuse pe acolo.

Ziua de muncă trecu pentru Katherine neaşteptat de repede. Mai avea încă unele hârtii de pus la punct, aşa că pe la cinci o lăsă pe Sally să plece acasă Rămasă singură, îşi dădu seama că nu mai are niciun chef să lucreze. Ce-o fi făcând Lucky? se întrebă Poate că nu a venit singur în Phoenix. Poate că era cu o femeie. Alungă rapid acest gând. Nu era genul care să amestece în halul acesta lucrurile. Prezenţa unei femei l-ar fi împiedicat să se ocupe de ea, iar din ceea ce îi spusese

evă cu totul la dispoziţia ei. Nicio femeie nu ar fi acceptat ca bărbatul de lângă ea să plece la chemarea disperată a alteia Mai ales dacă aceea era a lui Kit St. Clair.

Îşi aminti cum decursese conversaţia lor din clipa în care el îi arătase negru pe alb că legal erau încă soţ şi soţie. Ei încă nu îi venea să creadă că bunicul fusese în stare de aşa ceva Nu se potrivea deloc cu felul lui de a fi. Ca om de afaceri, fusese întotdeauna un tip corect şi nu tolera greşelile altora iar el însuşi făcuse una, poate cea mai mare, în legătură cu nepoata lui favorită ciudat, cel puţin ciudat Cine mai putea şti de acest lucru ca să vină acum, după zece ani, să-i tulbure cu asemenea dezvăluiri? Kit nu-şi putea imagina Apoi, deodată, se lămuri: nu putea fi decât acela care îi falsificase şi ei semnătura Altfel, din câte îl cunoştea ea pe bunicul St Clair, nu ar fi lăsat nimănui pe mână nici cea mai mică dovadă Ceea ce însemna că era o persoană în care bunicul avea încredere că n-o să spună că nu va face nimic împotriva lui Katherine. Şi totuşi, se înşelase. Respectivul aşteptase zece ani pentru a tulbura din nou apele cu o poveste care părea de mult îngropată.

Kit nu îşi putea imagina cine să fie persoana care să se ocupe cu atâta obstinaţie de un trecut care nu mai privea pe nimeni. Decât, cel mult, pe cei doi implicaţi, care aleseseră să-şi ducă crucea îşi dădu seama că degeaba îşi bate capul, nu putea face decât să aştepte să vadă cum evoluează lucrurile. Nu voia să forţeze nimic, dar îşi dădea seama că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ia o decizie. Viaţa, în ultima vreme, o tot păcălea cu ispite de tot felul. I se oferea posibilitatea de a hotărî ceva în ceea ce o privea, pentru ca apoi situaţiile să se răstoarne neaşteptat.

Se decise să plece acasă. Începea să se întunec. Perspectiva de a petrece singură o seară în faţa televizorului nu îi plăcu deloc, dar nu avea de ales. Se gândi o clipă să-l sune pe Lucky şi să îl invite să ia cina cu ea Amintirea a ceea ce se petrecuse între ei cu câteva ore în urmă, felul în care cedase impulsului primar care o ducea spre el o făcu să renunţe. Nu voia să complice şi mai mult lucrurile.

Abia ajunsă acasă îşi pregăti rapid ceva de mâncare, apoi un ceai

şi se instală în fotoliu în faţa televizorului. Pe programul ei preferat era un concurs Cine ştie câştigă. Era emisiunea ei preferată încă de când era mică întotdeauna îşi încerca puterile rezolvând şaradele celor aflaţi în concurs, îi plăcea ideea că răspunzând corect la întrebări de tot felul puteai câştiga un aspirator, un casetofon sau un aparat de ras electric. Deşi nu-şi dădea seama la ce i-ar fi folosit ei personal vreunul din aceste obiecte, se gândi că i-ar fi plăcut să câştige un asemenea concurs. Dar moştenitoara St. Clair nu putea apărea în astfel de show-uri de televiziune.

Telefonul sună şi inima i se opri în loc, sperând că era Lucky. Remarcă fără prea mare plăcere că părea să aştepte un semn de la el şi că fusese oarecum dezamăgită când el plecase fără să îi propună un program comun pentru seară.

Dar nu era Lucky. Vocea mamei ei i se păru cel mai nepotrivit lucru în momentul acela N-avea de ales, aşa că suportă o conversaţie de câteva minute destul de anostă Edith nu ştia să se ocupe de fiica ei. Nu ştiuse să o facă atunci când aceasta ar fi avut nevoie de o mamă, iar acum încerca să se comporte cum ar fi trebuit să o facă atunci. Era mult prea preocupată de ideea că fiica ei ar fi pututrăci, că ar fi putut ieşi în compania unor bărbaţi nepotriviţi, deşi nu avea curajul să pună problema asta de-a dreptul.

Ca să scape de corvoadă, începu să-i povestească despre nuntă, numai că se dovedi o alegere periculoasă.

— Cine era cavalerul tău de onoare, Kit, din descrierea lui Lloyd părea a fi un tip cel puţin interesant, nu crezi?

Pentru o clipă Kit se întrebă dacă să îi spună sau nu adevărul. Se hotărî că, la urma urmei, mama ei era o persoană adultă, care trebuia să accepte şi astfel de feste ale sorţii.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi… Începu ea timidă, dar nu putu continua, din cauza debitului verbal neaşteptat al lui Edith.

— Era chiar aşa de frumos şi de deştept pe cât se lăuda Lloyd? Ni l-a descris de ai fi zis că Superman în persoană o să-i fie cavaler de onoare.

— N-o să-ţi vină să crezi, mamă, chiar aşa De altfel, îl cunoşti şi

tu, aşa că poţi să judeci şi singură.

— Îl cunosc? întrebă Edith, lungind vocalele cum făcea întotdeauna când voia să sugereze că nu este în niciun fel de vină pentru cum evoluează lucrurile.

— Da, mamă, este Lucas O'Brien.

La celălalt capăt al firului se aşternu liniştea.

— Mamă?… Ai auzit? Era Lucas O'Brien. Ştii foarte bine că descrierea i s-ar potrivi ca o mănuşă.

Edith părea copleşită, dar lui Kit i se păru că distinge o notă de triumf în vocea mamei ei când aceasta continuă:

— Kit, dragă, sper că nu ai lăsat să se înţeleagă că vă cunoaşteţi!

Întotdeauna Edith fusese o persoană care ţinea la aparenţe.

— Fii fără grijă, mamă, nimeni nu a băgat de seamă nimic. Nici măcar Muffy.

Kit nu avea idee dacă buna ei prietenă, Muffy, era la curent cu căsnicia ei eşuată Dacă era, nu arătase niciodată că avea cunoştinţă de acest eveniment.

— Sper că nuuu… Înţelegi ce vreau să spun.

— Mamă, nu-ţi face griji, sunt o persoană adultă şi el, dacă ai încredere în părerea mea, este o persoană adultă, aşa că ne-am comportat amândoi ca atare. Iar dacă te referi la o eventuală reluare a relaţiei, află că niciunul nu am manifestat această intenţie.

Edith păru uşor dezamăgită că lucrurile fuseseră atât de comme ilfaut. În sinea ei, şi-ar fi dorit că fiică-sa să fie ceva mai liberă în gândire şi comportament. Altfel avea toate şansele să ajungă o fată bătrână Ce naiba, avea treizeci şi doi de ani!

— Nu ştiu, mamă, nu l-am întrebat. Ai auzit şi tu ce a spus Lloyd. A fost prea ocupat să-şi facă o carieră la şi mine, de altfel, spuse Kit repede, ca să preîntâmpine o eventuală replică pe care o simţea apropiindu-se.

— Draga mea, vrei să spui că nu aţi mai vorbit de atunci?

Kit rămase interzisă Nu-şi dădea seama dacă trebuia său. Nu să o pună pe maică-sa la curent cu ultimele evenimente. Decise că era mai bine să se abţinăera problema ei şi a lui Lucky. Mai bine să rămână aşa.

— Nu, mamă, cum ţi-am spus, ne-am comportat ca două persoane adulte. Fiecare are viaţa lui, ce sens ar avea să dezgropăm morţii?

— Tu ştii mai bine ce ai de făcut, draga mea, zise Edith, brusc conştientă de uşoara ameninţare pe care o simţise în vocea fiicei ei. Ştia că acesteia nu îi face plăcere să se amestece cineva în problemele ei.

Îşi luară rămas bun, Edith părând dezolată că nunta nu adusese nimic nou şi folositor pentru situaţia matrimonială a fiicei ei, iar Kit uşurată că reuşise să evite o nouă serie intempestivă a maică-sii. Dacă ar fi ştiut cum stăteau în realitate lucrurile, Edith şi-ar fi făcut apariţia cu primul avion.

Kit îşi reluă locul în faţa televizorului. Ceaiul se răcise şi nu mai simţea nicio plăcere să îl bea Târâitul telefonului o scoase din nou din amorţeală De data aceasta nu putea fi decât Lucky.

Nu era el. La capătul celălalt al firului, o voce răguşită, vag cunoscută, dar Kit nu îşi dădea seama unde o mai auzise, întrebă:

— Casa St Clair?

— Da, răspunse Kit, fără să se gândească prea mult îşi reveni rapid din surpriză şi întrebă:

— Cine e la telefon?

— Nu trebuie să ştii tu cine sunt, făcu vocea", vizibil iritată.

— Dacă nu-mi spui cine eşti, închid, ameninţă Kit.

— Ha, în locul tău n-aş face aşa ceva, fetiţo. În vocea necunoscutului interlocutor se simţea şi o anume ameninţare. Mi-ai primit scrisorica?

— Scrisorica? Kit îşi dădu seama că are de-a face cu autorul scrisorilor, dar se făcu a nu pricepe.

Celălalt spuse cu aerul că citează, ca să-i aducă aminte:

— …„Trecutul va veni din nou peste tine, Katherine St Clair…". Dar iubiţelul tău? Ce-a făcut, a venit?

— Tu le-ai scris, nu-i aşa? zise Kit furioasă pe necunoscutul care le bulversase din nou vieţile, fără să realizeze că îi confirmase acestuia şi faptul că Lucky o contactase şi îi spusese de scrisoarea primită de el.

— Deci le-aţi primit amândoi, ha, ha… asta e bine, e bine de tot. Necunoscutul părea încântat de efect Ei bine, da, eu vi le-am trimis. Şi nu e decât începutul.

— Ce vrei? îl întrebă Kit, fiind sigură că acesta va cere bani.

— Ha, ha, ce se grăbeşte puicuţa Iubitei, o să afli la momentul potrivit Da' nu cumva să crezi că a fost glumă, mă auzi? Şi să îi spui asta şi soţiorului tău, negreşit Ascultă, tu citeşti Biblia?

— Da, răspunse Kit, fără să se gândească, o citesc din când în când.

— Atunci să faci bine ca data viitoare când citeşti să te opreşti la pasajul ăla unde scrie că păcatele părinţilor se întorc asupra copiilor.

Kit încerca să urmărească raţionamentul necunoscutului. Sau necunoscutei, pentru că, oricât s-ar fi concentrat, nu putea spune dacă vocea gâjâită aparţinea unui bărbat sau unei femei.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, făcu necunoscutul. Îmi datoraţi mult şi n-am să vă slăbesc până nu o să plătiţi pentru ce aţi făcut Mai ales O'Brien îmi datorează mai mult decât este dispus să recunoască.

— Ce zici că îţi datorează? Mai apucă Kit să întrebe, dar vocea nu îi dădu răgazul să încheie.

— Toate la timpul lor. Te mai sun eu… Între timp, ca să nu vă plictisiţi, poate ar fi mai bine să vă duceţi în luna de miere din nou. Poate o să vă aduceţi aminte ce îmi datoraţi şi o să vă dea Dumnezeu gândul cel bun.

Şi închise.

Kit auzi tonul telefonului şi se ciupi ca să se convingă că nu visează.

Nu visa începu dintr-odată să tremure. Nu mai era o glumă chiar dacă se ironiza singură că nu este vorba de o ameninţare reală, era intrigată de insistenţa necunoscutului. Sau necunoscutei.

Intră să-şi facă un duş şi senzaţia dată de apă caldă, aproape fierbinte pe trup o mai linişti. Câtă vreme acest necunoscut nu cerea nimic, n-avea decât să sune şi să scrie cât voia Dar ce voia? Ce anume îl interesa în asemenea măsură încât să dea astfel de telefon şi să trimită

asemenea scrisori?

Când ieşi de sub duş era remontată. Îşi pieptănă cu grijă părul lung şi aproape negru, în timp ce îl usca Valurile moi îi mângâiau trupul gol, umerii rotunzi şi delicaţi. Îşi imagină o secundă mâinile lui Lucky din nou alunecându-i pe pielea netedă şi-l imagină pe Lucky lângă ea, în ea I se făcu brusc dor de el. Nu mai era puştoaica aceea fragilă cu care se însurase şi pe care o învăţase să facă dragoste. Era o femeie adevărată iar dacă aşa stăteau lucrurile, era şi meritul lui. Îşi dădu seama că toată seara nu aşteptase decât un pretext pentru a-l suna pe Lucky. Ameninţare sau nu, telefonul necunoscutului îi oferea acest pretext. Doar îi spusese înainte de a pleca, atunci când îi dăduse adresa hotelului la care stătea: „Nu risca nimic. Dacă e ceva, sună-mă Dacă se întâmplă ceva, nu ezită şi sună-mă indiferent ce, auzi?" Exact asta avea să facă Doar îi promisese.

Îşi duse peria de păr înapoi în baie şi se întoarse în dormitor, unde răsturnă pe pat tot conţinutul poşetei.

Unde naiba este cartonul ăla? Se certă singură pentru dezordinea care domnea de obicei în eleganta poşetă de piele. În cele din urmă îşi găsi portofelul şi în el cartonaşul pe care era trecut numele hotelului şi numărul de telefon. Cu scrisul lui frumos şi hotărât, Lucky adăugase numărul camerei. Kit se lăsă pe pat cu un oftat, luă telefonul de pe noptieră şi formă decisă numărul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât de câteva ori greşi înainte de a forma până la capăt numărul care trebuia în cele din urmă reuşi.

Lucky era întins în patul larg al camerei de hotel şi privea în tavan, fumând. Se gândea la cât de tare se schimbase viaţa lui în ultimele luni şi cât de adevărate erau cuvintele celui care trimisese scrisorile. Trecutul va veni din nou peste tine. Exact aşa se întâmplase.

Mai mult, descoperise că anii nu schimbaseră nimic. O revăzuse de două ori pe Kit şi descoperise că era aceeaşi pentru el. Gândurile de răzbunare care îl măcinaseră într-o vreme se risipiseră de mult, pe măsură ce devenea el însuşi un avocat de succes şi un tip puternic, care se bucura de o anume influenţă o răzbunare nu numai că nu l-ar fi satisfăcut, ba l-ar fi şi jenat Putea depăşi cu uşurinţă resentimentele pe

care le avusese faţă de familia St. Clair. Descoperise cu uimire că nu mai purta pică nimănui, nici bătrânului, cu atât mai puţin lui Kit. Chiar dacă fuseseră singurii de la care aşteptase o anume înţelegere atunci.

Nimic nu se schimbase în sentimentele lui, oricâte femei ar mai fi trecut prin viaţa sa de holtei.

Kit era tot caviar şi şampanie pentru el. În ciuda saltului social pe care îl făcuse, ei rămăsese la nivelul de tortillas cu bere. Cu toate astea simţea că era sub demnitatea lui să o acuze pe Kit că era o St Clair.

Iar Katherine St Clair devenise o femeie sofisticată, elegantă şi puternică Simţise asta din felul în care îi acceptase îmbrăţişarea la şi din felul în care acceptase desprinderea Din felul în care se purtase la nuntă, făcându-l să se întrebe el însuşi dacă era aceeaşi femeie cu care făcuse toate nebuniile în săptămâna aceea de miere petrecută la Stone House. Pielea îi era de mătase. I-ar fi plăcut să-şi mai poată îngropa o dată obrazul în părul ei. Doamne, cât de frumos mirosea!

Aproape că uitase cât de bine mirosea închise ochii şi inspiră adânc. I se părea că o urmă din parfumul ei încă persista pe obrazul lui.

Îşi dădu voie pentru o clipă să se gândească cum ar fi dacă ar lua-o pe Kit în braţe din nou şi şi-ar lipi gura de a ei, cum ar fi să îşi îngroape nasul, obrajii, buzele în părul, în pielea ei. Cum ar fi dacă i-ar deschide unul câte unul nasturii bluzei şi cu o mişcare precisă, ar face apoi să alunece baretele sutienului, eliberându-i sânii. Înţelese de ce de fiecare dată când dezbrăcase o femeie pentru prima dată în toţi anii ăştia fusese uşor dezamăgit: se aşteptase ca sub hainele oricărei femei pe care o aducea în patul lui să o găsească pe Kit St Clair. Şi nu fusese deloc aşa Fără voie, imaginea sânilor ei dezgoliţi, care îi plutea în minte, îi smulse un geamăt. Se gândi cum ar fi fost să fie din nou toată în braţele lui, caldă, moale, îndrăgostită îşi amintea gestul care o scotea din minţi: buzele lui coborând cu o încetineală calculată pe gât apropiindu-se cu oviteză infinit micşorată de sfârcurile care se întăreau sub atingere până când, în cele din urmă le muşca uşor cu dinţii, le ocolea uşor cu limba, cu buzele, până când o auzea gemând şi rugându-l să îi fie milă de ea şi i se făcea, terminând ceea ce începuse,

cu deplina ei aprobare. Un fior de gelozie îl străfulgera la gândul că, de atunci, încercase şi cu alţii aceleaşi senzaţii.

Abia la rugăminţile ei fierbinţi îi depărta uşor coapsele, cuibărindu-se între genunchii ei, pătrunzând-o cu senzaţia că erau singurul bărbat şi singura femeie din lume care inventaseră dragostea numai pentru ei.

Simţi ciudat de jenant presiunea sexului lui întărit în fermoarul blugilor, dar n-avu timp să se ruşineze de reacţia aceasta de puşti aflat la prima aventură Soneria stridentă a telefonului îl scoase din fanteziile erotice pe care le avea.

Spuse un „alo" destul de răguşit, astfel că ea îl întrebă dacă nu l-a trezit cumva din somn. „La dracu'", îi veni să-i spună Cum ar fi putut dormi când era atât de excitat?

— Nu m-ai trezit, Kit, nu dormeam, frunzăream nişte dosare. Se înjură în gând pentru minciuna pe care o trăsese. Îşi dădea seama că dacă ar fi spus măcar „mă gândeam la tine" ar fi fost mult mai uşor pentru amândoi. Sau măcar dacă ar fi apucat să intre sub duş şi să îşi arunce apă rece pe trup.

— Lucky… Începu ea, cu vocea tremurândă El se trezi de-a binelea din reveria vinovată când îi simţi tremurul vocii.

— S-a întâmplat ceva?

— A sunat.

— Cine?

— Tipul cu scrisorile.

Lucky se ridică în capul oaselor, iar mintea începu deja să imagineze ipoteze.

— Când a sunat?

— Acum câteva minute.

„Când eu eram gata să termin în pantaloni ca un idiot, amintindu-mi de sânii tăi", spuse Lucky în gând.

— A spus cine e?

— Nu, nici măcar n-am putut să îmi dau seama dacă era femeie sau bărbat.

— Cum adică „n-ai putut să-ţi dai seama"?

— Nu ştiu, cred că vorbea printr-o batistă.

— Şi ce ţi-a zis?

— M-a pus să citesc pasajul din Biblie în care se spune că odată şi-odată copiii plătesc pentru greşelile părinţilor. Şi mi-a mai sugerat că ai avea tu nişte datorii faţă de el. Sau de ea.

Fără să-şi dea seama de ce, Kit îşi simţi glasul înecat în lacrimi. Lucky sesiză.

— Nu plânge, Kit. Ascultă mai bine ce îţi spun şi nu ieşi niciun pic din vorbă mea Sistemul de alarmă e în funcţiune?

— Da, spuse Kit, printre sughiţuri.

— Aşteaptă un pic şi vin să stau cu tine, mai zise el, începând deja să caute după cizme şi geacă de blugi. Nu deschide, când o să auzi soneria, decât dacă te-ai asigurat că sunt eu, auzi?

— Înţeleg, aşa o să fac.

— În douăzeci de minute sunt la tine.

— Mulţumesc, Lucky, nu ştiu de ce mai eşti aşa de bun cu mine.

„Prostuţo, pentru că în ultimele trei ore mi-am omorât creierul să găsesc un motiv serios ca să vin acolo", îşi zise Lucky, dar nu îi spuse şi ei.

Lucky lăsă receptorul jos, îşi trase un tricou curat, alb, îşi puse ghetele şi ieşi în goană pe uşa camerei de hotel. Într-o clipă era deja la volan şi pornise motorul Jeepului.

În timp ce conducea, trecea în revistă convorbirea cu Kit. Mesajul era pentru el. Iar cine îl transmisese, era sigur că o să ajungă la el prin Kit Nu îi plăcea deloc. Iar ideea de a rămâne în aceeaşi casă cu Kit îl atrăgea şi îl înfricoşa totodată N-avea să fie deloc uşor. Mu poţi şterge zece ani cu buretele. Ştia însă un singur lucru. Avea să facă orice pentru a o şti pe Kit în siguranţă. Indiferent ce soartă va avea fermoarul blugilor lui, va încerca să nu se gândească Era mai bine să-şi păstreze mintea limpede şi să nu complice lucrurile şi mai mult. Erau şi-aşa destul de complicate.

CAPITOLUL IX.

Kit privea pe fereastra care dă spre stradă când Lucky îşi făcu

apariţia. Trecuseră exact cincisprezece minute de când vorbiseră la telefon. El se dădu jos din bătrânul lui Jeep, trânti portiera şi se repezi spre intrarea casei.

Kit îşi dădu seama că niciodată nu se bucurase mai mult că vede pe cineva… Se repezi să oprească, sistemul de alarmă, îi deschise uşa şi, iată, Lucky era lângă ea, în vestibul. Într-o casă în care el nu mai intrase de zece ani.

— Cred că ai mare nevoie să bei ceva, îi spuse el, aproape pe nerăsuflate. Mă ocup eu de asta.

În sufragerie Kit avea mereu un bar bine asortat. De pe vremea în care Don îi făcea vizite. Îi arătă lui Lucky unde era barul şi se aşeză în fotoliu.

— Nu ai şi nişte bere?

Kit arătă din cap spre bucătărie şi îl privi îndreptându-se într-acolo. Nu-i venea să creadă!

I111

Că bărbatul acesta era lângă ea, în casa ei. Se întrebă ce ar fi spus bunicul dacă ar fi văzut aşa ceva Avea strania impresie că s-ar fi bucurat şi că ar fi regretat decizia pe care o luase, în numele ei, cu ani în urmă.

Bucătăria era camera care îi plăcea cel mai mult Păstrase mobila din casa bunicului, adică un dulap de lemn masiv, de dimensiuni potrivite chiar şi pentru Gulliver, o masă de stejar negeluit, dar splendidă în masivitatea ei. Lângă masă erau doar patru scaune în acelaşi stil masiv, nelipsit însă de o anume graţie. Singura concesie făcută modernităţii erauaragazul şi frigiderul, care ar fi făcut faţă şi unei mese pregătite pentru un corp de armată.

Lucky o instală într-unul din scaune şi deschise frigiderul alegând pentru el o cutie de bere, iar pentru ea un vin.

Puse în pahare, apoi luă loc în faţa ei la masă.

Băură în tăcere timp de câteva minute… Apoi Lucky o privi drept în ochi.

— Te simţi în stare să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, spuse Kit, mângâind cristalul fin al paharului.

— Preferi să te întreb eu?

— Da, s-ar putea să fie mai bine, altfel nu ştiu dacă o să îmi amintesc toate detaliile, m-a luat prin surprindere acest telefon.

— Atunci să stabilim nişte lucruri. Zici că nu ţi-ai putut da seama cu cine ai vorbit, dacă era femeie sau bărbat Dar respectivul ştia cu cine vorbeşte, nu?

— Ştia, pentru că a întrebat de la început dacă este „casa St Clair".

— Ţie cum ţi s-a adresat?

— Mi-a spus de câteva ori „Kit", „fetiţo", „doamnă O'Brien", aşa că presupun că ştia exact la cine şi la ce se referea.

— Era o voce de om tânăr sau de bătrân?

— Nu mi-am putut da seama, presupun că era destul de tânără.

— Era felul de a vorbi al unei persoane educate?

— Nu, cu siguranţă că nu. Uite, acum îmi amintesc – cred că avea un vag accent spaniol, dar, cum ţi-am spus, se auzea destul de rău, aşa că nu pot fi absolut sigură Poate se prefăcea.

— Bravo, eşti tare! Eşti bună de martoră Dar vreau să te mai întreb un lucru: ai avut cumva impresia că e o convorbire interurbană?

— Daa, ai dreptate, cred că era o convorbire interurbană îmi amintesc că erau nişte sunete anormale pe fir. Ţiuituri, ca şi cum legătura ar fi fost proastă, dar nici de asta nu pot fi sigură.

Kit închise ochii, încercând să se concentreze, dar nu reuşi să îşi amintească mai mult de-atât.

— Nu-i nimic, o consolă Lucky. E de-ajuns şi atât.

— Aa, mai era ceva, persoana respira destul de greu, îşi mai aduse ea aminte.

— Ca şi cum ar fi avut astm?

— Da, cam aşa ceva.

Lucky umplu din nou paharele, iar Kit se simţi deja mai relaxată, aşa că putu relua restul poveştii fără alte emoţii sau accidente de memorie.

Din când în când, Lucky îi cerea să mai povestească o dată anumite detalii, întrebând-o dacă era sigură.

La sfârşit el se simţi dator să tragă nişte concluzii.

— Va să zică s-a referit la păcatele părinţilor pentru care ispăşesc copiii şi a mai spus că îi datorăm foarte mult, mai ales eu. Asta vrea să însemne că, dintre noi doi, pe mine vrea să mă ajungă pedeapsa Dar în acelaşi timp şi cu tine are ceva, o poliţă de plătit.

— Da, cred că da şi a mai zis ceva cum că ar fi mai bine să mai plecăm o dată în luna de miere, dar mă tem că n-am sesizat nuanţa de ironie. Probabil că tocmai asta voia să evite.

— Poate că asta are vreo legătură, spuse Lucky gânditor, încercând să-şi amintească ce făcuseră exact în luna lor de miere. Nu reuşea să-şi dea seama dacă mai întâlnise şi pe altcineva decât pe Kit. Apoi continuă:

— L-aş strânge de gât pe nenorocitul care îţi face ţie asta, care vrea să se răzbune pe amândoi pentru o vină pe care, chiar dacă nu mi-o aduc aminte, o am faţă de el!

Aruncă cât colo cutia de bere golită.

— Îmi pare rău, Kit, poate trebuia de mult pusă la punct problema asta Atunci, de orice datorii neplătite ar fi trebuit să mă ocup singur de ele, nu te-aş mai fi amestecat şi pe tine.

— Nu e nevoie să te scuzi, ştiu că nu e vina ta. Dar poate ai dreptate, problema noastră rămâne nerezolvată. Poate ar trebui să ne ocupăm cât mai repede de ea.

— Vreau să-ţi spun că este lucrul la care mă gândesc de mai multă vreme şi am câteva idei despre cum s-ar putea face cât mai discret Nu îţi face griji, o să mă ocup chiar de luni.

— Nu îmi fac.

Dar era, poate, un pic îngrijorată însă nu trebuia să îi spună lui asta Simţi că el o priveşte:

— Pari obosită.

— Chiar sunt puţin, dar cred că nici tu nu eşti mai odihnit.

— Cred că e timpul să mergi la culcare, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, venind spre ea Kit sări repede în picioare, ca şi cum ar fi fost muşcată de ceva.

— Te conduc.

— Nu mă conduci nicăieri, pentru că nu am de gând să te las singură în noaptea asta.

Ea deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi renunţă.

— Nu te-ai simţi mai în siguranţă ştiindu-mă aici?

— Crezi că ar încerca – oricine-o fi – să vină până aici?

— Nu, nu cred că ar îndrăzni, dar ar putea să sune din nou, iar asta te-ar înspăimânta mai mult decât dacă ar apărea în carne şi oase. În plus, cred că nu are de gând să se lase recunoscut, oricine-ar fi. Este evident că încercând să-şi schimbe vocea vorbind prin batistă este vorba de o persoană pe care o cunoşti. Poate mă înşel, dar poate nu.

— Cred că ai dreptate, şi eu m-am gândit la asta.

— Atunci aşa rămâne.

— Te conduc în camera de oaspeţi, spuse Kit fără să îl privească.

Lucky o privi ciudat, dar nu protestă Nu voia să o sperie, nu voia să se impună în viaţa şi în casa ei mai mult decât îl lăsa ea cu toate astea, faptul că aveau să doarmă sub acelaşi acoperiş, dar în paturi diferite, nu îi suna prea atrăgător.

— Uite, aici e camera ta, alături este baia Găseşti, cred, cam tot ce îţi trebuie, de la prosoape la pijama şi halat. Dacă ai nevoie de ceva, camera mea este în capătul celălalt al culoarului, n-o să încui uşa, dar te-aş ruga, dacă vii totuşi să baţi înainte.

La aceste precauţii, Lucky râse fals.

— Sunt un băiat bine crescut, aşa că nu o să te deranjez. Iar dacă totuşi o s-o fac, fii sigură că băţ mai întâi la uşă.

Cum nu mai rămăsese nimic de spus, îşi urară reciproc noapte bună Lucky n-avea idee ce părere avea Kit, dar el, unul, ştia că noaptea aia numai bună n-o să fie.

*

Rămase singur în camera de oaspeţi, Lucky stinse lumina, după ce descoperi pijamaua, apoi începu să-şi dezbrace pantalonii. Deodată văzu pe fereastră o siluetă în grădină şi inima i se opri în loc. Apoi realiză că era o grădină interioară, în care cu greu ar fi putut pătrunde

cineva din afară Singura posibilitate de acces era din casă îşi dădu seama că silueta aceea pe care o vedea în noapte era a lui Kit.

Nu se dezbrăcase de blugi şi de puloverul pe care îl purta, dar era în pantofi uşori, de casă îşi lăsase părul liber şi îşi luase un şal pufos pe umeri, pentru că noaptea era răcoroasă Cerul era superb, de parcă toate stelele apăruseră ca să sărbătorească faptul că Lucky avea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu ea îşi trase la loc pantaloniişi, în ciorapi, ieşi uşor, neauzit, prin uşa de sticlă care alunecă fără zgomot la fel de neauzit ca unii dintre strămoşii lui Navajo Braţ-Puternic pătrunse în grădină, pe urmele ei.

Nu era nici prost, nici nebun. Dar nici nu îşi putea stăpâni curiozitatea, aşa că decise că era mai bine să o urmărească ce face fără să îi dea de ştire că este pe aproape… Era destul de aproape de ea şi o auzi deodată spunând, fără să se întoarcă:

— Întotdeauna mi-au plăcut nopţile de decembrie. Mâine poimâine e Anul Nou şi o luăm de la capăt. De ce nu e şi în viaţă la fel, Lucky? De ce nu trăim mai multe vieţi, ca să putem şti să ocolim greşelile din trecut?

El rămase uimit că îi auzise paşii. Se întrebă ce anume îl trădase. Ca şi cum i-ar fi auzit întrebarea nerostită, ea îi răspunse.

— E adevărat că nu ai făcut nici cel mai mic zgomot, dar ţi-am simţit after-shave-ul. Miroase nemaipomenit!

— Mi-amintesc că a fost unul din lucrurile pe care mi le-ai spus în luna de miere. Nici nu l-am schimbat de atunci. Şi mie îmi place tare mult.

— Frumoasă noapte, schimbă ea brusc subiectul conversaţiei.

— O nopte cum n-a mai fost alta, nu aşa spun poeţii? Încercă el să glumească.

Kit se întoarse spre el şi îi puse un deget pe buze.

— Taci.

Lucky îi prinse mâna, îi sărută degetele, apoi o duse în dreptul inimii:

— Ţi-aminteşti de prima dată când am făcut dragoste?

O simţi tremurând când răspunse:

— Da.

Duse un deget spre buzele ei şi le urmări conturul spunându-i:

— Erai îngrozitor de dulce.

— Şi de agitată, de emoţionată, mărturisi ea un lucru pe care el îl bănuise, dar nu îl auzise niciodată confirmat cu atâta brutală sinceritate.

— Şi eu. Kit se miră:

— Păreai atât de stăpân pe tine…

— Ştii mai bine decât mine că adesea aparenţele înşală.

— Da, aşa e, spuse ea, iar Lucky avu impresia că vorbele ei aveau şi un alt sens, care îi scăpa.

Era un fel de a se răzbuna prin cuvinte pentru toate femeile pe care le iubise în afară de ea, pedepasă pe care el o acceptă fericit, dacă asta făcea ca ea să îl lase să-i mângâie buzele, să-i inspire parfumul.

Se opri brusc pentru a-i privi ochii.

— Ţi-aminteşti săptămâna pe care am petrecut-o împreună la Stone House?

Ea suspină uşor:

— Da…

El simţea cum sângele îi pulsează în timpane. Trupul răspundea prompt semnalelor de tandreţe şi dorinţă pe care i le transmitea apropierea ei, dar se străduia să nu le ia în seamă, pentru că între ei erau de lămurit unele lucruri care, dacă nu se limpezeau acum, aveau să mai treacă zece ani până să se clarifice.

— Nu te-ai întrebat niciodată… Începu el să spună ceva, dar Kit îl opri uimită.

— Ce să mă întreb?

— Dacă a fost chiar atât de bine pe cât ne amintim fiecare. N-o să îmi spui că tu eşti de altă părere.

Era un început de glumă, dar în sinea lui era mult prea serios ca întrebarea să nu sune cumva chinuit, ca şi cum ar fi fost îndurerat de perspectiva unui răspuns negativ din partea ei.

— Măcar pe jumătate aşa de bine cum ne amintim? insistă el văzând că răspunsul femeii întârzie. Nu era o mândrie masculină prost

înţeleasă: chiar dorea să ştie dacă nu fusese numai o himeră a lui, la care ţinuse întoţi aceşti ani, dacă şi pentru ea timpul petrecut împreună era deopotrivă mângâiere şi chin.

Întinse mâna şi atinse punctul acela unde pulsul se simte cel mai bine, la baza gâtului. Katherine tresări de intimitatea atingerii şi se simţi de parcă era goală în faţa lui. Simţi rapiditatea cu care pulsa sângele în acel loc în care, în săptămâna lor de miere, abia rezistă să nu-şi înfigă dinţii, într-o pornire de iubire şi pedeapsă totodată Asta însemna doar un singur lucru: Katherine Şt Clair nu îi putea rezista mai mult decât putea el să îi reziste.

Atracţia dintre ei se conservase uimitor de bine, până la cele mai fine nuanţe.

Era primitivă, sălbatică, irezistibilă.

— Sau vrei să mă faci să cred că memoria ne joacă acum o festă? Că am poleit în amintire o perioadă care n-a fost nici mai mult nici mai puţin decât o săptămână oarecare petrecută în pat de un bărbat şi o femeie oarecare?

Felul lui, cumva grosolan, de a se exprima o făcu să-şi simtă pielea de găină Orgoliul lui ieşea din nou la suprafaţă.

Kit clătină din cap.

Gest care nu sugera niciun răspuns precis – nici da, nici nu.

— Eram tineri, nebuni, îndrăgostiţi. Cel puţin aşa credeam, dar acum nu mai suntem nici foarte tineri, nici nebuni, nici nu mai credem că suntem îndrăgostiţi unul de altul. Avem un trecut comun – este singurul lucru pe care nu îl putem nega Dar nu trebuie să ne legăm vieţile de ceva ce aparţine trecutului.

Pledoaria ei pentru raţiune şi luciditate îl scoase din minţi. Încerca să fie raţională în chestiuni care, după părerea lui, nu aveau nicio legătură cu raţiunea.

— Să nu ne ascundem după degete şi după lozinci de genul „suntem oameni în toată firea şi nu se cuvine… „Ştiu precis că tu eşti tot ce am avut mai bun de la viaţă, iubito.

Lucky fu el însuşi uimit cât de adevărate îi sunau aceste cuvinte, pe care nu avusese curajul să le spună nici în sinea lui.

Privirea albastră a lui Katherine St Clair se tulbură.

— Nu-mi face una ca asta, dragule. E mai mult decât pot suporta.

— Ce să nu-ţi fac…?

— Nu mă chinui, nu îmi dă speranţe care mâine dimineaţă vor fi fum… Nu te chinui şi pe tine însuţi. Lasă trecutul acolo unde este, între amintiri. Fii rezonabil!

— Este puţin cam târziu pentru asta, Katherine St Clair. Cineva, nu ştiu şi nu ştii nici tu cine, a decis că este mai bine să dezgroape morţii. Nu ne putem preface că ceea ce a fost între noi a murit atunci când ne-am despărţit. Poate avem dreptul măcar la asta – să lămurim pe am însemnat unul pentru celălalt. Să ne eliberăm de stafiile care ne-au bântuit în anii ăştia, nu crezi?

Lucky păru să se ambaleze mai mult decât ar fi dorit. Se opri brusc şi îşi trase sufletul, apoi continuă, ceva mai liniştit, dar la fel de pătrunzător:

— Am stat nopţi întregi de unul singur în pat, tot întrebându-mă dacă într-adevăr fuseseşi atât de perfectă pe cât mi te aminteam eu. Tot timpul mă întrebam dacă nu idealizez o relaţie banală cu cât încercam să îmi spun că de la Romeo şi Julieta încoace, poveşti ca ale noastre au fost cu duiumul, cu atât mi se părea mai special ceea ce am trăit împreună.

— O, Doamne, gemu, Kit, încetează, te rog. Sunt lucruri care e mai bine să nu le spui.

— Ba o să le spun. O să spun cum te visam în fiecare noapte cu ochii deschişi, adormeam, te visam, mă trezeam din nou cu spaimă că, odată ce te-am pierdut, viaţa mea nu mai are niciun sens. Mă durea tot trupul, mă treceau transpiraţiile şi nu puteam fi bărbat cu nicio altă femeie. Să nu crezi, a naibii să fii tu, că n-am încercat!

Katherine simţi că era prea mult pentru ea. Mai mult decât putea suporta. Câtă vreme îşi păstrase iluzia că dorul fusese ceva ce simţise numai ea, câtă vreme păstrase iluzia că lui nu îi pasă de ce se întâmplă cu ea, era uşor de suportat Dar gândul că şi el se chinuise în tăcere, fără să dea niciun semn de viaţă, şi se chinuise la fel ca ea era atât de dureros, încât simţi că nu mai rezistă.

— Lucky, te rog…

El se apropie de ea. Îi putea simţi respiraţia agitată, durerea cuibărită în inimă.

— Ce mă rogi?

Văzu că genele ei se periau cu lacrimi. Simţi brusc nevoia să îşi apropie buzele şi să le soarbă, să o mângâie.

— Să mă laşi în pace, spuse ea, aproape cu duritate, depărtându-se.

Lucky dădu să se apropie, dar ea îl respinse.

— Lasă-mă în pace.

Lucky se retrase uşor, o prinse de mână şi o întoarse spre el:

— Chiar asta vrei? Să te las în pace?

Kit clătină din cap, ruşinată de izbucnirea ei copilărească.

— Nu… vreau să mă săruţi.

Lucky nu mai aşteptă să audă a doua oară o asemenea invitaţie. Îşi puse palmele în jurul taliei ei şi o apropie până o simţi lipită de el. Strâns, tot mai strâns, până îi simţi toate contururile trupului mulându-se pe corpul lui. Îi simţi sânii întărindu-se de emoţia atingerii, când îşi ridică palmele de la talie, încet-încet până la ei şi îi mai simţi respiraţia accelerându-se. Alunecă o mână spre spate, cuprinzându-i talia şi lipindu-i şi mai tare de el şoldurile.

Buzele lui îi murmurară la ureche:

— Nu există trecut, iubita mea Nici trecut, nici viitor. Numai prezent. Numai există nimic în afară de clipa asta.

Vorbele lui sunară ca o promisiune, apoi buzele se opriră asupra buzelor ei şi orice cuvânt fu de prisos.

CAPITOLUL X.

22 decembrie 1990

La fel ca prima dată, îşi spuse Kit Aceleaşi senzaţii, ca şi cum s-ar fi aflat în pragul nebuniei.

Dar Lucky o sărută şi îşi pierdu şi ultima fărâmă de luciditate. Redevenise aproape adolescentă cu care se însurase Lucky, răspunzând unui impuls mult mai puternic decât voinţa lui.

Îmbrăţişaţi, erau două fiinţe însetate una după trupul celeilalte, departe de tot ce ar fi putut însemna raţiune, luciditate. Singură realitate era aceea a trupului celuilalt, a cărui aromă era ameţitoare şi ale cărui mângâieri stârneau furtuni magnetice în sânge.

Mâinile lui puternice erau prinse, ca în visul care o urmărea, în jurul taliei ei, trăgând-o aproape, tot mai aproape, chiar şi atunci când nu ar fi crezut că există acest „mai aproape", în atingerea lui nu era niciun fel de milă.

Niciun fel de rugăminte sau implorare. El nu cerceta trupul pe care îl ţinea strâns în braţe, ci îl explora cu priceperea stăpânului. Pretindea totul, i se dărui cu totul. Fără rezerve. Nu aştepta niciun fel de răspuns de la ea, al cărei stăpân absolut se simţea iar pentru Katherine, senzaţia aceasta că era luată în stăpânire era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată.

Se simţea devorată de lăcomia bărbatului pe care şi-l alesese, înţelegea prea bine acum, o dată pentru totdeauna.

Senzaţia era copleşitoare.

Era un amestec înnebunitor de plăcere, dorinţă parcă tot mai mare pe măsură ce era satisfăcută şi o teamă ancestrală.

Teama femeii de bărbatul ei, căruia trebuia să i se supună trup şi suflet.

Pielea ei savura fiecare atingere de pielea lui, în timp ce mâinile ei erau temeinic înfipte în şoldurile bărbatului. Din când în când gura lui îi părăsea buzele ei aproape tumefiate şi se opreau asupra sânilor din ce în ce mai dornici de mângâieri.

Îl simţea pătruns adânc în pântecele ei şi n-ar mai fi vrut să îl lase să plece. Sângele îi fierbea, iar genunchii îi tremurau de încordare şi de plăcere deopotrivă.

Se simţi, în vâltoarea îmbrăţişării, întrebându-se dacă după ce se va termina totul va mai fi întreagă la minte şi avu vaga bănuială că ceea ce făceau ei era în afara unor asemenea aprecieri. Foamea unuia de celălalt venea dintr-o pornire mult mai profundă decât simpla dorinţă sexuală pe care o pot simţi un bărbat şi o femeie. Era semnul unei legături care depăşea imaginaţia şi care, în timp, ar fi putut deveni

periculoasă.

Kit era cu totul pradă farmecului lui, vrăjii pe care sângele de indian o avea asupra ei. Felul lui de a face dragoste cu ea era deopotrivă sălbatic şi tandru, lăsând-o fără suflare, ostenită şi încă nesătulă de el. Se strângea tare în el pentru ca în clipa următoare să îl împingă cu toate puterile, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze. Nu era cu putinţă. Erau un singur trup şi-o dorinţă, pentru ca în clipa următoare să îşi dorească să fie la mii de mile depărtare de el… Ce disperare o cuprindea însă în clipa în care buzele ei nu le simţeau pe ale lui, când trupul ei nu simţea atingerea lor; era ca şi cum l-ar fi putut pierde, ca şi cum ar fi putut dispărea brusc din îmbrăţişarea ei.

Aşa fusese când ea avea douăzeci şi doi de ani şi la fel era acum, când avea treizeci şi doi. Nu se schimbase nimic. Era ca o ceară în palmele lui care îi remodelau trupul. Nu se putea opune, era singurul gând coerent pe care îl putu avea…

— La naiba cu tine, Lucky! îi strigă ea, copleşită de faptul că nu îi putea rezista.

— La naiba cu tine, Kit! Veni răspunsul lui, în aceeaşi măsură copleşit de prezenţa şi savoarea trupului ei. Mai am un pic şi te rup în două, adăugă el, stăpânit de teama de a nu-i face, fără voie, rău. Trebuia să-mi fi dat seama că-mi va fi imposibil să îmi iau mâinile de pe trupul tău.

— N-o să poţi niciodată, îl provocă ea.

— Bine că o să poţi tu, îi răspunse el, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat de adevărul cuprins în glumele lor de îndrăgostiţi.

Avea şi el dreptatea lui. Întotdeauna îi plăcuse să îl atingă. Era încântată de jocul muşchilor sub pielea elastică, tânără, proaspătă, de barbă care începea să îi crească peste noapte, care, frecată uşurel de sânii ei îi trezea senzaţii nesăbuite. Forma tunsorii lui de acuma.

— Pierdut la ceafă, dar foarte scurt, pentru ca în creştet să fie mai lung, aproape drept în lateral, căzându-i în ochi când făceau dragoste. Mai presus de toate, era fascinată, ca în prima zi în care îi văzuse, acolo, la râu, de cârlionţii întunecaţi din care se ivea, mândră, bărbăţia lui. Era un punct al anatomiei lui care o fascinase întotdeauna

şi care, pentru ea, însemna centrul virilităţii lui. Gândul că o altă femeie pătrunsese până acolo o înnebunea.

Dar venise vremea să preia ea iniţiativa Simţea nevoia să îl sărute ea, să îl iubească ea, nu să se iasă sărutată, iubită, topită în îmbrăţişări. Se lăsă uşor deasupra lui, care era aproape adormit după ce o iubise ca un nebun. Îi gâdilă bărbia şi buzele cu gura, ferindu-se când el încercă să îi prindă buzele într-un sărut.

— Hei, cine iubeşte aici! strigă ea, aproape în glumă, dar privirea i se întunecase brusc văzând efectul asupra trupului lui. Dorinţa era mai puternică decât plăcerea de a se juca, era imperioasă şi îi rezistă cu greu. Reuşi să zâmbească Era o felină suplă şi elastică, dar extrem de periculoasă, simţea Lucky. Nu trebuia să se lase în voia ei. Doar că nu avea de ales.

Aroma trupului lui era proaspătă şi plăcută, îi era greu să se obişnuiască cu prezenţa lui alături de ea. Nu obosea privindu-l, iubindu-l, mângâindu-l. Întotdeauna îi plăcuse felul în care mirosea, textura pielii lui, gustul gurii.

Oftă uşor în timp ce îşi plimba buzele pe trupul lui, oprindu-se asupra buzelor pe care le umezi uşor cu vârful limbii. Repetă gestul, strecurându-şi limba printre buzele lui, atingându-i uşor dinţii.

Lucky gemu, înnebunit de această atingere expertă şi timidă în acelaşi timp. Sunetul pornise de undeva din adâncul pieptului şi se oprise în gât, înnebunind-o şi pe ea îl simţea trezit din amorţeală cum se împingea din ce în ce mai imperativ spre coapsele ei. Îi plăcea să-l simtă stăpânit de puterea ei. Fără să se oprească din mângâieri îşi strecură limba mai adânc în gura lui, răsplata fiind pe măsura îndrăznelii: îl simţi tremurând, trăgând-o mai aproape.

Fu momentul în care scurta ei stăpânire luă sfârşit, pentru că mai departe recăzu în sclavia lui, care-şi strecurase cu abilitate şi rapiditate limba spre a o atinge pe a ei, în timp ce trupul lui îşi căuta drum spre miezul deja invadat de lavă fierbinte al feminităţii ei. Lumina lunii cădea sidefie peste sânii ei care păreau de mătase. Sfârcurile sânilor se întăriră, chemându-l.

Deodată el se opri şi se îndepărtă uşor de ea, spre uimirea şi

bruscă ei întristare:

— Vreau să te privesc, îi spuse cu duioşie în voce.

Mulţumită că era vorba doar despre atâta, Kit se oferi cu cochetăria femeii care se ştie fără cusur. Poate doar sânii să fi fost o idee prea plini pentru subţirimea taliei.

În timp ce el părea să înregistreze fiecare detaliu al trupului pe care se pregătea să îl iubească, ea îl privi printre gene şi îşi dădu seama că trupul lui era perfect, de la linia ameţitoare a spatelui unindu-se cu şoldurile, până la pectoralii acoperiţi de un păr fin, ondulat şi des.

Băgă de seamă că mai departe, din dreptul buricului, o fâşie de piele era de asemenea acoperită cu un păr des şi ondulat, care se pierdea în smocul de păr care se afla în locul unde se uneau coapsele lui. Fascinată de imagine, îşi apropie buzele şi urmări acest drum până când buzele găsiră pielea fină a sexului lui întărit peste măsură. Îl simţi cum se retrage uşor, dar la protestul ei gemu, se lăsă în voia ei. Îşi lipise cu timiditate buzele de vârful pe care se simţea o picătură de rouă, semnul clar al dorinţei lui pentru ea. Îşi plimbă buzele şi degetele pe organul care răspundea frenetic mângâierii până când mâna lui îi apăsă aproape cu furie ceafa şi ea înţelese că depăşise bariera reţinerii pe care şi-o autoimpusese. Îl simţi gemând şi vibrând sub buzele ei, gura ei, înnebunind-o cu gustul şi parfumul virilităţii sale.

*

Rămăseseră amândoi întinşi alături, aproape fără să se atingă, încercând să-şi recapete răsuflarea. Era o nebunie ceea ce făceau, dar nu se puteau niciunul împotrivi.

Lucky îşi reveni primul şi se ridică într-un cot, privind-o cum stă lungită lângă el, cu ochii închişi. Îi atinse uşor sânii şi vârfurile reacţionară rapid. Îi frământă uşor, simţind carnea tare răspunzând fără ezitare. Îşi coborî apoi palma mai mult şi îi mângâie pântecele suplu, coborând din ce în ce mai jos, în mişcări circulare, trezind-o din nou la viaţă. Degetele lui se descurcară rapid în smocul de păr închis la culoare care îi acoperea sexul, mângâind, trezind, excitând mugurele de carne cel mai sensibil al anatomiei ei. Îşi găsiră fără greş drumul printre delicatele pliuri ale pielii umedeşi fierbinţi, spre interiorul ei.

Continuă să mângâie, urmărindu-i în acelaşi timp expresia întipărită pe chip, care oscila între frustrare şi extaz. Nu se opriră nici când aproape mut, buzele ei îl implorară să renunţe. Continuă mişcarea înnebunitoare, explorând adâncimi şi zone de care ea însăşi nu era conştientă, făcând-o în cele din urmă să explodeze după ce mai înainte îşi arcuise şi ondulase şoldurile după ritmul impus de degetele lui experte.

Deschise ochii şi îl privise ca şi cum ar fi fost abia născută, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Lucky se aplecă asupra ei, îmbrăţişând-o cu toată tandreţea de care era capabil şi cuibărind-o în braţele lui, alintându-i buzele cu gura lui.

Adormiră aşa îmbrăţişaţi, iar primele raze ale soarelui aveau să fie semnalul de reîncepere a acestei nebunii a simţurilor din care nu se puteau dezmetici.

*

Spre amiază, după ce mai dormiseră câteva ore, se treziră şi deciseră să se ridice din pat.

— De ce ai venit în grădină după mine? îl întrebă ea în timp ce îşi trăgea halatul de casă.

— Crezi că am avut de ales? îi răspunse Lucky printr-o altă întrebare, apropiindu-se şi strecurându-şi mâna în deschizătura halatului ei. O simţi retrăgându-se şi înainta, mai hotărât, spre ea.

Kit începu să râdă în hohote, dar, întâlnindu-i privirea serioasă, rugătoare, se înfiora şi râsul îi îngheţă pe buze.

Mâinile lui îi despărţiseră aripile halatului de casă şi îi cuprinseseră sânii, frământându-i uşor. Şi era din nou ca la început. Nu trecuseră ani peste ei. Sau, şi mai mult, era ca şi cum toţi anii aceştia îi petrecuseră iubindu-se, învăţând, fiecare, alfabetul celuilalt trup.

Cu o mişcare rapidă, Lucky se strecură între ea şi pat, uimind-o, pentru că o clipă nu înţelesese care îi era intenţia.

Pricepu însă imediat când îşi dădu seama că el se lasă uşor înapoi pe patul larg şi o trage deasupra lui, cuprinzându-i cu hotărâre

talia Degetele lui erau aproape dureros înfipte în şoldurile ei, când o aduse cu mare uşurinţă deasupra şi, apăsând-o aparent fără efort, pătrunse în ea pe toată lungimea. O ţinu aşa deasupra lui, impunându-i mişcările, până ea prinse ritmul şi se lăsă în voia plăcerii. Ţipătul pe care îl scoase fu cea mai mare răsplată pentru el, care nu mai putu rezista şi explodă la câteva secunde după ce simţise că valurile plăcerii o doborâseră în braţele lui. Căzură unul peste altul şi rămaseră aşa, epuizaţi, vreme îndelungată.

Le era greu să îşi imagineze cum aveau să se desprindă. Era sâmbătă şi se făcuse deja amiază când reuşiră să ajungă în bucătărie să bea o cafea şi să ia un fel de prânz care să ţină loc şi de micul dejun.

Se iubiră din nou în bucătărie, după ce băuseră cafeaua, ea stând sprijinită de masă, iar el aplecat deasupra ei. După aceea petrecură ceasuri întregi în baie, râzând şi sporovăind.

— Când eşti pe aproape, s-a zis cu autocontrolul meu, îi mărturisise el, cu buzele afundate în părul ei, mângâindu-i uşor ceafa. Degetele ei îi mângâiau uşor sexul, care răspundea fără greş atingerii, aşa că îi fu greu să nu îl creadă. Se lipi şi mai tare cu spatele de pieptul lui, simţind din nou nevoia de a-l primi în ea.

— Şi nu cred că vreau ca lucrul ăsta să se schimbe vreodată, adăugă el, mai încet, aproape neauzit, în timp ce cu palmele sprijinite pe şoldurile ei, o ghidă uşor, alunecând înnebunitor de încet spre miezul incandescent al trupului ei.

CAPITOLUL XI.
23 decembrie 1990

Noaptea îi prinse vorbind. Aproape epuizaţi fizic, stăteau alături, reuşind cu greu să nu se lase din nou pradă nebuniei simţurilor în care trăiseră aproape douăzeci şi patru de ore încheiate. O nebunie care nu se compara cu nimic din ce trăiseră până atunci.

— Nu ţi-e somn?

— Deloc! Veni prompt răspunsul ei.

— Kit, voiam să te întreb ceva. Foarte serios.

Katherine mormăi ceva în genul că nu are chef să vorbească de lucruri serioase.

Lucky o cuprinse pe după umeri şi o întoarse spre el.

— Este important pentru mine.

— Încerci să mă vrăjeşti, O'Brien.

— Kit, vrei să mă asculţi un pic?

— Mmm, ce s-a întâmplat? Arde pe undeva? zise ea, cu subînţeles. Dar Lucky avea ceva precis în minte.

— Kit, tu ştii că noi suntem căsătoriţi?

— Înhî, dar, pentru moment nu mă deranjează.

Lucky nu avea însă chef de glume. Se părea însă că nu avea interlocutor.

— Kit, o scutură el, trebuie să facem ceva cu asta.

Katherine îl privi ca şi cum ar fi fost extraterestru.

— Sigur, nu ai zis tu că săptămâna viitoare te ocupi de divorţ?

Lucky păli. Nu era tocmai replica pe care o aştepta.

— Kit, poate că nu ar trebui să ne pripim… Trezită de tonul lui serios din reveria în care plutea până atunci, Kit se ridică într-un cot şi îl privi.

— Cum adică să ne mai gândim?

Era speriată de ceea ce presupunea asta. Era de acord că fusese o noapte splendidă, o dimineaţă la fel, dar, pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta susţinea că are nişte drepturi asupra ei. Nu era deloc de glumit. Oricât de prefect ar fi fost când era cu el în pat, ceea ce îi sugeră el nu era un lucru care să fie hotărât după o astfel de noapte. Pentru asta îi trebuia mintea limpede. Necazul era că nu putea să aibă mintea limpede câtă vreme era el pe aproape.

— Tu cum ai numi ce s-a întâmplat între noi azi-noapte?

Lucky părea deja înfuriat, pentru că nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei. Kit sesiză şi îl mângâie uşor pe cap, cum faci când vrei să îmbunezi un copil căruia i s-a stricat jucăria preferată.

— Hai să nu ne pripim în niciun fel.

Era mai mult decât nimic. Era bine şi aşa. Lucky se surprinse

mulţumit şi cu atât.

— Ştii ce îţi propun eu, Kit?

— Ce îmi propui? întrebă ea, răsfăţându-se şi răsucindu-se ca o şerpoaică în pat.

— Să mergem din nou la căsuţa noastră de pe malul râului. Acolo o să ştim ce avem de făcut Acolo am trăit cea mai fericită perioadă din viaţa mea şi cred că acolo pot să îmi adun cel mai bine gândurile. Acolo este singurul loc unde putem lua o astfel de hotărâre.

Kit se hotărî să nu se împotrivească. Era exact ce îşi dorise întotdeauna: să meargă din nou la Stone House, locul în care îşi petrecuseră săptămâna de miere. După aceea, fie ce-o fi. Dar la încă o săptămână petrecută acolo n-ar fi renunţat pentru nimic în lume.

— Mergem, dragule, dar vreau să-ţi reamintesc un lucru. Nu mai sunt puştoaica cu care te-ai însurat Am viaţa mea, tabieturile mele, felul meu de a fi. Nu pot renunţa la toate astea pentru o simplă aventură. Aşa că faptul că merg nu înseamnă mai mult decât atât: că o să luăm împreună o decizie. Nu ştiu care va fi aceasta, şi să nu mă judeci greşit dacă…

— Îţi promit că o să accept orice hotărâre o să iei, spuse Lucky gânditor, şi neputându-şi reprima un zâmbet Era la fel de încăpăţânată ca atunci când o cunoscuse. Doar că atunci se lăsase mai uşor modelată de dorinţele lui. Dar asta pentru că fuseseră şi dorinţele ei.

Nu avea decât să o facă să-şi dorească acelaşi lucru cu el.

Capitolul XII.
24 decembrie 1990

— Nu-mi vine să cred că fac una ca asta, spuse Kit, în timp ce se îndreptau spre Pres-cott. Lăsase contramandarea întâlnirilor din săptămâna următoare în grija lui Sally. Aceasta nu se arătase deloc surprinsă că pleacă şi nici nu manifestase vreo curiozitate în privinţa motivului pentru care luase o decizie atât de bruscă. Îşi imagină cu siguranţă că este în legătură cu sosirea inopinată a acelui bărbat superb, care susţinea că este soţul ei. Iar după efectul prezenţei lui

asupra lui Kit, Sally putea să jure că nu mințea.

Kit avusese o singură pretenție. Să o lase să își ia cu ea aparatele de fotografiat, o mulțime de filme și trepiedul. Lucky nu comentă această dorință a ei, mulțumit că o vede gata de plecare. Spre surprinderea lui, Kit nu avea nu știu câte valize cu haine. O geantă de voiaj cu o pereche de blugi, două tricouri, două pulovere și, separat, într-un sac special, un taior pentru cazul că ar intra în oraș. Lucky îi propusese să se oprească o zi în Prescott pentru a-și regla și el afacerile înainte de a se refugia cu ea în munți.

— Îmi place că ești constantă în preferințe. De când te știu ai avut întotdeauna un aparat de fotografiat la îndemână.

— Niciodată nu știi când se iveşte marea ocazie, comentă ea fără supărare.

— O să am asta în vedere când o să mă ridic din pat data viitoare pentru a mă duce la duș. S-ar putea să ți se pară că a venit momentul să-mi faci o poză.

Kit zâmbi în sinea ei, întrebându-se de ce nu avea curajul să îi arate fotografiile pe care i le făcuse în dimineața zilei în care îl cunoscuse. În dimineața zilei în care îl luase de bărbat. Cât de ciudat i se părea totul: atât de departeși totuși atât de drag și de apropiat!

Înainte de a deschide uşa biroului lui, Lucky își coborî vocea și o avertiză.

— Să nu te laşi intimidată de aparențe. Miidred este bună, simpatică și un mișcător monument al discreției.

Kit își dădu părul pe spate, trase aer în piept și îi făcu semn că este pregătită.

— Sigur, Mildred Leeper, secretara perfectă, aceea despre care mi-ai spus că este destul de în vârstă pentru a-ți fi mamă.

— De fapt, ca să fiu mai exact, cred că este destul de în vârstă pentru a-mi fi bunică! râse Lucky. Dar, să fiu cinstit, poate că este totuși o exagerare.

Kit își îngustă ochii ascunși de ochelari fumurii.

— Ce numești tu „o exagerare”? Poți fi mai precis?

Lucky râse.

— Să nu îmi spui că eşti geloasă! Intrară împreună în birou şi acolo dădură peste o femeie impunătoare cu părul cărunt strâns în coc, a cărei faţă contrazicea însă aspectul general, care sugera o scorpie. Avea un zâmbet plin de bunătate, care însă se lărgea şi mai tare când i se adresa lui Lucky, pe care îl iubea ca pe propriul ei copil.

Cu toată dragostea pe care i-o purta, nu era deloc îngăduitoare cu el. În loc de bun-venit, îi făcu o rapidă trecere în revistă a mesajelor pe care le avea şi îi arătă un teanc de corespondenţă care îl aştepta pe el şi numai pe el. Lucky era convins că ar fi putut rezolva şi singură oricare din problemele ridicate de corespondenţa respectivă. Problema era cum să o convingă. Aşa că se hotărî să apeleze la arma secretă pe care o adusese cu el: Kit. Făcu prezentările:

— Mildred Leeper, Katherine St Clair. Chipul lui Mildred se mai însenină când o văzu pe Kit Aceasta era tare frumuşică în costumul ei de călătorie de Culoare gri-petrol, cu sacoul foarte larg.

Lucky aruncă o privire muntelui de corespondenţăşi i se adresă apoi lui Kit:

— Ce zici, îmi acorzi o oră să mă ocup de chestiile astea?

— Bineînţeles, zise ea. Oricât ai nevoie. Mă descurc eu. Fii sigur că o să găsesc cum să îmi omor timpul.

— Poate să faci nişte cumpărături? sugeră el.

— Mă descurc eu, iubitule, nu-ţi face griji. Pot să înţeleg foarte bine situaţia.

Cum de nu îi trecuse prin mine. Era o St Clair şi încă din soiul cel mai bun. Bineînţeles că pentru ea munca se afla întotdeauna înaintea distracţiilor. Şi putea înţelege foarte uşor că un bărbat este absorbit de munca lui. Acesta era un lucru pe care Miranda nu îl pricepuse în ruptul capului. Privind retrospectiv, Lucky avu senzaţia că pierduse doi ani din viaţă stând alături de Miranda. Nu înţelegea cum de rezistase tentaţiei de a o căuta pe Kit. În fine, viaţa este destul de ciudată, îşi spuse el şi renunţă să mai găsească explicaţii, ştiind că, dacă ar fi găsit vreuna, nu i-ar fi fost deloc favorabilă Mirandei.

Katherine rămase în anticameră, alături de Mildred, după ce Lucky se retrase în birou şi închise uşa în urma lui.

— Katherine St Clair… Îi repetase Mildred numele, uşor gânditoare. Nu cumva eşti din familia St Clair din Phoenix şi Palm Springs?

Kit mărturisi:

— Cam aşa ceva.

— Înţeleg, spuse Mildred, laconic, dar foarte sugestiv. Evident că lui Mildred nu îi era indiferent cine era femeia cu care apărea Lucky la birou. Simţea că este de datoria ei să îl apere, să îl protejeze. Nu îşi iertase niciodată.

S? 2 –

Că o lăsase pe Miranda să se lipească atât de tare de el.

Kit se hotărî brusc să fie sinceră până la capăt cu această femeie care inspira cea mai mare încredere.

— Lucky mi-a spus că sunteţi discreţia întruchipată.

Obrajii nefardaţi ai lui Mildred se împurpurară uşor.

— Aşa şi trebuie să fiu, dacă nu eram aşa, nu aveam ce căuta pe locul acesta. Dar, pe de altă parte, trebuie să am cunoştinţă despre lumea cu care avem de-a face, nu-i aşa?

Kit trase aer în piept şi spuse dintr-o suflare:

— Eu sunt soţia lui Lucky. Mildred nici măcar nu clipi.

— De fapt, preciza Kit, am fost soţia lui Lucky.

Ca o adevărată secretară de avocat, Mildred întrebă cu un aer foarte demn:

— Poţi fi mai precisă, draga mea?

— E o poveste mai lungă, oftă Katherine. De fapt, am fost despărţiţi o perioadă.

— Ce perioadă? se interesă, politicoasă, Mildred.

— Vreo zece ani.

Mildred îşi scoase liniştită ochelarii cu lentile bifocale, îi şterse cu şervețele speciale şi şi-i puse la loc pe nas.

— Ei, asta mai explică unele lucruri.

— Eram foarte tineri, pe vremea aceea, încercă Kit să explice.

— Sunteţi încă foarte tineri, întări Mildred. La vârsta mea, toată lumea mi se pare tânără. Draga mea, nu ai vrea o ceaşcă de ceai?

Kit simţi că gheaţa începuse să se topească. Dar abia la a treia ceaşcă de ceai şi după ce mâncase un platou de prăjituri şi fursecuri, Mildred găsi de cuviinţă să mai facă o remarcă referitoare la ceea ce tocmai aflase despre şeful ei.

— Lucky n-a avut niciodată prea mult timp pentru femei. Acum înţeleg şi de ce.

— A, nu de asta voiam… Încercă Kit să evite confesiuni pe care, de altfel, murea să le audă.

— Să nu vii să îmi spui că şi în Prescott sunt femei frumoase, Katherine St Clair. Ştiu foarte bine cum sunt femeile din Prescott, adăugă Mildred cu subînţeles. Dar tu eşti genul de femeie pe care, dacă a întâlnit-o, un bărbat deştept n-o mai uită toată viaţa Cel puţin un bărbat ca Lucky.

— Nici eu nu l-am uitat pe el, completă Kit cu vocea cea mai calmă din lume.

— Îmi place să aud asta El e un tip care a muncit întotdeauna foarte mult şi care nu s-a lăsat influenţat de conjuncturi. A muncit de zece ori mai mult pentru a obţine ceea ce are decât au făcut-o mulţi alţii. Cred că voia să arate că este demn…

— Demn de ce? întrebă, fără să înţeleagă prea bine, Kit.

— Să zicem – demn să fie însurat cu moştenitoarea St. Clair. Şi să ştii că este un bărbat puternic.

— Ştiu, zise Kit, cu convingere.

— N-am cunoscut decât unul singur mai puternic decât el, adăugă Mildred.

— Pe cine? întrebă Kit.

— Răposatul Terence T. Martin, Dumnezeu să-l odihnească.

Când peste aproximativ două ore, Lucky ieşi din birou, dădu peste soţia sa flecărind cu secretara lui ca două bune amice. Lucky făcu un comentariu maliţios: – Bine că măcar unul dintre noi munceşte.

— Kit şi cu mine am bârfit un pic. Lucky nu-şi crezu urechilor ce aude. Mildred bârfind!

— Şi despre ce aţi bârfit? Mai precis pe cine?

— Ei bine, am bârfit şi noi ca fetele, nu e treaba ta.

Lucky făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

Mildred Leeper să bârfească, „şi ea, ca fetele”?

Brusc realiză că autorul moral al acestei insurecţii avea un nume: Kit St Clair.

Era în oraşul lui de două ore şi reuşise deja să întoarcă totul cu fundul în sus. Nici secretara nu-l mai lua în serios.

Nu avea de gând să lase lucrurile aşa. Se întoarse pe călcâie o sută optzeci de grade:

— Katherine…?

Cu aerul cel mai inocent din lume, aceasta îl privi:

— Da, dragul meu.

Privindu-i chipul frumos şi luminos uită ce voia să zică.

— Nimic deosebit, sper că nu te-ai plictisit.

Secretara lui făcu un pas în întâmpinare.

— Cred că voiai să îmi dai hârtiile astea pe care aproape că le-ai mototolit în mână şi mai presupun că le vrei bătute la maşină şi expediate cu poşta de după-amiază.

— Da, te rog frumos. Am dat nişte telefoane care nu mai sufereau amânare, spuse el, întorcându-se din nou spre Kit, scuzându-se pentru întârziere. Am amânat câteva procese importante. Dar trebuie să îţi spun că primarul şi soţia sa, când au aflat că am un oaspete, ne-au invitat la cină vineri seara Cred că le voi face o surpriză plăcută, pentru că am impresia că ei nu-şi imaginează că ar putea avea şi oaspeţi de sex feminin care să arate ca tine, o complimentă.

— Da, dar ştii că nu mi-am adus nicio toaletă de seară, protestă Ku.

Era momentul să se mai audă şi vocea lui Mildred, care era în afara oricăror tabieturi de când îşi făcuse apariţia Kit.

— Ştiu vreo câteva magazine drăguţe în apropiere. Dacă nu ai nimic împotrivă, te însoţesc într-una din zilele astea, dacă vrei să îţi cumperi o rochie. Care este măsura…? mai întrebă Mildred, apreciind din ochi. Nu poate fi mai mare de opt…

— Exact, zise Kit.

— Atunci o să ai cu siguranţă de unde alege… Cu culorile tale

cred că ţi se potriveşte orice de la galben-lămâie la turcoaz…

Lucky îşi dădu seama că nici biroul, nici viaţa nu îi mai aparţineau. Cele două femei din viaţa lui se ocupau de tot şi ocupau şi restul de spaţiu disponibil.

Ridică glasul la un nivel la care era sigur că va fi băgat în seamă de cele două.

— În zilele următoare, Kit şi cu mine avem de rezolvat unele probleme personale, aşa că, „dragă Mildred, n-o să prea stau pe la birou.

— N-o să prea stai sau n-o să prea dai pe aici? Veni replica maliţioasă, dar încântată, a lui Mildred.

— Ia-o cum vrei.

Mildred se întinse şi-l atinse pe braţ cu înţelegre.

— O să mă ocup eu de tot, vezi-ţi fără grijă de treburile pe care le ai…

— Aperi tu porţile cetăţii, bine? îi zâmbi lui Mildred care roşi.

— Şi.

— Până la ultimul. Sau, mai corect, până la ultima?

Ironia era evidentă Bănuia că Miranda îşi mai face din când în când apariţia pe la birou „cu treburi” şi că Mildred i-o dă la o parte din cale, astfel încât să nu se întâlnească niciodată. Biata Miranda! Era atât de mărginită încât nu şi-a dat seama că pentru a-l cuceri pe Lucky era aproape suficient să o cucerească pe Mildred. Şi invers.

— N-am vrut să spun în faţa lui Mildred, dar am mai găsit încă un anume bileţel în poşta de azi, îi spuse el lui Kit în timp ce o conducea la jeep.

Simţi cum îi trece brusc toată veselia.

O ajută să urce şi abia după ce se instalară fiecare pe locul lui băgă mâna în buzunar şi scoase plicul.

— Te rog să nu te sperii.

— Până nu ai spus tu asta, nu eram deloc speriată.

— Indiferent ce ar fi, o să am grijă de tine, Kit.

— Ştiu asta, dar…

— Cu preţul vieţii, dacă va fi necesar.

Sună destul de patetic, dar Kit ştiu că era adevărat Ea îşi feri privirea, dar el tot îi zări lacrimile în colţul pleoapelor.

— Ce scrie în nenorocita aia de scrisoare? insistă Kit.

— De data asta nu e doar o scrisoare.

— Dar ce mai este?

— Este şi o poză.

— A cui?

Fără să răspundă, el desfăcu plicul şi scoase un carton aferent pe care scria: „Dacă poza asta face o mie de dolari, atunci restul face un milion. „Referirea era la cealaltă jumătatea fotografiei, care lipsea din plic. Pe carton – imaginea lui Lucky în faţa casei din pădure. Restul fotografiei lipsea. Darştiau amândoi ce lipsea. Cine lipsea. În cealaltă jumătate a fotografiei era Kit.

Pentru a ajunge la casa în care îşi petrecuseră săptămâna de miere trebuiau să iasă din Prescott şi să apuce pe un drum de ţară, apoi pe un drum forestier.

Intrară în pădurea de pini, unde fiecare arbore era înalt de douăzeci de metri şi poate chiar mai mult Aerul era plăcut şi parfumat Kit lăsă geamul jos, scoase capul pe fereastră şi inhala profund.

— Doamne, e minunat aici!

Lucky era fericit să o vadă atât de încântată. Dar ea era prea preocupată de peisaj ca să vadă zâmbetul întipărit pe chipul lui.

— Da, e minunat, fu el de acord.

— Aproape că uitasem cât de frumoasă este pădurea, spuse Kit E atât de diferită de deşert… E atât de verde şi de curată.

— Da, a plouat destul de mult anul ăsta.

Tonul lui Lucky părea să sugereze că aceasta era explicaţia pentru toate.

Pe nesimţite timpul trecu şi se apropiară de colţişorul în care era adăpostită Stone House. Căsuţa lor.

Drumul nu se oprea la o sută de metri de casă, ca pe vremuri, ci ajungea până în dreptul uşii, astfel că Lucky opri în faţa uşii şi spuse cu aerul unui majordom de casă mare, care opreşte la peronul unui castel.

— Stone House, milady.

— Stone House, repetă ea.

Nimic nu s-a schimbat, îşi spuse în sinea ei, copleşită.

Casa era tot un amestec interesant de stiluri şi epoci. Fusese iniţial o simplă cabană de lemn. Apoi fusese mărită. Acum era o casă adevărată, cu două aripi separate, cu pod şi pivniţă.

Pe dinafară arăta exact la fel. Singura diferenţă putea fi găsită în interior. Cu zece ani în urmă, când fusese pentru prim adată aici, Kit descoperise că era o casă de nelocuit cu toate astea nu îşi putea imagina un cuib mai potrivit pentru dragostea lor. Acum avu surpriza să o găsească pe dinăuntru cu totul schimbată.

— Am făcut singur toate modificările, spuse Lucky. În timpul liber. Am studiat şi tâmplărie, şi zidărie, şi am făcut şi pe zugravul. Ce n-am găsit în cărţi, am inventat Sper că nu eşti prea dezamăgită de rezultat Am vopsit singur cercevelele, uşile, dulapurile. Am zugrăvit.

Ar fi vrut să îi spună că îşi dorise să o mai vadă o dată, dar nu îndrăznea. Nu voia să strice totul fiind prea insistent cu ea din prima clipă.

Acoperişul fusese înlocuit, ca şi cea mai mare parte a lemnăriei. La fel şi gardul care dădea în grădiniţa de zarzavat, altă dată în paragină. Kit era încântată. Căsuţa i se părea ivită din visurile ei.

— Locuieşte cineva aici acum? întrebă ea.

— Da. Eu.

Ar fi vrut să o lase să se teamă că acolo ar fi putut locui altcineva, că n-ar mai fi putut fi singur în acel cuib al dragostei.

— Am muncit cât şapte, nu crezi că am dreptul să stau aici? răspunse el mirării ei.

— De când stai aici?

— Aa, numai de câteva săptămâni. Dar la casă muncesc de vreo doi-trei ani. Te previn că nu totul e pus la punct înăuntru. Nu e gata decât un dormitorşi o cameră de baie. Mai am ceva de lucru: merge destul de încet.

— Stai aici tot timpul?

— Din păcate, nu pot în timpul săptămânii trebuie să rămân în Prescott Dar la sfârşit de săptămână, câteodată chiar de joi, stau aici. E

minunat îţi dă sănătate pădurea asta.

Kit era absolut încântată Deja îşi făcea planuri cum o să hoinărească prin pădure şi ce fotografii minunate va face.

Lucky se întoarse şi o prinse de talie, uşor ameţit de bucuria de a o Vedea acolo. Ca şi cum nu era el acela care, în primii ani după despărţirea lor, se străduise să nu se gândească la ea şi îi negase orice drept asupra lui şi asupra căsuţei din pădure.

— Ţi-am spus, iubito, nu avem aici decât un singur dormitor.

Dintr-un motiv pe care, mai târziu, niciunul dintre ei nu şi-l putu explica, Kit se simţi datoare să fie tăioasă:

— Am venit aici pentru a lua o hotărâre împreună, dar văd că tu ai şi decis pentru amândoi…

Lucky rămase trăsnit de această duritate neaşteptată.

— Bine, doamnă Vă promit că nu vă voi deranja. O să dorm în sufragerie, iar dormitorul va fi în întregime al dumneavoastră în noaptea aceea, Kit nu putu dormi. Emoţiile ultimelor zile o agitaseră profund. Îşi spuse că era mai departe ca oricând de a-şi găsi un rost şi un echilibru.

În camera de zi, Lucky se foise mult până îl cuprinsese somnul. Îşi făcuse multe iluzii când Kit acceptase să vină acolo. Poate că nu ar fi trebuit să o grăbească. Dar, pentru Dumnezeu, noaptea pe care o petrecuseră împreună spunea mai multe decât orice declaraţie de dragoste. Crezuse că şi ea simţise la fel. Se înşelase. Katherine St. Clair nu se baza decât pe argumente foarte serioase atunci când lua o hotărâre.

Casa nu era mobilată de tot, dar era curată şi îngrijită. În camera de zi, mobila era desperecheată, dar avea un farmec aparte. Singura încăpere frumos mobilată era dormitorul în care o „cazase" pe Kit cu toate acestea, era mobilată destul de simplu, dar funcţional. Se potrivea cu bărbatul care locuia acolo, îşi spuse Kit, întorcându-se când pe o parte, când pe alta în patul în care îşi dădu seama – după pijamaua de sub pernă – că de regulă doarme Lucky. I se păru că perna mirosea a after shave-ul lui şi simţi brusc cum se topeşte ceva înăuntrul ei, transformându-se în lacrimi. Adormi cu obrazul înfundat în pernă lui,

plângând.

Viaţa era mult mai complicată decât putea Kit accepta.

Când se trezise de dimineaţă, soarele era deja sus. Lucky încropise un mic dejun. Mirosea a şuncă şi a ouă prăjite. Ceaiul era gata, iar el râşnea cafea într-o râşniţă manuală.

Când o văzu coborând îşi dădu seama că se află în faţa celei mai frumoase femei din lume. Pe care, dacă nu era atent, avea să o piardă.

Bucătăria era vopsită în culori vesele, podeaua lustruită. Kit nu putu să nu bage de seamă ordinea care domnea peste tot. I se potrivea lui Lucky. Îi plăceau lucrurile bine făcute. Unele dintre ele, îşi aminti ea şi gândul o făcu să roşească, chiar prea bine făcute.

Ar fi vrut să se ducă la el, să îl ia în braţe şi să îi spună că îi pare rău pentru ce îi spusese cu o seară în urmă îşi dădu seama că ar fi însemnat să abdice de la principiile ei. Ori asta era în afară de orice discuţie. Aşa că intră în bucătărie cu un aer uşor războinic, pregătită să întâlnească un Lucky înarmat până-n dinţi şi vopsit în culorile războiului. Găsi un bărbat de treizeci şi doi de ani care îi zâmbea cu toată faţa:

— Bună dimineaţa, Kit.

— Bună dimineaţa, Lucky.

Necazurile serii precedente, supărarea cu care se despărţiseră erau uitate. Se aşeză lângă el la masă, lăsându-l să o servească. Era foarte plăcut să fii răsfăţată, se gândi.

Mâncau în tăcere, privindu-se pe furiş, până când Kit nu mai rezistă şi izbucni în râs. Uşurat, Lucky făcu la fel, iar gheaţa dintre ei se sparse.

— Te pricepi să găteşti…

— Nu pot să mă plâng, mă descurc. De destui ani am renunţat să mănânc în oraş. De ce nu te-ai recăsătorit?

Întrebarea a căzut sec peste proaspăta lor împăcare. Un subiect interzis atacat cu brutalitate.

— În caz că nu ştii, sunt însurat, spuse el, privind-o cu subînţeles.

— Chiar şi aşa, puteai găsi pe cineva cu care să vrei să trăieşti şi

ar fi trebuit să vii să-ţi obţii libertatea.

Lucky zâmbi uşor:

— Mi-ai fi redat-o?

— De ce nu, dacă aş fi văzut că este ceea ce îţi doreşti?

— Cum ai fi „văzut”? 1

— O femeie ştie mai bine lucrurile astea, răspunse ea, enigmatic.

Lucky nu mai insistă, dar se întrebă dacă era chiar aşa…

— Tu de ce nu te-ai recăsătorit? Tu nu ştiai că eşti încă legată de mine.

— A trebuit să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut.

— Adică?

— Studii. Muncă. St. Clair Enterprise, care mi-a mâncat opt ani din viaţă şi de care sunt mândră.

— Să nu îmi spui că ai stat zece ani că într-o celulă în cabinetul tău elegant de la etajul treizeci şi doi.

— N-o să-ţi spun aşa ceva întotdeauna am ieşit însoţită în oraş. Nu am dus lipsă de „companie”. Dar cam atât Probabil că întotdeauna o să mă îndrăgostesc de bărbatul nepotrivit îşi aminti de despărţiră de Doc, după ce fuseseră împreună o săptămână întreagă, aproape zi şi noapte. El nu se dusese la clinică, ea nu se dusese la birou. Confesiunile fiecăruia îi apropiaseră într-un fel care nu era iubire, dar era un sentiment extrem de omenesc, pentru care niciunul din ei nu găsea niciun nume. Glumeau zicându-şi că este vorba, probabil, de confreria „sufletelor zdrobite”. Poate aşa şi era. Se cufundaseră unul în trupul altuia într-un ceas de senzualitate pură, căutând să uite loviturile destinului. Fiecare luând din apropierea celuilalt ceea ce avea nevoie. Energia pentru a merge mai departe. Nu împreună – nu se pusese nicio clipă problema aşa.

Doc avea de luat o hotărâre. El alesese să rămână la clinică în Phoenix, în pofida hotărârii soţiei lui de a pleca cu cele două fetiţe în Anglia. El n-ar fi vrut să se desprindă din orăşelul acesta la care ţinea Muriel plecase singură cu copiii. Doc se gândise să divorţeze. Kit îi povestise cea ce numise „greşeala” vieţii ei. Şi felul cum înţelesese datoria faţă de familie. Povestea îl impresionase foarte tare pe Doc.

Poate nu atât întâmplarea în sine, cât tăria lui Kit de a avea o asemenea opţiune şi de a o menţine cu un efort aproape supraomenesc. Îşi iubea soţia şi copiii, dar pasiunea pentru meserie îl făcuse să-i neglijeze. Învăţase mult în ultima săptămână. De la moartea Rhodei până la confesiunile lui Katherine St Clair – din toate învăţase câte ceva. N-ar fi crezut că o să i se întâmple una ca asta în dimineaţa celei de a şaptea zile se trezise şi îi spusese lui Kit simplu.

— Eu o să plec.

Kit nu ripostase. În adâncul sufletului ei simţea că întâlnirea lor trebuia să se termine. Erau mult prea diferiţi, dar era fericită că avuseseră răgazul de a se găsi unul pe altul, de a se cunoaşte. Chiar după ce Doc plecase din casă şi din viaţa ei, Kit se mai întreba dacă nu cumva visase. Fusese ca un dar de Crăciun, poate cel mai frumos pe care îl primise vreodată. Se simţea înnoită, proaspătă, echilibrată, întâlnirea cu el îi dăduse putere parcă. Spera din toată inima să îi fi putut oferi şi ea la fel de mult.

Lucky o privea nedumerit Era dusă departe, simţise. Şi mai simţise că erau lucruri despre ea pe care n-o să le ştie niciodată. Ani întregi din viaţa ei aveau să îi fie străini. Probabil că asta simţeau părinţii când copiii creşteau departe de ei. I se părea că i se furase ceva preţios, dar nu putea cere înapoi. Mai ştia că şi Kit pierduse, în ceea ce-i privea, ceva asemănător. Dar ceea ce era între ei nu avea nevoie de mai mult Era perfect aşa cum era.

— Dar de ce nu ai făcut o „căsnicie din interes”? E la modă, nu? În aceşti zece ani cred că ai avut o mulţime de oferte.

Asta cam aşa era Doar că pe Kit nu o interesa.

— Nu chiar atâtea ocazii câte crezi tu. Dacă îi dai deoparte pe vânătorii de zestre, pe cei care te vor pentru că eşti decorativă, pe cei care voiau să ajungă prin mine la relaţiile tatălui meu sau ale bunicului, nu mai rămâne mare lucru.

Lucky nu credea aşa ceva. Se vedea asta din felul în care o privea, cam dintr-o parte, din expresia sceptică pe care o avea pe chip.

— Ia spune, care este motivul adevărat?

Kit oftă şi lăsă capul în jos. Era greu să rostească aceste cuvinte

pe care le simţise crescând în ea.

— N-am găsit pe nimeni ca tine. Răspunsul păru să îl mulţumească, la fel şi tonul cu care fusese rostit. Adăugă încet:

— Nici eu.

Nu îndrăznea să spună şi restul. N-ar fi vrut să pară nici nesincer, dar nici să se expună vreunei ironii. Dar trebuia să îi spună tot adevărul.

— N-am putut aduce o altă femeie aici, în casa asta, care, pentru mine, chiar şi în anii ăştia, a rămas a mea şi a ta. E/a a noastră. Nu puteam s-o împart cu altcineva.

Se întinse şi îi mângâie obrazul. Îi ridică bărbia spre el, zărind lacrimile care îi apăruseră la colţul ochilor.

— Voiam să fii tu aici, iubito. Tu sau nimeni altcineva.

Lacrimi mari stăteau gata să se desprindă de genele ei lungi:

— Doamne, Lucky, ce-am făcut unul din altul?

— Am ruinat orice şansă de a putea fi vreunul din noi împreună cu alt bărbat sau altă femeie.

Subiectul devenea mult prea apăsător, prea dureros.

Lucky zâmbi şi îi sugeră:

— Ce-ar fi să-ţi arăt tot ce am făcut pe aici? Aseară n-ai văzut mare lucru.

Peste o oră, Kit văzuse tot ce era de văzut, pas cu pas, chiar şi grădina şi livada care creşteau cam în sălbăticie, pentru că Lucky nu avusese încă timp destul să se ocupe de ele.

— Poate la anul… zise el gânditor. Sunt multe de făcut. Vreau să termin mai întâi casa.

— Nu te ajută chiar nimeni? El clătină din cap.

— Nu, fac totul cu mâna mea. Pentru instalaţiile sanitară şi electrică am adus specialişti, dar în rest, am făcut totul singur. Învăţ din mers, spuse el, deschizând o uşă, uite, aici e atelierul meu.

„Atelierul” era, de fapt, o masă lungă de lemn, destul de solidă ca să ţină o menghină. Mai era un raft întreg cu cutii cu tot felul de scule aşezate în perfectă ordine. Câteva cutii cu vopsea, unele pline de cuie şi de tot felul de şuruburi. Kit nu mai văzuse aşa ceva.

Dar era mândră de el.

— Deci asta e atelierul tău, zise ea, gânditoare.

Lucky nu răspunse, parcă aştepta ceva. Se întoarse spre el şi repetă întrebarea, dar el păru că nu o aude nici de data asta.

— Nu mai este, spuse el, îngrijorat. Kit îl atinse pe mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai este la locul ei, repetă.

— Ce nu mai e?

— Fotografia.

Băgă mâna în buzunar şi scoase jumătatea de poză în care apărea el, şi pe care o găsise în plicul pe care îl primise de dimineaţă Gândind cu voce tare, zise:

— Chiar mă întrebam de unde a luat nenorocitul poza… De aici.

— De unde?

Arătă spre un loc mic, pe perete, în dreptul unei scânduri în care se mai vedea încă urma unui cui.

— O ţineam acolo. Când lucram îmi cădeau adesea privirile pe ea. Mai prindeam puteri, zâmbi el. Dar, după cum vezi, nu mai este. A luat-o cineva. A tăiat-o în două şi, probabil, ţi-a trimis ţie partea care te privea Asta înseamnă că, oricine-ar fi cel care ne face şicane, este cu adevărat bine informat. Ştie unde e casă, ştie unde să ne trimită scrisorile lui murdare. Asta e ceva ce nu mai sună a glumă.

— Cine ar putea fi? se întrebă Kit, ştiind că e o întrebare inutilă.

O întrebare absolut retorică.

— Mie, unul, mi-e de ajuns, este timpul să trec la acţiune.

Kit îşi puse mâna pe mâna lui. Îl simţea încordat, gata să se repeadă asupra celui care le strică liniştea. Apoi ridică palma caldă spre umăr, îi cuprinse ceafa caldă şi îi mângâie obrazul şi fruntea.

Maxilarele îi erau încordate. Lucky era nervos. Nu îl mai văzuse niciodată atât de tensionat. Decât atunci când tatăl ei îi sugerase că va trebui să devină un St Clair dacă vrea să rămână însurat cu Kit.

Simţi nevoia să intervină.

— Lucky, eu cred că oricine ar fi cel care ne hărţuieşte, crede că răspunsul care îl interesează se află aici, la Stone House. Altfel nu s-ar

fi deranjat. Ţi-am spus că atunci a zis ceva de o datorie pe care o ai faţă de el. Poate că răspunsul este aici, în casă Poate de asta a şi zis că ar fi bine să mergem încă o dată în luna de miere, poate că nu a fost simplă ironie, poate voia să ne aducă aici.

— Poate voia să ne aducă aici ca să se poată răzbuna pe amândoi odată, la asta nu te-ai gândit?

Kit rămase tăcută pentru câteva clipe. Dacă Lucky avea dreptate, atunci erau amândoi în pericol. Un pericol cu atât mai mare cu cât nu puteau şti de unde va veni lovitura atunci când va veni.

— Nenorocitul nu a putut intra el însuşi în casă pentru că am tot stat pe aici în ultimele luni, altfel cred că ar fi căutat el însuşi ceea ce îl interesează Dar de ce tocmai în aceste ultime luni şi-a dat seama că ce îi datorez se află aici? De ce a tăcut atâţia ani?

— Cred că asta e întrebarea cheie: de ce tocmai acum?

Lucky îi strângea mâna atât de tare, că aproape îi oprea circulaţia.

— S-ar putea să ai dreptate, iubito. Obrajii ei se împurpurară:

— Deci eşti de acord că răspunsul trebuie să se afle pe undeva pe aici, pe aproape?

— S-ar putea să fie aşa. Dar dacă nu sunt eu acel O'Brien pe care îl caută?

— Ce vrei să spui? Se supără Kit.

— Dacă nu acest O'Brien – şi arătă cu pumnul la el însuşi – este cel care îi datorează ceva?

— La cine te gândeşti?

— La bătrânul meu, Michael O'Brien, Dumnezeu să-l ierte, că numai uşă de biserică n-a fost! Mare parte din viaţă – din câte îmi aduc aminte – a tot umblat după comori ascunse, după aurul îngropat de nu se ştie cine…

— Ai pe aici prin casă, pe undeva, scrisori, acte vechi, lucruri de genul acesta?

— Da, cred că da.

— Ai ceva împotrivă dacă le răscolim?

— O să ne umplem de praf şi o să deranjăm toţi păianjenii care

şi-au ţesut pânzele pe acolo, dar s-ar putea să merite.

— Ştii exact unde sunt?

— Da, lângă pod este o încăpere plină cu vechituri. Sunt şi vreo două cutii pline de poze, hârtii şi ilustrate vechi. Poate pe acolo să găsim măcar un fir de care să ne agăţăm.

— Atunci eu zic că nu trebuie să mai pierdem timpul.

Ceva îi spunea lui Kit că aveau să afle mult mai multe decât se aşteptau.

Şi mai avea presentimentul că, aflând adevărul despre trecut, puteau să găsească şi cheia viitorului.

CAPITOLUL XIV.
27 decembrie 1990

— Cred că o să rămân chior dacă mă mai uit la încă una din fotografiile bunicilor. Am descoperit că am o sumedenie de rude de care n-am auzit niciodată, şi toate le-au lăsat bunicilor sau părinţilor fotografii cu dedicaţie. Altele le-au lăsat tot felul de chitanţe şi bonuri, una mai fără rost ca alta Simt că înnebunesc. Afară s-a întunecat de când ne-am închis în debaraua asta nenorocită şi tot n-am descoperit nimic. Cred că am citit chitanţele pentru tot ce a cumpărat tata în viaţa lui, spuse Lucky cu năduf.

Erau amândoi plini de praf şi pânze de păianjen, dar nu sortaseră nici pe jumătate din hârtiile care erau acolo.

— Presupun că Michael O'Brien nu a aruncat niciodată nimic, spuse Lucky plin de nervi.

Kit îşi muşcă limba ca să nu râdă. Era de aceeaşi părere, dar, spre deosebire de el, rămânea optimistă.

Lucky se hotărî să întrerupă cercetările:

— Hai să privim adevărul în faţă, fetiţo. Am pierdut o zi întreagă umblând prin mizeria asta şi n-am găsit nimic decât hârtii fără niciun haz şi poze ridicole. Cred că ar trebui să renunţăm. N-o să ajungem nicăieri aşa…

Fără să spună nimic, ea se apropie de el şi începu să îi maseze

umerii:

— Ai obosit?

— Dacă am obosit? Sunt frânt! Mmmm, ce bine el.

— Ia uite ce e în jur, cred că n-o să strângem tot nici într-o sută de ani.

Într-adevăr, în jurul lor erau împrăştiate o mulţime de hârtii şi de fotografii. Tăieturi din ziare, invitaţii la nunţi şi botezuri, la aniversări şi scrisori de condoleanţe. Istoria familiei era bine conservată.

Ei ciuguliseră amândoi dintr-o pizză con pepperoni, singurul lucru care mai rămăsese comestibil în casă. Pentru seară, meniul avea să fie acelaşi, dacă Lucky nu pleca în oraş să aducă de mâncare.

Dar, dacă voiau să termine odată cu toată nebunia aceea, trebuiau să se mulţumească cu pizza rece. Sau, dacă voiau, puteau să o încălzească, dar asta nu însemna că avea să fie mai proaspătă.

Lucky se îndreptă de spate:

— Mai este o cutie sus, în ascunzătoare.

— În ascunzătoare? Ce ascunzătoare? Bunicul meu era un tip care se temea de hoţi. Acolo îşi ţinea hârtiile de valoare. Îţi dai seama că n-a mai rămas nimic de luat în seamă, dar să ne uităm totuşi. Te simţi în stare?

Kit era aproape epuizată, dar dornică să ajungă odată la un rezultat, cât de mic. Să dea de un punct de sprijin în nisipurile mişcătoare ale trecutului.

În plus, fusese foarte fericită în fiecare clipă a acestei zile petrecute cu el. Râseseră de fotografiile caraghioase pe care le găsiseră, îi povestise din copilăria lui – lucruri pe care nu avuseseră timp să le discute în puţinul timp petrecut împreună. În tinereţe – se surprinse Kit gândind – nu avuseseră când să petreacă o astfel de zi. Îl iubise tare mult pe băiatul acela cu care se măritase. Dar acum descoperea că bărbatul care devenise îi inspira aceleaşi sentimente. Şi, pe deasupra, respect.

— Hai să încercăm, sper să ne mai ţină puterile.

— Ba eu zic să luăm o pauză, propuse Lucky, fixându-i buzele cu

subînţeles.

— Ba mai întâi munca şi pe urmă distracţia, domnule O'Brien.

Oftând, Lucky se supuse ordinelor ei. O luă înainte spre locul unde ştia că se află „ascunzătoarea".

Deschise cu destulă greutate uşa înţepenită a camerei aceleia. Înăuntru era, într-adevăr, încă o cutie, imensă, cu vechituri. Lucky, nerăbdător, începu să arunce afară obiectele care erau mai la suprafaţă. Un briceag, nişte ilustrate, stilouri stricate. O colecţie de monede vechi. Tot felul de obiecte inutile.

— Numai porcării, se enervă el.

— Hai, mai rezistă un pic, îl rugă Kit Uite, mai sunt şi fotografii. Nu te grăbi să tragi concluzii.

— Da, poze de la nuntă ale unor rude care sunt de o sută de ani moarte şi îngropate, mulţumesc. Exact ce ne trebuie!

— Stai un pic să vedem ce el Nu te mai repezi aşa! Uite, certificatul de căsătorie al părinţilor tăi. Albumul cu poze de la nunta lor. Uite şi alte acte… Mmm, ce avem aici?

Kit descoperise o hârtie împăturită, scrisă frumos şi îngrijit de mână.

Lucky deveni deodată curios şi se uită peste umărul ei.

— S-ar putea să fie interesant.

— Ce e asta? Lucky luase hârtia şi o studia atent.

— Pare să fie un acord între trei tipi, dintre care, după semnătură, unul este Michael O'Brien!

Lucky parcurse hârtia de mai multe ori, apoi murmură ca pentru sine.

— Cred că n-am scotocit degeaba. S-ar putea ca asta să fie cheia tuturor necazurilor noastre… Apoi se întoarse spre Kit ca să o lămurească şi pe ea.

— Scrie că aceştia trei care au semnat au investit fiecare câte cinci sute de dolari într-o mină de aur, urmând să împartă profitul.

— Crezi că despre asta e vorba?

Kit se uita la nişte fotografii, gândindu-se care dintre partenerii lui O'Brien să se fi simţit înşelat de acesta – dacă despre mina de aur

era vorba…

— Uite, scrie că mâna se numeşte Lucky Cuss. Dar unde naiba o fi blestemata asta de mină? Mă întreb dacă a adus vreodată un fir de aur, pentru că taică-meu a fost sărac de la naştere până la moarte. Nu cred să fi fost proprietarul unei mine de aur!

Kit nu îl auzi prea bine. Se uita fix la o fotografie în care apărea un bărbat care semăna destul de mult la trăsături cu Lucky. În partea irlandeză, bineînţeles. Stătea în faţa unei intrări – ar fi putut fi o mină. Deasupra chiar asta scria: The Lucky Cuss.

Un peisaj oarecare, greu de descoperit pe teren, i se păru lui Lucky. Pe dosul fotografiei se putea citi o dată – iunie 1948.

— Asta e de peste patruzeci de ani! exclamă Kit.

Lucky începu să îi explice cu răbdare.

— Scrie ca această înţelegere a fost semnată între minerul Michael O'Brien, cu cei doi tovarăşi ai lui, Miguel Gonzales şi Arthur Moser. Spune că la 14 iunie 1948 el a primit de la fiecare câte cinci sute de dolari pentru a cumpăra cele necesare săpăturilor la Lucky Cuss. În schimb, se angaja să împartă profitul în trei părţi egale.

— Da, dar cred că cei doi sunt morţi de mult.

— Morţi sau foarte bătrâni, zise Lucky.

— Tu nu-l ştii pe niciunul dintre ei?

— Uite, înainte de a semna, au convenit – „cuvântul dat e ca aurul" – asta îmi aduce aminte de ceva. Mai exact, de cineva… Un tovarăş al tatălui meu, dar eram foarte mic pe vremea aia… El tot spunea asta când se îmbăta… Era mexican, cred că era Gonzales.

— Oricum, e ceva mai mult decât nimic.

— Tatăl meu nu mi-a vorbit niciodată despre asta Ceea ce înseamnă, zic eu, că a fost un eşec pe toată linia. Nu văd de ce ne-am mai bate capul cu asta. Nu aici e răspunsul.

— Ce-ar fi să căutăm persoanele despre care e vorba în actul ăsta? Poate dăm de ceva interesant!

— Kit, nu fi aşa de entuziasmată! Ţi-am zis că este foarte probabil să fie morţi cu toţii sau foarte bătrâni.

— Dar s-ar putea să aibă rude în viaţă… Lucky se decise să îi

spună tot ce îşi amintea.

— Da, aici cred că ai dreptate, Miguel Gonzales avea o fiică, Maria. Cred că o cunoşti. Lucra la voi şi ea a fost cea care m-a adus să lucrez acolo ca să mai câştig un ban…

„Acea Maria Gonzales", gândi Kit, amintindu-şi cum se purtase de ciudat atât din clipa în care, în dimineaţa aceea, moştenitoarea St. Clair îi servise cu oranjadă pe cei care munceau, îşi aminti şi înţelese mai bine semnificaţia privirii pe care i-o aruncase mexicana atunci când îi dăduse tava cu paharele goale.

— Aşadar tu şi Maria…

— Mărturisesc că ţineam la ea… Dar nu aşa cum ţin la tine. Când te-am întâlnit pe tine nu a mai existat nicio Maria Gonzales pentru mine.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— După ce ne-am despărţit, a venit la mine la Prescott şi mi-a spus că îi pare rău. Plecase şi ea de la voi, spunea că în casa aia nu se mai poate trăi.

— Nu minţea deloc, exact aşa a fost. Toată lumea era nervoasă tot timpul. Aţi reluat relaţia?

— Nu, e mai complicat de spus ce s-a întâmplat S-a angajat ca servitoare într-una din casele mari de pe aici… Ştiu asta pentru că m-am ocupat de unele acte ale familiei respective. Dar n-am mai vorbit cu ea niciodată despre ce a fost cândva.

Lui Lucky i se limpezeau multe acum Dar nu îşi imaginase că o greşeală nevinovată din tinereţe avea să îl urmărească atât. Nu îi dăduse niciodată speranţe de niciun fel Mariei Gonzales. Dar acum, privind în urmă, îşi dădea seama că aceasta fusese aproape tot timpul în spatele lui. Îi urmărise fiecare mişcare. Fusese servitoare în casa Mirandei şi era la curent cu ceea ce fusese între stăpâna ei şi Lucky. Nu lăsase niciodată să se înţeleagă că are o părere anume despre relaţia aceasta, păstra distanţa dintre păturile sociale cărora le aparţineau. Adevărat, din când în când îi surprinsese privirea aţintită asupra lui şi cumva spre trecut. Dar n-ar fi putut spune că îi purta pică…

Uite că lucrurile se schimbaseră în aşa fel, încât trebuia să se

întrebe dacă nu făcuse ceva pentru a atrage ura şi dorinţa de răzbunare a Mariei Gonzales. Nu o iubise niciodată, fuseseră apropiaţi în perioada petrecută în Phoenix pentru că se cunoşteau de mici, iar Maria avea o slujbă de care era mulţumită îi plăcea băiatul acela frumos, care era cu vreo trei-patru ani mai mic decât ea încercase să se apropie de el, însă stăpâna ei, moştenitoarea, se băgase pe fir şi ruinase totul. Asta trebuie să fie – altfel de unde pornirea cuiva împotriva lor?

Era însă destul de greu să îi explice toate acestea lui Kit încercă şi reuşi într-o oarecare măsură, însă Kit nu era prea convinsă de raţionamentul lui. Îşi amintise totuşi că vocea de la telefon i se păruse a avea un anume accent spaniol şi că îi era vag cunoscută Ceea ce nu putea înţelege era de unde venea atâta ură la o femeie destul de tânără îl privi cu tandreţe pe Lucky:

— Tu chiar crezi că asta e cheia poveştii?

— Dacă, aşa cum îmi amintesc eu, Maria.

Gonzales este fiica acelui Gonzales, mi se pare greu să nu fie adevărat. Ceea ce nu îmi explic este cum nu am băgat de seamă că avea o slăbiciune atât de mare pentru mine! Nu am avut impresia că face tot posibilul să fie în preajma mea, să ştie ce fac! Nu mi se părea genul care să sufere dintr-o iubire neîmpărtăşită – dimpotrivă – e o fată veselă, foarte curtată Dacă nu s-a măritat, a fost pentru că, bănuiesc eu, îi place să-şi trăiască viaţa.

Afară se întunecase aproape, iar Kit simţi un gol în sotmac. Asta îi amintea că, pentru ea, pizza con pepperoni nu era chiar mâncarea preferată cu atât mai mult dacă era şi rece. Dar în casă nu se găsea altceva.

— Vrei să te scot în oraş? spuse Lucky, parcă ghicindu-i gândurile. Ştiu o mulţime de restaurante plăcute, unde am putea petrece o seară liniştită şi am lua o masă bună.

— Uită-te la mine, dacă crezi că arăt destul de prezentabil pentru a mă scoate în lume… făcu Kit, dând mâinile în lături cu un aer dezolat. Era toată numai praf şi pânze de păianjen, în plus, nici nu am cu ce mă îmbrăca pentru o seară la restaurant, nu asta ne-a fost

intenţia când am hotărât să mergem la căsuţa din pădure!

Lucky fu încântat că ea recunoştea, fie şi pe ocolite, că venise acolo pentru a fi numai cu el. Asta îl măgulea şi-l făcea nerăbdător să termine cu mizeria pe care o făcuseră răscolind prin cutiile acelea antice. Pentru a putea sta cu ea Eventual în pat.

— Am o idee, zise el, ce-ar fi să mă duc eu repede în oraş şi să cumpăr câte ceva de mâncare? Eu pot să mă spăl rapid şi să dau o fugă – până te speli şi tu şi te schimbi, am şi venit? Ce zici?

Lui Kit nu îi venea să creadă că el era atât de dornic să-i facă pe plac.

— Mi se pare nemaipomenit o să încerc să mai strâng din amintirile astea de familie până vii tu. Dacă nu ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că n-am Mi se pare chiar o idee bună, pentru că n-am chef să le mai văd în faţa ochilor când mă întorc.

Se apropie de ea şi o sărută pe vârful nasului, aproape singurul loc de pe mutrişoară unde n-avea praf.

— Am fugit să mă spăl! îi strigă el, dar nu rezistă ispitei şi se întoarse să o mai sărute o dată.

Lucky se pregăti rapid de plecare, iar ea îl conduse la Jeep.

— Vezi ce faci! Ai grijă de tine, auzi? îi strigă el, urcându-se în maşină şi întrebându-se dacă fusese totuşi o idee bună aceea de a o lăsa singură în casa aflată atât de departe de lume. De obicei nu trecea nimeni pe drumul forestier, aşa că – în principiu – nu avea de ce se teme. Iar animale sălbatice nu apăreau pe acolo cu anii. Totuşi nu-şi putea stăpâni sentimentul că o lăsase singură în faţa unui pericol potenţial, chiar dacă nu îşi desluşea care era acesta.

*

Kit reuşise să adune toate scrisorile, fotografiile, actele, ilustratele, invitaţiile la nunţi, botezuri şi înmormântări… Erau toate puse în ordine în cutiile în care dormiseră atâta vreme somnul uitării.

Făcuse focul la boiler şi avea apă fierbinte pentru baie. Tocmai intrase în dormitor şi îşi căuta haine curate în geanta de voiaj cu care

venise, când i se păru că aude zgomotul făcut de motorul unei maşini. La început îşi imagină că este Lucky, dar, făcând un calcul rapid, îşi dădu seama că el nu ar fi avut cum să ajungă înapoi într-un timp atât de scurt decât dacă se întorsese din drum Ştiind-o cât era de înfometată, precis nu ar fi făcut un asemenea lucru.

Totuşi, apropierea unei maşini o uimi, pentru că Lucky îi spusese că rar mai trece cineva prin partea locului – acesta fiind şi motivul, alături de celelalte, pentru care nu renunţase la căsuţa lor. Stătu puţin la pândă, dar zgomotul se îndepărtase, aşa că nu dădu atenţie întâmplării.

Găsi în geantă o pereche curată de blugi, un sutien foarte fin de dantelă neagră şi o bluză subţire de mohair de culoarea ochilor ei, dantelată, îşi luă trusa de toaletă la care ţinea foarte mult şi din care nu lipsea săpunul ei preferat cu miros de lămâie şi portocală, parfumul ei obişnuit, crema de faţă şi alte nimicuri la care o femeie ţine foarte mult.

Tocmai se pregătea să intre în camera de baie, când i se păru că aude deschizându-se uşa de la intrare. Era cel puţin curios pentru că musafirul nepoftit nici nu bătuse măcar la uşă Gum lumina era aprinsă, era puţin probabil să îşi fi imaginat că nu era nimeni în casă.

Lăsă trusa de toaletă şi schimburile din mână şi se trase uşor lângă uşă, ascultând zgomotele. Nepoftitul avea un pas uşor, pentru că abia de se auzea scârţâitul podelei pe unde păşea. Auzul fin al lui Kit reuşi însă să prindă de veste că „musafirul” începuse să urce scara, după ce se lămurise că la parter nu era nimeni. Privi îngrozită în jur şi îşi dădu seama că nu are nimic cu ce să se apere în caz că ar fi atacată. Nimic destul de greu sau de ascuţit pentru a putea deveni, în caz de nevoie, o armă. Kit umbla de obicei cu un spray lacrimogen în poşetă, dar poşeta era două camere mai încolo, în dormitor, şi nu avea cum ajunge la ea fără să dea de veste celui care intrase în casă.

Sângele începuse să îi zvâcnească în urechi pentru că era destul de speriată şi parcă nici nu mai putea distinge zgomotele. Simţi cu toate acestea paşii necunoscutului foarte aproape de locul în care se afla Acesta sesizase probabil că este cineva în apropiere, pentru că se

mişca mult mai prudent. Kit decise să iasă din ascunzătoare. „Cred că am văzut prea multe filme de groază", îşi spuse, „nu cred să aibă armă, asta e numai în serialele cu Colombo". Putea conta şi pe surpriza pe care i-o va provoca vizitatorului apariţia ei neaşteptată. Exact aşa se şi întâmplă Doar că o surpriză aproape la fel de mare avu Kit când se trezi în faţa unei femei. Pentru că vizitatorul era o superbă brunetă cu ochi verzi, îmbrăcată într-un costum sport, care îi permitea să se mişte rapid, lejer, mai ales că avea pantofi uşori din piele întoarsă.

Cele două femei se studiară preţ de câteva secunde, apoi roşcata deschise gura:

— Deci tu eşti moştenitoarea imperiului St Clair!

Kit fu uimită că femeia ştia cu atâta precizie cine este, câtă vreme ea nu avea habar cu cine stă de vorbă. Calculă în minte cam cât mai are Lucky până să apară. Începuse să-şi recapete respiraţia, dându-şi seama că nu putea fi vorba de vreun pericol pentru ea Cel mult – câteva momente neplăcute. Lucky îi tot repetase că păstrase casa aceea pentru ei doi. Numai pentru ei doi. Uite că nu era adevărat, îşi spuse.

Kit, dându-şi seama că femeia aceea ajunsese acolo cu precizie, ceea ce însemna că nu venea pentru prima dată în plus, era şi la curent cu cealaltă femeie din viaţa lui Lucky. Doar că nu avea timp acum să se gândească ce avea să-i spună lui când va reveni acasă. Trebuia să scape cumva de femeia asta.

— Eu sunt Katherine St Clair. Pot să vă fiu de folos cu ceva? spuse Kit, cu o politeţe îngheţată. Nu am avut nici măcar ocazia de a face cunoştinţă, iar modul în care aţi intrat în această casă dovedeşte că ori sunteţi foarte obişnuită cu locurile, ori nu sunteţi suficient de educată pentru a bate la uşă.

Kit îşi rosti replica plină de demnitate, după care tăcu, continuând să o fixeze pe femeia cealaltă cu un dispreţ care, dacă ar fi fost o lamă de cuţit, ar fi fost mortal.

— Iar eu sunt Miranda Mecullough, viitoarea soţie a lui Lucky, aşa că am tot dreptul să te întreb ce cauţi aici.

Tonul era batjocoritor şi privirea arunca flăcări. Kit simţi că se

sufocă.

Nu părea să fie vorba de nicio neînţelegere. Femeia ştia exact ce căuta, unde se afla şi se mişca prin casă în cunoştinţă de cauză. Asta contrazicea ceea ce îi spusese Lucky cum că nu adusese niciodată alte femei acolo. Una dintre cele care vizitaseră casa lor era chiar în faţa ei, o dovadă vie, parfumată şi elegantă a faptului că Lucky o minţise. Brusc Kit realiză că Lucky o căutase pentru a obţine divorţul şi că voia să se însoare cu fiinţa asta rafinată, plină de bijuterii scumpe. Iar întoarcerea la ea nu fusese decât o nouă ocazie de distracţie, poate ultima înainte de nuntă şi un mod josnic de a se răzbuna pe ceea ce se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmaşi îi reuşise. Se putea considera răzbunat, pentru că reuşise să o umilească pe moştenitoarea St Clair în faţa acestei femei şi, probabil, în faţa tuturor cunoştinţelor ei care aveau să afle totul.

— Am întrebat ceva, ce cauţi aici? repetă femeia înaltă, brunetă şi foarte frumoasă care susţinea că este viitoarea soţie a lui Lucky.

Kit îşi regăsi forţele şi o privi mândră, hotărâtă să îşi joace aşii din mânecă.

— Iar eu sunt soţia lui Lucky, aşa că pot să te întreb acelaşi lucru!

Miranda tresări, pentru că nu se aşteptase la una ca asta.

— Minţi! Lucky nu a fost niciodată însurat!

— Nu mint deloc, Lucky şi cu mine suntem căsătoriţi de zece ani.

Miranda Mecullough râse ca de o glumă bună.

— Dacă aşa stau lucrurile, unde ai umblat în ăştia zece ani?

— Nu trebuie să îţi dau socoteală ţie pentru asta!

Bruneta clocotea, trăsăturile îi deveniseră dure şi simţea că pierde teren. Când, în dimineaţa respectivă detectivul pe care îl pusese pe urmele lui Lucky O'Brien îi dăduse de veste că acesta este la „căsuţa din pădure" împreună cu o femeie, Miranda simţise că plesneşte de furie. Angajase cu mai multe săptămâni în urmă un detectiv pe care-l avertizase că vrea să îi afle tot ce este mai murdar în legătură cu Lucky şi că vrea să fie la curent cu toate mişcările lui. Şi tocmai un amănunt

ca acesta – că Lucas O'Brien era însurat de zece ani cu Katherine St Clair îi scăpase nenorocitului ăla.

Bani aruncaţi pe geam, gândi Miranda hotărâtă să recupereze terenul pierdut.

Imediat ce aflase că la „căsuţa din pădure" Lucky a dus o altă femeie, Miranda văzuse roşu în faţa ochilor. Pe ea nu o dusese niciodată acolo, motivând că nu are confortul necesar, promiţându-i de fiecare dată că o va duce când lucrurile vor fi puse la punct. Miranda nu se lăsase păcălită şi, când Lucky fusese plecat din oraş, făcuse un drum la căsuţă Nimerise destul de repede, pentru că Lucky îi povestise câte ceva despre locul unde era amplasată Găsise o fereastră deschisă de la ceea ce Lucky numea „atelierul lui" şi se strecurase pe acolo. Umblase prin toată casa şi văzuse că nu era nimic care să îi atragă atenţia. Aşa că nu îşi ascunsese dezamăgirea pentru această escapadă şi îi păru rău că nu şi-o luase ca însoţitoare, pentru orice eventualitate, pe Maria Gonzales. Ea era de mulţi ani omul ei de încredere, cea care ştia să o acopere foarte bine atunci când avea câte o aventură, încă de pe vremea când trăia soţul ei şi chiar de când începuse relaţia cu Lucky. Maria se făcuse indispensabilă şi Miranda avea mare încredere în ea o plătea pe măsură, asta era la fel de adevărat. Uneori privirea Mariei Gonzales avea ceva înspăimântător în ea, dar Miranda prefera să se facă a nu băga de seamă îi era cu adevărat indispensabilă, mai ales că ştia tot felul de leacuri din ierburi, iar când, în ultimele luni de viaţă ale soţului ei, Miranda rămăseseânsărcinată, fierturile pe care i le dăduse Maria o scăpaseră cu uşurinţă de sarcina nedorită. Ştia că soţul ei avea să treacă în curând în lumea drepţilor. Miranda se considera încă o femeie tânără şi nu avea de gând să îşi lege de picioare niciun bolovan, nici chiar sub formă de bebeluş în scutece, care, în câţiva ani să semene cu răposatul lui tată. Maria fusese cu adevărat utilă în astfel de momente. Singurul regret al Mirandei era că Maria nu îl agrea deloc pe Lucky O'Brien şi că îi repetă mereu stăpânei că merită mai mult decât o corcitură. Câteodată, mai ales când Lucky începuse să o respingă, Miranda se întrebase dacă nu cumva femeia avusese dreptate în privinţa lui. Iar acum, aflându-se în faţa celei care susţinea că este

nevasta lui, Miranda avea aceeaşi senzaţie că mexicana avusese o intuiţie corectă.

— Ce-ar fi să stăm noi puţin de vorbă? spuse Miranda mieros.

Fără să se lase păcălită, Kit îi răspunse cu răceală:

— Nu cred că este ceva de discutat. Lucrurile sunt extrem de limpezi din punctul meu de vedere. Lucky m-a adus aici pe mine, nu pe dumneata. Aşa că fă bine şi pleacă de unde ai venit. Iar dacă ai cumva dreptate şi soţul meu ţi-a făcut unele promisiuni pe care, evident, nu avea cum să şi le ţină, te va căuta cu siguranţă pentru a te lămuri. Eu însămi voi avea grijă de asta. Dar acum, te rog să pleci.

Miranda cântări câteva secunde situaţia. Nu avea idee unde era Lucky – îl văzuse plecând pe când ea venea, dar el nu îi recunoscuse maşina – şi nici nu ştia cât avea el să lipsească. Nu era sigură că s-ar fi bucurat găsind-o acolo, în plină conversaţie cu cea care se pretindea soţia lui. Ceva îi spunea Mirandei că femeia nu mînţea. Putea deosebi şi ea o impostoare de o femeie cu adevărat nobilă. Iar Kit St Clair părea să fie o demnă reprezentantă a clasei ei sociale. Mirandei Meculloush nu îi făcea nici cea mai mică plăcere să recunoască, dar nu avea încotro.

Deodată, în cap îi încolţi un plan. Nu ştia nimeni că venise la căsuţa din pădure. Asta simplifică mult lucrurile şi îi oferea oşansă de care nu avea de ce să nu se folosească. Se întoarse spre Kit şi, cu lacrimi în ochi, spuse:

— Iartă-mă – nu ştiam cine eşti cu adevărat. M-am purtat ca o proastă. Dar sunt cu Lucky de aproape cinci ani de zile – nu fuseseră decât doi, dar Miranda nu se încurca în astfel de socoteli – am trăit ca soţ şi soţie în tot acest timp. Nu ştiam că are o nevastă ca tine. Săptămâna trecută i-am spus că sunt însărcinată, iar el a părut fericit.

Privirea Mirandei părea sincer îndurerată că trebuia să îi facă astfel de dezvăluiri soţiei lui Lucky. Kit simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Femeia asta îi purta copilul lui Lucky! Asta făcea ca totul să se schimbe radical. Iar el păruse fericit de veste!

— I-am spus de copil şi el a insistat că trebuie să ne căsătorim, dar că mai are câte ceva de pus la punct îmi pare rău că am dat buzna, dar am aflat că s-a întors din călătoria în care a fost plecat şi n-am mai

avut răbdare. Cum acasă nu era, am venit să-l caut aici, la căsuţa noastră Insistase pe acest „noastră" şi urmărise să vadă reacţia lui Kit. O văzuse albindu-se şi incapabilă să mai scoată un cuvânt.

— Aşa stau lucrurile. Regret că a trebuit să afli astea de la mine, poate că era mai bine să le auzi de la Lucky. Probabil n-a avut curajul să o facă.

Muţenia în care căzuse Kit o convinse pe Miranda că se afla pe calea cea bună şi că Lucky nu îi povestise nimic lui Kit de relaţia lor. Aşa că putea fabula după pofta inimii. Îşi dădu seama că era posibil să nu mai aibă prea mult timp la dispoziţie, aşa că decise să scurteze conversaţia. Oricum lui Kit nu avea să-i mai folosească ce aflase.

Miranda se întoarse spre rivala ei, îi întinse mâna şi zâmnbi.

— Pari o femeie de treabă, îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Mi-ar fi plăcut să te cunosc în alte condiţii. Acum e timpul să plec. Mă conduci?

Kit păru să se trezească din visare şi consimţi imediat, fericită că femeia accepta să plece de bunăvoie. O luă înainte pe scara de lemn şi, după câteva trepte, se întoarse să o avertizeze pe Miranda că treptele erau destul de greu de coborât, pentru că scară nu era încă bine consolidată.

Miranda apucase un vas mare de pământ şi îl ridicase deasupra capului. Înainte ca Kit să apuce să spună ceva, Miranda lovi cu toată puterea. Katherine St Clair se prăbuşi şi apoi se rostogoli pe scări.

CAPITOLUL XV.

Kit se dezmetici ca dintr-un somn greu. În jurul ei era numai fum şi nu îşi putea aminti de unde provenea durerea pe care o simţea în creştet Nu reuşea să-şi amintească de ce era căzuta la pământ I se păru că îl aude pe Lucky strigând-o. Unde era Lucky? Unde era ea? A cui era casa asta cuprinsă de flăcări?

— Nu, nu se poate, e un coşmar, trebuie să mă trezesc, Simţi deodată două braţe puternice apucând-o şi glasul lui Lucky chemând-o pe nume, disperat.

— Kit, ce s-a întâmplat? Ce ai făcut, Kit? Kit, mă auzi?

Făcu semn că îl aude, dar nu putu rosti niciun cuvânt. O amintire îi reveni prin pâcla durerii din cap – ceva despre o altă femeie cu care Lucky trebuia să se însoare, dar nu-şi amintea de unde ştia de asta. Îi dădură lacrimile şi simţi cum degetele lui i le şterg.

— Dragostea mea, ce s-a întâmplat?

„Îi e milă de mine", gândi ea „Nu vrea să mă facă să sufăr mai mult decât trebuie acum, dar până la urmă o să-mi spună că vrea să fie liber să se ducă la femeia aceea". Gândul o înnebunea, iar lacrimile îi şiroiau fără zăgaz pe obraji. Simţi cum buzele lui Lucky i le şterg şi cum strânsoarea braţelor lui se întăreşte.

— Gata, iubito, gata, acum o să fie bine. Ar fi vrut să îi spună că nu ştie de ce a luat casa foc. Ar fi vrut să îi spună că ea căzuse deja când au izbucnit flăcările şi îşi dădu seama cum ajunsese pe jos. Femeia aia o lovise cu ceva în cap! vru să îi spună asta lui Lucky, dar nu reuşi, iar el îi puse un deget pe buze:

— Nu vorbi acum, draga mea o să avem timp mai târziu.

Kit căzu apoi într-un somn fără vise.

Când se trezi se afla din nou pe un pat de spital. Lucky lângă ca şi o ţinea de mână Părea tras la faţă, dar îi zâmbi când o văzu că deschide ochii.

— Unde sunt?

— Linişteşte-te, eşti pe mâini bune. Ai primit o lovitură puternică, dar se pare că nu a avut nicio urmare serioasă. Doar că ţi-ai pierdut cunoştinţa. Doctorul spune că nu e nimic grav. O să poţi pleca acasă chiar mâine, dacă vrei.

Kit simţi că totul se învârte în jurul ei. Deci femeia aceea avusese dreptate. Acum că era bine, că nu avea nicio problemă serioasă, Lucky îi spunea direct că o s-o trimită acasă.

— Nu vreau să-ţi faci griji din pricina mea Pot să înţeleg de ce nu mi-ai spus mai devreme. Am ajuns şi eu la concluzia că mai bine nu reluăm o relaţie care a murit cu mulţi ani în urmă, Lucky. Vreau să mă duc la mine acasă. Şi vreau divorţul.

Nu era sigură că trebuia să îi spună că femeia aia venise la ei acasă Asta era durerea ei. Femeia aceea vrusese să o omoare. Iar ea

lăsase focul deschis la baie, nesupravegheat, şi casa luase foc. Înţelesese dintr-odată acest lucru, şi se miră că Lucky nu o ceartă pentru asta Femeia aceea o lovise, ar fi putut să o omoare. Făcuse asta însă din dragoste pentru Lucky. Putea înţelege. Nu avea să fi ea aceea care să se pună în calea fericirii lui. Poate că era şi pentru ea un colţişor pe lumea asta Nu dorea decât să fie lăsată în pace. Nimic mai mult Nici de la el, nici de la vreun alt bărbat Lucky părea contrariat de ce îi spunea, încercă să glumească:

— Doctorul a spus că lovitura la cap a fost fără urmări, dar eu văd că ai început să vorbeşti aiurea. Cum o să vrei divorţul? Ce, ai înnebunit? Tonul lui era uşor îngrijorat, dar dovedea că nu luase în serios ce spusese ea.

— Lucky, nu e nevoia să mă menajezi! Sunt în stare să înţeleg situaţia!

— Scumpo, cred că nu pricepi ce-ţi spun. Eu nu te las să pleci de lângă mine nici dacă o să-mi mai dai foc la zece case. O să facem alta, mai frumoasă decât asta pe care ai aprins-o tu fiindcă ai lăsat focul aprins la baie şi între timp ai căzut pe scări. Bine că tu n-ai păţit nimic.

Kit crezu că visează, dar nu avut timp să riposteze.

— Am întârziat puţin şi mi-era teamă că o să mă cerţi că s-a răcit pizza. Dar pe autostradă avusese loc un accident Un accident oribil. Un tip cu un camion a intrat într-un Ford. Şoferul camionului era beat şi adormise la volan. A intrat din plin în autoturism şi l-a spulberat pur şi simplu. A trebuit să mă opresc pentru că circulaţia a fost blocată şi am descoperit că ştiam al cui era Fordul. O veche prietenă a mea, chiar dacă nu mai eram în relaţii apropiate. A fost o femeie foarte frumoasă şi a trebuit să fac toate formalităţile la morgă. Indiferent cum s-a terminat prietenia noastră, trebuia să fac asta pentru ea. Acum înţelegi, iubito, de ce n-am putut ajunge mai devreme acasă? De unde era să ştiu prin ce treci tu?

Lucky o mângâia uşor pe păr, pe obraz. Palma lui alunecă uşor pe umăr şi de acolo spre sâni. Când degetele atinseră, pe sub bluză de spital, carnea caldă, fu străbătut de un fior. Chiar în pijama de spital, Kit St Clair îi aprindea simţurile. Decise că era mai cuminte să se

astâmpere, când o auzi spunând:

— Era Miranda Mecullough, nu-i aşa? rămase trăsnit.

— De unde ştii?

Kit se ridică în capul oaselor, decisă să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Pentru că Miranda Mecullough a încercat să mă omoare. Memoria îi revenise brusc.

Văzu parcă aievea din nou femeia cu plete negre răvăşite, cu chipul strâmbat de ură, ridicând deasupra capului vasul de lut cu care avea să o lovească. Îşi aminti mirosul de benzină şi căldura flăcărilor care o înconjuraseră rapid, reuşind să scape fără arsuri doar pentru că femeia nu mai urcase treptele până la ea şi se mărginise să arunce cu benzină doar la intrarea în casă şi pe pereţii exteriori. Reuşise să scape cu viaţă numai pentru că întâmplător trecuse o maşină prin partea locului – lucru care se întâmpla extrem de rar. Şoferul şi soţia lui – doi oameni inimoşi, se dăduseră jos şi reuşiseră să o scoată din casă. Femeia rămăsese cu ea, în timp ce bărbatul plecase după ajutoare. Lucky ajunsese după o oră şi jumătate. După ce se convinsese că victima ei nu mai are nicio şansă să scape, Miranda mai trăise ea însăşi cel mult zece minute.

Kit îi spuse toate acestea lui Lucky, care rămase uimit îi povesti apoi discuţia pe care o avusese cu Miranda şi Lucky aproape că înnebuni de furie. Femeia pe care nu o lăsase la morgă neidentificată, considerând că e de datora lui să respecte moartea, tocmai o lovise de moarte pe Kit şi dăduse foc casei lor. Lucky se bucurase că cele două canistre din portbagajul Fordului Mirandei fuseseră goale, pentru că dacă ar fi fost pline, maşina ar fi explodat. Dar ceea ce nu ştiuse el era că benzina din canistrele acelea fusese împrăştiată peste casa lui şi apoi aprinsă de la un chibrit aruncat deasupra. „Viaţa îţi rezervă uneori nişte surprize extrem de neplăcute. „Îşi spuse Lucky. „Bine că s-a terminat totul. „Îşi dădea seama că Miranda nu le mai putea face niciun rău de acolo de unde era şi totuşi nu-i venea să creadă că fusese capabilă de astfel de lucruri.

Dar Kit trebuia scutită de toate aceste griji. Trecuse prin prea

multe în ultimele ore. I se părea o adevărată, crudă, ironie a sorţii că el să ajute la identificarea rămăşiţelor pământeşti ale celei care încercase să o omoare pe Kit. Şi că simţise un anume regret pentru tinereţea risipită a acelei femei care niciodată nu fusese mulţumită cu ceea ce avusese. La urma urmei fusese o companie plăcută în anumite momente…

Se întrebă dacă nu cumva Miranda era autoarea odioaselor scrisori. Plicurile sosiseră exact după ce el îi spusese că vrea să rupă relaţiile cu ea şi o anunţase că nu poate fi vorba de căsătorie între ei. După câte fusese capabilă să facă, scrisorile păreau o joacă de copii. Îşi propuse să se gândească mai în amănunt la toate astea când va ajunge acasă. Oricum, coşmarul se terminase, slavă Domnului!

Îşi luă rămas bun de la Kit şi îi promise să împodobească toată locuinţa lui din Prescott special pentru ea, dorind să o vadă fericită în noaptea de Anul Nou. După toate câte se întâmplaseră nu şi-ar fi iertat dacă nu i-ar fi oferit un adevărat revelion. Îi fu greu să se desprindă de ea, dar nu avu de ales. În rezervă intrase o soră care părea un fel de temnicer şi îi atrase atenţia că „domnişoara St Clair trebuie să se odihnească”. Aşa că o sărută pe Kit şi plecă.

Mâine avea să o ia acasă pe Katherine O’Brien. Pentru toate zilele şi nopţile care vor urma Pentru totdeauna.

Lucky ieşi din rezervă cu inima uşoară. Când o găsise pe Kit pe jumătate moartă lângă căsuţa incendiată crezuse că steaua lui norocoasă apusese pentru totdeauna Nu făcuse nicio legătură între faptul că Miranda avusese un accident pe şosea, nu departe de casa lui. Nu crezuse că Miranda suferise atât din cauza lui încât să fie în stare să facă asemenea lucruri. Din ceea ce îi povestise Kit reieşea că femeia care apăruse şi care susţinea că este logodnica lui nu ştia de povestea dintre Kit şi Lucky, poveste veche de zece ani. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: Miranda murise, dar cel care scrisese scrisorile de ameninţare era în viaţă. Moartea Mirandei nu lămurise nimic.

Cu aceste gânduri complicate în cap, nereuşind să înţeleagă ce se întâmplă şi, mai ales, de ce, Lucky ieşi din spital, îndreptându-se spre locul unde îşi lăsase maşina Simţea că răspunsul la toate

problemele lui nu putea fi departe, aproape îl intuia, dar nu reuşea să-şi reprezinte calea pe care trebuia să o urmeze pentru a ajunge la adevăr. Ca un vis pe care nu mai reuşea să şi-l amintească dimineaţa.

Descuia portiera cu un aer absent, când simţi o mână autoritară prinzându-l de mânecă. Se întoarse şi descoperi uimit că era bună, draga de Mildred. Figura ei sobră era şi mai dură ca de obicei.

— Vino încoace să vezi ceva Mai exact – pe cineva.

Îl trase spre Fordul e vechi, dar bine îngrijit. Pe scaunul din dreapta şoferului de vedea o femeie, iar Lucky nu îi putu desluşi chipul, pentru că îşi ţinea faţa în palme şi părea foarte îndurerată.

Cu pasul ei energic, Mildred Leaper se apropie de maşină şi deschise portiera:

— Maria Gonzales, Lucas O'Brien este aici. Spune-i şi lui ce mi-ai spus mie.

Femeia nu păruse să audă. Stătea tot cu capul în palme, într-o atitudine care sugera suferinţa adâncă şi o anume vinovăţie. Lucky simţi că dezlegarea misterelor care pluteau în jurul lui de aproape o lună era pe aproape.

— Maria, mă auzi? repetă-i şi domnului O'Brien ce mi-ai mărturisit mie!

Glasul lui Mildred era plin de importanţă şi oarecum justiţiar. Pe undeva se simţea şi o părere de rău pentru această femeie chircită pe scaunul maşinii sub povara unei vini greu de mărturisit.

Lucky se simţi dator să intervină, mai ales că vreo câţiva care aveau maşinile în aceeaşi parcare sesizaseră că în Ford se petrecea ceva neobişnuit şi deveniseră curioşi:

— Să mergem de aici. Să mergem la birou, să lămurim lucrurile acolo.

Mildred păru mulţumită de acest compromis, deşi părea să fi vrut ca totul să se rezolve pe loc. Avea aerul că o considera vinovată pe mexicană de toate relele din lume. Sau cel puţin de acelea care îl loviseră pe Lucky.

În mai puţin de zece minute se aflau cu toţii în biroul lui Lucky. Acesta nu se-aşteptase deloc la ceea ce avea să audă.

— După ce m-ai anunţat că Miranda a avut un accident, începu Mildred, am sunat la ea acasă ca să anunţ că s-a întâmplat această nenorocire. Am sunat foarte mult şi, chiar când mă pregăteam să închid, a răspuns Maria. Prea deranjată de faptul că sunase telefonul şi, când şi-a dat seama că eram eu la telefon, a închis. Fără cuvinte. Mi-a mirosit imediat ceva şi n-am mai stat pe gânduri. M-am urcat în maşină şi am ajuns la reşedinţa Mecullough exact în clipa în care Maria voia să plece.

Niciodată nu mi-a plăcut uitătura ei. Avea în mână o valiză şi părea foarte hotărâtă să plece din oraş. Mie aşa mi s-a părut Aşa că am întrebat-o direct.

N-a vrut să îmi răspundă şi am fost nevoită să o împing cu forţa înapoi în casă.

Lucky îşi dădu seama că nu trebuie să fi fost prea greu – Mildred era o femeie solidă, în timp ce Maria Gonzales putea fi mai degrabă descrisă ca o făptură fragilă. Cu o voinţă de fier, dar, fizic, fragilă. Îşi amintea bine că, în tinereţea lor, având ceva comun ca origine etnică, se avuseseră ca fraţii. Maria îl dusese doar să lucreze pentru familia St. Clair! Dar ca femeie nu îl interesase niciodată.

În timp ce el se lăsase în voia amintirilor, Maria Gonzales îl privea cu ochii ei mari, negri, adânci.

— Vreau să mă ierţi, Lucky.

Vocea îi sunase foarte ciudat, de parcă femeia ştia că nu mai avea nimic de pierdut.

Mildred privea scena siderată, ştiind că, din clipa în care Maria deschisese gura, trebuia să îi lase pe ei să lămurească singuri totul. Aşa că se ridică încet şi se retrase spre antecameră – unde era fieful ei.

— Lucky, am vrut să îţi fac rău. M-ai rănit de atâtea ori. Eu eram îndrăgostită de tine ca o nebună din clipa în care te-am văzut pentru prima dată – şi nu aveam decât paisprezece ani pe atunci, dar tu nu mă băgai în seamă. Te uitai după fete mai mari şi eu abia aşteptam să cresc, să te poţi uita şi la sânii mei cum te-am văzut odată că te uitai la cei ai Luisitei. Şi am crescut, mi-au crescut sânii şi tu tot nu te uitai la mine. Vorbeai frumos cu mine, nu m-ai jignit niciodată, dar nici nu

te-am interesat Asta era cel mai greu de suportat. Când m-ai rugat să îţi găsesc ceva de lucu, n-am pierdut nicio clipă. Te-am recomandat familiei St. Clair, fără să îmi imaginez ce avea să se întâmple. În seara în care ţi-am spus că ţi-am mai găsit o slujbă, m-ai dusă la cină. M-ai luat pe după umeri şi am simţit că urc în al nouălea cer. În sfârşit începusem să exist şi pentru tine.

În seara în care ai fugit cu domnişoara St Clair trebuia să ieşi cu mine în oraş.

Lucky o privi uimit Nu-şi amintea decât că nu ştia ce să facă să se asigure că frumoasa moştenitoare St Clair va veni la întâlnire. Nu-şi amintea nici în ruptul capului să fi avut întâlnire cu micuţa mexicană. Dar dacă ea spunea – probabil că aşa era. Îi plăcea să iasă cu fete în fiecare seară.

— Îmi pare rău, Maria, nu îmi amintesc.

Ochii femeii străluciră înspăimântător, dovedind că se află într-o stare care precede vindecarea sau nebunia. Lucky simţi că îl ia cu frig.

— Încă din dimineaţa aceea mi s-a părut că lucrurile or să meargă prost pentru mine. Era încă foarte devreme când Katherine St Clair a venit din grădină şi s-a închis în laboratorul ei foto. Făcea destul de rar acest lucru. De obicei lăsa totul pentru seară, aşa că mi-am dat seama că erau nişte fotografii care contau mult pentru ea A trebuit să aştept câteva ore pană a ieşit şi m-am strecurat înăuntru. Pe pereţi erau fotografii cu tine în pielea goală, Lucas O'Brien! Erai gol, gol, gol! Am simţit că mor. Moştenitoarea St. Clair pusese ochii pe tine, aşa că avea să te aibă. Tot ce îşi doreşte Katherine St Clair, mai devreme sau mai târziu – obţine!

Lui Lucky nu îi venea să-şi creadă urechilor. Kit nu îi povestise niciodată că îl fotografiase gol. Nu îşi amintea să se fi simţit vreodată spionat. Dar convingerea cu care vorbea Maria Gonzales îl făcu să creadă că nu mintea. Aşadar moştenitoarea St. Clair îl văzuse gol şi îl fotografiase cu mult înainte de a o vedea el pe ea. Şi el care crezuse că fusese cel care alesese primul!

Maria Gonzales continuă:

— Am văzut momentul în care v-aţi întâlnit cu adevărat prima

dată şi am auzit când i-ai dat întâlnire pentru seara aceea, în care trebuia să ieşi cu mine în oraş. Am simţit că înnebunesc, dar ştiam că niciuna din vrăjile pe care le ştiam nu avea să te aducă la mine. Purtai – cum porţi şi acum – piatra Lunii la gât şi asta te face imun la farmece. Şi, pe de altă parte, nu voiam să te ţin legat de mine cu farmece. Preferăm să vrei tu să stai lângă mine. Asta aştept de douăzeci de ani. Mi-ai dat de ştire că te-ai însurat cu ea şi să-ţi trimit banii pe care îi aveai în camera unde locuiai. Pentru asta mi-ai spus unde vă aflaţi. Dacă nu te puteam avea eu, nici lui Kit St Clair nu voiam să i te las. Aşa că m-am dus la bunicul St Clair şi i-am spus unde vă aflaţi. A fost încântat şi restul îl ştii… De atunci am devenit omul lui de nădejde. Aşa că am aflat că vrea să te facă să te desparţi de ea. Eram în culmea fericirii. Ştiam că despărţit de ea nu vei înceta să o iubeşti, dar te doream chiar şi aşa v-aţi despărţit – chiar dacă nu de tot. Pe patul de moarte, bunicul St Clair, un om remarcabil, de la care am învăţat multe, mi-a mărturisit că te-a plastografiat – că tu nu ai semnat actele de divorţ. Şi că tu ştii acest lucru. M-a pus să jur că, dacă vreodată aflu că viaţa ta sau a iubitei lui nepoate se află în cumpănă, dacă nu vă găsiţi drumulşi păreţi să tânjiţi după ceea ce aţi fi avut împreună, să fac în aşa fel încât să aflaţi. Tu ştiai, dar ea nu ştia tot adevărul. Tu, de fapt, nu ştiai că hârtia prin care Kit St Clair renunţa la căsătoria voastră fusese scrisă şi semnată de mine. Ea nu o văzuse niciodată. Bătrânul St Clair ajunsese să aibă multă încredere în mine. Când a murit – pe lângă rugămintea de a vă face să vă întâlniţi din nou dacă în zece ani nu vă găsiţi fiecare drumul – mi-a mai lăsat şi o sumă de bani suficientă să-mi fac un cămin. N-am vrut să mă ating de ea până nu îmi îndeplinesc – într-un fel sau altul – datoria.

— De aceea lucrai pentru Miranda?

— Da, nu voiam să se ştie că sunt o femeie bogată Dacă nu reuşeam ceea ce îmi spusese bunicul St Clair – aş fi dat banii unui cămin de bătrâni, bisericii – oricum, eu nu m-aş fi atins de ei. Iar când am sesizat că te apropii de Miranda, am luat foc. N-am iubit-o pe Kit St. Clair niciodată, da' atâta lucru ştiam şi eu: ai fi fost mult mai fericit cu ea decât cu Miranda. Aşa că am făcut tot ce am putut să vă despart. Am

răsuflat uşurată când a venit acasă tunând şi fulgerând că i-ai dat papucii. I-am încurajat toate ideile – voia să te urmăreasc, să afle unde este casa ta din pădure. Ştiam că dacă afli că are astfel de apucături, e pierdută că nu te vei mai apropia de ea în vecii vecilor. Am aflat apoi că moştenitoarea St Clair nu s-a măritat în toţi aceşti ani şi că se vede cu un homosexual notoriu. Puterea mea nu ajungea până la a o despărţi de el, dar am sperat într-o minune. Minunea asta a venit Individul şi-a omorât amantul şi a ajuns la puşcărie. Nu ştiu dacă ea aflase de apucăturile fantelui, dar, odată ajuns la închisoare – nu mai avea nicio şansă în faţa ei.

Maria se opri puţin ca să-şi tragă sufletul. Părea lividă, mărturisirea aceasta o storcea de puteri. Îngrozitoare secrete purtase cu ea în toţi aceşti ani! Iar lui nici nu îi trecuse prin cap că ea ştia atâtea despre viaţa lui! Pentru Lucky, nu fusese decât bună, blânda Maria, prietena lui din copilărie. Îi turnă un pahar de coniac şi i-l întinse. Maria mulţumi şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură Apoi începu din nou să povestească.

— Miranda m-a rugat să merg cu ea la căsuţa din pădure. Am scotocit amândouă pe acolo, dar n-am găsit nimic interesant. Cel puţin aşa a crezut ea. Eu am ochit în atelier, pe perete, fotografia ta cu Katherine St. Clair în luna de miere. M-am întors mai târziu şi am luat-o. Trebuia să îţi dovedesc că nu inventez, că am şi dovezi concrete, că nu fabulez Nu ţi-ai dat seama de unde am poza, nu-i aşa?

— Recunosc că nu i-am observat lipsa decât în ziua aceea de coşmar, când a avut loc accidentul. Am umblat prin nişte acte vechi şi mi-am dat seama de dispariţia pozei.

Apoi Lucky îşi aminti de ceea ce găsiseră şi o întrebă:

— Maria, eu am găsit prin hârtii un document prin care tatăl meu, al tău şi încă un tip erau asociaţi la o mină de aur. M-am gândit că nu l-am auzit niciodată pomenind de asta. Tu ştii ceva?

Privirea Mariei sclipi o secundă.

— A fost un fiasco. Nu era o mină de aur, ci de un minereu care strălucea în întuneric la fel ca aurul, dar nici din asta nu era destul ca să merite să deschidă o exploatare. Aşa că au rămas şi fără bani şi s-au

apucat şi mai tare de băutură Taică-meu a murit la un an, iar al tău la vreo trei ani de la povestea asta.

— Ştiam eu că n-am şanse să primesc moşteniri grase! remarcă Lucky cu o amară autoironie. Continuă-ţi povestea, Maria, vreau să ştiu totul.

— Bine. Am aflat – să nu mă întrebi prin câte tertipuri, că te duci la nuntă în Phoenix şi că te întâlneşti cu Kit St Clair. Am crezut că o să vă găsiţi liniştea, dar, încăpăţânaţi cum sunteţi amândoi… Nu mi-aţi lăsat nicio şansă. Şi trebuia să se încheie totul cât mai repede.

Nu o mai suportam pe Miranda cu ifosele ei. Ştiam că era furioasă de moarte pe tine şi că era gata de orice prostie numai să o bagi din nou în seamă i-am spus că ai venit cu o femeie în oraş. Nu m-a crezut şi a sunat-o pe Mildred. Poate să îţi confirme, dacă vrei. N-a aflat nimic concludent, aşa că a trebuit să ia de bun ce îi spuneam eu. I-a venit ideea să vină peste voi, dar eu nu aveam de unde şti că o să o găsească singură şi că lucrurile vor evolua aşa cum au evoluat. Deşi, cunoscund-o pe Miranda, trebuia să îmi imaginez că era în stare de orice. Ştiam că bătrânul ei soţ, după care a purtat un doliu atât de vesel, fusese omorât de ea punându-i sticlă pisată în mâncare. Ştiam de ce era capabilă Miranda Aranjase cu doctorul să nu-i mai facă autopsie şi să treacă în certificatul de deces – stop cardiac. Adevărul este că bătrânul soţ al Mirandei avusese o inimă de fier!

Maria mai tăcu o clipă Lucky era uimit de cele ce afla Bătrânul St Clair lăsase cu limbă de moarte ca, dacă nici el nici Kit nu-şi găsesc rostul în zece ani, să fie aduşi din nou împreună. Afurisit bătrân! Jucase biliard cu vieţile lor şi îi făcuse să piardă fiecare câte zece ani!

— De ce voiai să pleci când a sunat Mildred?

— Nu e ce crezi tu. Voiam să vin la căsuţa din pădure. După vocea lui Mildred mi-am dat seama că s-a întâmplat o nenorocire. Voiam să fiu acolo şi să lămuresc lucrurile. A fost ca şi cum în toţi anii ăştia am avut mintea înceţoşată. M-am trezit şi nu-mi vine să cred că este adevărat că am trăit aşa.

Maria tăcu. Nu mai era nimic de spus.

— Ce-ai să faci acum? Femeia îl privi cu tristeţe.

— Va trebui să încep o viaţă nouă. Cred că mi-am meritat banii de la bătrânul St Clair, nu? În ochii ei se ghicea tristeţea că reuşise atât de bine să îi aducă împreună din nou. Era clar că interesul ei pentru Lucky nu scăzusedeloc. O cinste tipică de mexicană o făcuse să-şi respecte cuvântul dat bătrânului aflat pe moarte. Ar fi preferat să nu trebuiască să şi-l ţină.

— O să plec din Prescott. Îmi cumpăr o căsuţă undeva la ţară şi văd eu ce fac.

Maria se ridică să plece. Lucky îşi aminti ceva.

— Ascultă, vreau să te mai întreb ceva. Tu ai sunat-o pe Kit?

— Da, mi-era teamă că nu te va primi la ea. Trebuia să mă asigur că vă revedeţi. E timpul să plec, Lucky, mai spuse Maria, întinzându-i mâna. Mulţumesc pentru înţelegere.

— Mulţumesc şi eu, Maria.

Nu ştia ce i-ar mai fi putut spune. Dragostea ei fusese o imensă neînţelegere. Simţise un vag regret pentru această femeie mărunţică şi delicată, care îşi irosise tinereţea pentru o iubire fără sens. Dar oare el nu făcuse la fel?

Maria plecase şi el rămăsese cu capul în palme. Mildred apăru în cadrul uşii.

— Mai stai sau pleci? Doar nu vrei să mai lucrezi şi azi!

Asta era Mildred.

— De ce nu, mă rog?

— Pentru că mâine e Anul Nou, o să o aduci acasă pe Katherineşi nu i-ai cumpărat niciun cadou.

Lucky îşi dădu seama că bună lui Mildred avea perfectă dreptate. Se lumină dintr-odată.

— Ei, ce te-ai înveselit aşa deodată? Ai găsit răspunsul la ghicitoare?

— Da, Mildred, cred că ştiu ce îi cumpăr! Mildred făcu ochii mari. Nu era genul lui să ia hotărâri aşa rapid, fără chibzuinţă îndelungată.

— Da, o să-i cumpăr o verighetă superbă. Ştii vreun magazin deschis azi până mai târziu?

Mildred îi făcu cu ochiul, încântată de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Sigur că da.

— Buna mea Mildred, ce m-aş face fără tine?

SFÂRŞIT.

Editura Tess-M.

Vă oferă o nouă colecţie.

— Kiss – pentru inimile tinere.

În colecţia noastră vor apărea romane de dragoste, ale căror aventuri se înscriu în cele mai spectaculoase vieţi ale cuplurilor de pe toate Continentele.

Romanele din impun prin fantezia lor inegalabilă, nota de senzualitate şi erotism.

Pregătire;! Formei şi imprimarea la R.A.I. Coresi.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 169 Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria „CORESI” Bucureşti ROMÂNIA.